

DA

DA

DA

EUROPA-KOMMISSIONEN

KONSOLIDERET udgave af håndbogen om behandling af visumansøgninger og ændring af udstedte visa baseret på:

KOMMISSIONENS AFGØRELSE K(2010) 1620 endelig

19.3.2010.

om en håndbog om behandling af visumansøgninger og ændring af udstedte visa

KOMMISSIONENS GENNEMFØRELSESAFGØRELSE K(2011) 5501 endelig

af 4.8.2011.

om ændring af Kommissionens afgørelse K(2010) 1620 endelig af 19. marts 2010 om en håndbog om behandling af visumansøgninger og ændring af udstedte visa

KOMMISSIONENS GENNEMFØRELSESAFGØRELSE K(2014) 2727

af 29.4.2014.

om ændring af Kommissionens afgørelse nr. K(2010) 1620 af 19. marts 2010 om en håndbog om behandling af visumansøgninger og ændring af udstedte visa som ændret ved Kommissionens gennemførelsesafgørelse nr. K(2011) 5501 endelig af 4. august 2011

BILAG
***HÅNDBOG OM BEHANDLING AF VISUMANSØGNINGER OG ÆNDRING AF
UDSTEDTE VISA***

- Konsolideret udgave (9. juli 2014)

INDHOLDSFORTEGNELSE

DEL I: GENERELLE SPØRGSMÅL.....	9
1. EU-medlemsstater	9
2. Associerede stater.....	9
3. EU-medlemsstater og associerede stater, der har ophævet grænsekontrollen ved deres indre grænser og fuldt ud gennemført Schengenreglerne vedrørende udstedelse af visa til ophold af højst tre måneders varighed	9
4. Familiemedlemmer til EU-/EØS-borgere og schweiziske statsborgere.....	10
5. Visumlempesaftaler	10
6. Visumtyper omfattet af visumkodeksen og håndbogen om visumkodeksen	12
7. Ensartet visum.....	12
8. Dokumenter, der tillader indrejse og/eller ophold på medlemsstaternes område, og som ikke er omfattet af visumkodeksen og håndbogen	12
DEL II: OPERATIONELLE INSTRUKSER FOR BEHANDLING AF VISUMANSØGNINGER	14
1. Visumpligt.....	14
1.1. Hvilke nationaliteter er underlagt visumpligt?.....	14
1.2. Hvilke nationaliteter er fritaget for visumpligt?.....	15
1.3. Hvilke nationaliteter skal have et lufthavnstransitvisum?	16
2. BESTEMMELSE AF DEN KOMPETENTE MEDLEMSSTAT OG AF DET KOMPETENTE KONSULAT I DENNE MEDLEMSSTAT	18
2.1. Ansøgning om et ensartet visum til en enkelt indrejse	18
2.2. Ansøgning om et ensartet visum til flere indrejser	18
2.3. Ansøgning om et ensartet visum til transit.....	19
2.4. Ansøgning om et lufthavnstransitvisum.....	20
2.5. Hvordan behandles en ansøgning fra en ansøger, der rejser til flere medlemsstater, herunder til en medlemsstat, der fritager ham for visumpligt.....	21
2.6. Skal en medlemsstats konsulat acceptere en ansøgning om at rejse til en medlemsstat, som ikke er til stede eller repræsenteret i det tredjeland, hvor ansøgeren har bopæl?	21
2.7. Hvad sker der, hvis der er indgivet en ansøgning på et konsulat, der ikke har kompetence til at behandle den?	22
2.8. Kan et konsulat acceptere en ansøgning fra en ansøger, der ikke har bopæl, inden for konsulatets jurisdiktion?.....	22
2.9. Kan en medlemsstats konsulat, som er beliggende på en anden medlemsstats område, behandle visumansøgninger?	24
3. INDGIVELSE AF ANSØGNING	24

3.1.	Hvornår kan der indgives ansøgning?.....	24
3.2.	Tidsbestilling.....	26
3.3.	Ansøgerens personlige fremmøde.....	26
4.	BETINGELSER FOR VISUMANSØGNINGENS ANTAGELIGHED.....	29
4.2.	Ansøgningskema	31
4.3.	Fotografi	32
4.4.	Visumgebyr	32
4.5.	Antagelighed	36
4.6.	Hvordan behandles en uantagelig ansøgning?	37
4.7.	Kan en uantagelig ansøgning behandles i visse tilfælde?	37
4.8.	Hvilke oplysninger skal ansøgeren have, når ansøgningen er indgivet og oplysningerne lagret i VIS?.....	38
5.	BIOMETRISKE IDENTIFIKATORER	39
5.1.	Hvilke biometriske identifikatorer skal indsamles?.....	39
5.2.	Hvornår i ansøgningsproceduren skal der indsamles biometriske identifikatorer? ...	39
5.3.	Hvilke ansøgere er fritaget for kravet om at afgive fingeraftryk?	40
5.4.	Hvad skal der ske, hvis kvaliteten af de indsamlede fingeraftryk er utilstrækkelig?.	40
6.	DOKUMENTATION OG REJSESYGEFORSIKRING	41
6.1.	Dokumentation	41
6.2.	Hvilke dokumenter skal fremlægges som støtte for ansøgningen om et ensartet visum?	42
6.3.	Rejsesygeforsikring.....	49
7.	BEHANDLING AF VISUMANSØGNINGEN	51
7.1.	De grundlæggende principper	51
7.2.	Oprettelse af en ansøgningsfil og søgning i VIS.....	51
7.3.	Dokumenters og erklæringers ægthed og troværdighed	52
7.4.	Rejsedokumentet	52
7.5.	Formålet med det forventede ophold	53
7.6.	Betingelserne for det forventede ophold	54
7.7.	Sikkerhedsrisiko og risiko for folkesundheden.....	56
7.8.	Rejsesygeforsikring.....	57
7.9.	Kontrol af varigheden af tidligere og forventede ophold.....	57
7.10.	Supplerende dokumenter.....	59
7.11.	Hvornår skal en ansøger indkaldes til samtale?	60
7.12.	Vurdering af risikoen for ulovlig indvandring og af, om ansøgeren agter at forlade medlemsstaternes område før udløbet af det visum, der ansøges om	60

7.13.	Ansøgning om et lufthavnstransitvisum.....	61
7.14.	Mindreårige	62
7.15.	Overførsel af sagsmappen i tilfælde, hvor en repræsenterende medlemsstat ikke fortsætter behandlingen af ansøgningen.....	62
8.	AFGØRELSE OM EN VISUMANSØGNING	63
8.1.	Tidsfrister for at træffe afgørelse om en ansøgning.....	63
8.2.	Fra hvornår løber tidsfristerne for at træffe afgørelse om en ansøgning?.....	64
9.	VISUMTYPER	65
9.1.	Visum, der giver indehaveren lov til at indrejse på medlemsstaternes område	66
9.2.	Visum, der ikke giver indehaveren lov til at indrejse på medlemsstaternes område .	72
10.	INFORMATION AF ANDRE MEDLEMSSTATERS CENTRALE MYNDIGHEDER OM UDSTEDELSE AF ET VISUM:	74
11.	VISUMMÆRKATEN.....	75
11.1.	Udfyldning af visummærkatet.....	75
11.2.	Påføring af visummærkatet	75
11.3.	Annullering af en allerede udfyldt visummærkat.....	76
12.	AFSLAG PÅ VISUM	77
12.1.	Af hvilke grunde skal der gives afslag på visum?.....	77
12.2.	Skal den pågældende person have meddelelse om afslaget, og skal årsagerne til afslaget fremlægges?.....	77
12.3.	Har den pågældende ret til at klage over en negativ afgørelse?.....	78
13.	RETURNERING AF REJSEDOKUMENTET	79
13.1.	Skal ansøgeren selv møde frem for at hente rejsedokumentet?.....	79
14.	OPRETTELSE AF SAGSMAPPER.....	80
14.1.	Hvad skal gemmes i hver enkelt sagsmappe?	80
14.2.	Hvor længe skal sagsmapperne gemmes?.....	80
DEL III: SPECIFIKKE REGLER VEDRØRENDE ANSØGERE, DER ER FAMILIEMEDLEMMER TIL EU-BORGERE ELLER SCHWEIZISKE STATSBOGGERE		
81		
1.	Gælder direktiv 2004/38/EF for visumansøgeren?	82
2.	Kan direktiv 2004/38/EF fritage EU-borgeres familiemedlemmer for visumpligten?	84
3.	Særlige fravigelser fra de generelle regler i visumkodeksen	85
3.1.	Visumgebyr	86
3.2.	Servicegebyr i tilfælde af udlicitering af indsamlingen af ansøgninger	86
3.3.	Hjælp til at opnå visum	86

3.4.	Behandlingstid.....	86
3.5.	Visumtyper.....	86
3.6.	Dokumentation.....	86
3.7.	Bevisbyrde.....	87
3.8.	Afslag på visum.....	87
3.9.	Meddelelse af og begrundelse for afslaget.....	88
4.	Familiemedlemmer til EU-borgere, der ansøger om visum ved den ydre grænse.....	89
1.	Definition af "familiemedlem" i aftalen med Schweiz	90
1.1.	Forskelle mellem direktiv 2004/38/EF og aftalen med Schweiz	90
2.	Særlige fravigelser fra de generelle regler i visumkodeksen	90
2.1.	Visumgebyr.....	90
2.2.	Hjælp til at opnå visum - behandlingstid	91
2.3.	Visumtyper.....	91
2.4.	Dokumentation.....	91
2.5.	Bevisbyrde.....	91
2.6.	Meddelelse af og begrundelse for afslaget.....	92
DEL IV: ANSØGNING OM VISUM VED DE YDRE GRÆNSER.....		93
1.	Ansøgning om visum ved de ydre grænser	93
1.1.	Kan der indgives ansøgning om visum ved grænsen?	93
1.2.	Gælder der særlige regler for behandling af en visumansøgning ved grænsen?.....	93
1.3.	Hvilke visumtyper kan der udstedes ved den ydre grænse?	95
1.4.	Udfyldning af visummærkatet.....	95
1.5.	Information af andre medlemsstaters centrale myndigheder om udstedelse af et visum.....	95
1.6.	Afslag på ansøgning om visum ved de ydre grænser.....	95
1.7.	Skal den pågældende person have meddelelse om afslaget og årsagerne hertil?	96
2.	Visa udstedt til søfolk i transit ved de ydre grænser	96
DEL V: ÆNDRING AF UDSTEDTE VISA		99
1.	Forlængelse af et udstedt visum.....	99
1.1.	Under hvilke omstændigheder er det obligatorisk at forlænge et udstedt visum?	99
1.2.	Under hvilke omstændigheder er det ikke obligatorisk at forlænge et udstedt visum?	99
1.3.	Skal der foretages en "forudgående høring", inden der træffes afgørelse om at forlænge et visum?	100
1.4.	Hvor stor territorial gyldighed skal et forlænget visum have?.....	100
1.5.	Hvor langt skal det ophold, som det forlængede visum omfatter, være?.....	100

1.6.	Hvilken form skal forlængelsen have?.....	100
1.7.	Hvad skal kontrolleres, når en anmodning om forlængelse af et visum vurderes?..	100
1.8.	Skal der indlæses oplysninger om forlængelse af et visum i VIS?.....	101
2.	Annullering af et udstedt visum	101
2.1.	Årsager til annulleringen.....	101
2.2.	Hvordan skal annulleringen markeres?.....	102
2.3.	Skal der indlæses oplysninger om annulleringen af et visum i VIS?.....	102
2.4.	Skal den pågældende person have meddelelse om annulleringen og årsagerne hertil?	102
2.5.	Har den pågældende ret til at klage over en afgørelse om annullering?	103
3.	Inddragelse af et udstedt visum.....	103
3.1.	Årsager til inddragelsen	103
3.2.	Hvordan skal annulleringen markeres?.....	103
3.3.	Skal der indlæses oplysninger om inddragelsen af et visum i VIS?	104
3.4.	Skal den pågældende person have meddelelse om inddragelsen og årsagerne hertil?	104
3.5.	Har den pågældende ret til at klage over en afgørelse om inddragelse?.....	104
4.	Oversættelse af "annulleret" og "inddraget"	105

FORORD

Formålet med denne håndbog om den praktiske anvendelse af visumkodeksen er at fastlægge operationelle instrukser (retningslinjer, bedste praksis og anbefalinger) for de opgaver, der skal udføres af medlemsstaternes konsulære medarbejdere og medarbejdere ved andre myndigheder med ansvar for at behandle og træffe afgørelse om visumansøgninger, samt medarbejdere ved myndigheder, der har ansvaret for at ændre udstedte visa.

I håndbogen og de operationelle instrukser tages der hensyn til visumkodeksen¹ og al anden EU-lovgivning, der er nødvendig, for at medlemsstaternes konsulære medarbejdere og medarbejdere ved andre myndigheder med ansvar for at behandle og træffe afgørelse om visumansøgninger kan gennemføre Den Europæiske Unions fælles visumpolitik, som regulerer udstedelsen af visa til transit gennem eller forventede ophold på medlemsstaternes område i højst tre måneder inden for en seks måneders periode. Listen over de retlige instrumenter, der er relevante for denne håndbog, findes i [del VI](#).

Håndbogen er udarbejdet på grundlag af artikel 51 i visumkodeksen. Den skaber ingen retligt bindende forpligtelser for medlemsstaterne og indfører ingen nye rettigheder og forpligtelser for de eventuelt berørte personer, men har udelukkende til formål at sikre en harmoniseret anvendelse af de retlige bestemmelser. Kun de retsakter, som håndbogen er baseret på eller henviser til, har bindende retsvirkninger og kan påberåbes ved en national domstol.

De grundlæggende rettigheder, der er fastlagt i den europæiske menneskerettighedskonvention og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal gælde for enhver person, der søger om visum. Behandlingen af visumansøgninger bør ske på en professionel og respektfuld måde og fuldt ud overholde forbuddet mod umenneskelig og nedværdigende behandling og forbuddet mod forskelsbehandling, jf. artikel 3 og 14 i den europæiske menneskerettighedskonvention og artikel 4 og 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

Navnlig medarbejdere ved konsulater skal under udførelsen af deres opgaver fuldt ud respektere den menneskelige værdighed og må ikke udøve forskelsbehandling, der er baseret på køn, racemæssig eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering. De foranstaltninger, der træffes under udførelsen af opgaverne, skal stå i et rimeligt forhold til foranstaltningernes formål.

Medarbejdere ved konsulater skal bestræbe sig på at sikre en balance mellem på den ene side behovet for altid at være opmærksom på at afsløre personer, der udgør en risiko for den offentlige orden og indre sikkerhed samt potentielt ulovlige indvandrere, og på den anden side en smidig behandling af visumansøgninger indgivet af personer, der opfylder indrejsebetingelserne. Det er umuligt at udarbejde en håndbog med operationelle instrukser, der giver klare retningslinjer i alle individuelle situationer, der måtte opstå. I tilfælde, hvor der

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13.7.2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) (EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1).

ikke foreligger klare retningslinjer, skal medarbejdere ved konsulater behandle visumansøgninger i fuld overensstemmelse med principperne i den fælles visumpolitik.

DEL I: GENERELLE SPØRGSMÅL

1. EU-MEDLEMSSTATER

1. Østrig	11. Tyskland	20. Nederlandene
2. Belgien	12. Grækenland	21. Polen
3. Bulgarien	13. Ungarn	22. Portugal
4. Den Tjekkiske Republik	14. Irland	23. Rumænien
5. Kroatien	15. Italien	24. Slovakiet
6. Cypern	16. Letland	25. Slovenien
7. Danmark	17. Litauen	26. Spanien
8. Estland	18. Luxembourg	28. Sverige
9. Finland	19. Malta	29. Det Forenede Kongerige
10. Frankrig		

2. ASSOCIEREDE STATER

Norge, Island, Liechtenstein (EØS-lande²) og Schweiz.

3. EU-MEDLEMSSTATER OG ASSOCIEREDE STATER, DER HAR OPHÆVET GRÆNSEKONTROLLEN VED DERES INDRE GRÆNSER OG FULDT UD GENNEMFØRT SCHENGENREGLERNE VEDRØRENDE UDSTEDELSE AF VISA TIL OPHOLD AF HØJST TRE MÅNEDERS VARIGHED

1. Østrig	10. Ungarn	19. Norge
2. Belgien	11. Island	20. Polen
3. Den Tjekkiske Republik	12. Italien	21. Portugal
4. Danmark	13. Letland	22. Slovakiet
5. Estland	14. Liechtenstein	23. Slovenien
6. Finland	15. Litauen	24. Spanien
7. Frankrig	16. Luxembourg	25. Sverige
8. Tyskland	17. Malta	26. Schweiz
9. Grækenland	18. Nederlandene	

² Aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Med henblik på visumkodeksen og denne håndbog henviser "medlemsstat" til de EU-medlemsstater, der anvender Schengenreglerne fuldt ud, og de associerede stater, og "medlemsstaternes område" henviser til disse "medlemsstaters" område (se punkt 1.1).

Hvad angår Frankrig og Nederlandene, finder den fælles visumpolitik kun anvendelse på disse medlemsstaters europæiske områder, og for Norges vedkommende finder den ikke anvendelse på Svalbard (Spitzbergen).

Bulgarien, Cypern, Kroatien og Rumænien har endnu ikke gennemført Schengenreglerne fuldt ud. Det betyder, at visumkodeksen er bindende for dem, men indtil Schengenreglerne er fuldt ud gennemført, udsteder disse tre medlemsstater nationale visa til kortvarige ophold med gyldighed udelukkende på deres eget område. Bulgarien, Cypern, Kroatien og Rumænien anvender fuldt ud forordning (EF) nr. 539/2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav.

4. FAMILIEMEDLEMMER TIL EU-/EØS-BORGERE³ OG SCHWEIZISKE STATSBOGERE

I henhold til artikel 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde⁴ har enhver unionsborger ret til at færdes og opholde sig frit på EU-medlemsstaternes område med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i traktaten og i gennemførelsesbestemmelserne hertil. De respektive begrænsninger og betingelser er fastsat i direktiv 2004/38/EF⁵ om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på (EU-)medlemsstaternes område. Denne håndbog indeholder et særligt kapitel (del III) med de specifikke regler for visumansøgere, som er familiemedlemmer til EU/EØS-borgere, der er omfattet af direktivet, og familiemedlemmer til schweiziske statsborgere, der er omfattet af aftalen om fri bevægelighed for personer mellem EF og Schweiz.

5. VISUMLEMPELSESAFTALER

Visumlempelseaftaler mellem Den Europæiske Union og visse tredjelande om lempelse af reglerne for udstedelse af visa giver proceduremæssige lempelser for statsborgere fra bestemte tredjelande (f.eks. lavere visumgebyrer, udstedelse af visum til flere indrejser for særlige ansøgerkategorier, kortere behandlingstider) uden at ændre betingelserne for visumudstedelse (ansøgeren skal f.eks. stadig opfylde indrejsebetingelserne).

Der er i øjeblikket 11 visumlempelseaftaler i kraft⁶. De fælles udvalg, der fører tilsyn med disse visumlempelseaftaler, har udarbejdet specifikke retningslinjer for gennemførelsen af hver enkelt aftale. Visumlempelseaftalerne er bindende for alle EU-medlemsstaterne,

³ I medfør af EØS-aftalen finder direktiv 2004/38/EF også anvendelse i forbindelse med EØS-stater (Norge, Island og Liechtenstein). Undtagelserne fra direktivet som foreskrevet i EØS-aftalen er ikke relevante for visumbehandlingsproceduren. Når der i denne håndbog henvises til EU-borger, omfatter det også EØS-borgere, medmindre andet er anført.

⁴ Tidligere artikel 18 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

⁵ EUT L 158 af 30.4.2004, s. 77.

⁶ Marts 2014

undtagen Danmark, Det Forenede Kongerige og Irland. Associerede Schengenlande er ikke omfattet af visumlempelsesaftaler.

Danmark, Norge og Schweiz har indgået bilaterale aftaler med en række af de berørte tredjelande.

<i>Tredjeland</i>	<i>EU-aftales ikrafttrædelse</i>	<i>Bilateral aftales ikrafttrædelse</i> <i>Danmark</i>	<i>Bilateral aftales ikrafttrædelse</i> <i>Norge</i>	<i>Bilateral aftales ikrafttrædelse</i> <i>Schweiz</i>
Den Russiske Føderation	1.6.2007.	1.10.2009.	1.12.2008.	1.2.2011.
Ukraine	1.1.2008.	1.3.2009.	<u>1.9.2011.</u>	
Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien⁷	1.1.2008.		1.2.2009.	
Serbien⁸	1.1.2008.	1.5.2009.		1.7.2010.
Montenegro⁹	1.1.2008.	1.8.2008.	16.12.2009.	
Bosnien-Hercegovina¹⁰	1.1.2008.	1.4.2009.	1.5.2009.	1.7.2009.
Albanien¹¹	1.1.2008.	1.12.2008.	1.5.2009.	
Republikken Moldova	1.1.2008.	1.9.2011.	1.12.2011.	1.2.2011.

⁷ I henhold til forordning (EF) nr. 1244/2009 om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 er statsborgere fra Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, som er indehavere af biometriske pas, fritaget for visumpligten (EUT L 336 af 18.12.2009, s. 1).

⁸ I henhold til forordning (EF) nr. 1244/2009 om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 er serbiske statsborgere, som er indehavere af biometriske pas (med undtagelse af indehavere af serbiske pas, som er udstedt af det serbiske koordinationsdirektorat (på serbisk: *Koordinaciona uprava*), fritaget for visumpligten (EUT L 336 af 18.12.2009, s. 1).

⁹ I henhold til forordning (EF) nr. 1244/2009 om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 er statsborgere fra Montenegro, der er indehavere af biometriske pas, fritaget for visumpligten (EUT L 336 af 18.12.2009, s. 1).

¹⁰ I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1091/2010 om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 er statsborgere i Bosnien-Hercegovina, der er indehavere af biometriske pas fritaget for visumpligten (EUT L 329 af 14.12.2010, s. 1). Visumlempelsesaftalen gælder fortsat for indehavere af ikke-biometriske pas.

¹¹ I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1091/2010 om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 er statsborgere i Albanien, der er indehavere af biometriske pas fritaget for visumpligten (EUT L 329 af 14.12.2010, s. 1).

Georgien	1.3.2011.			
Armenien	1.1.2014.			

6. VISUMTYPER OMFATTET AF VISUMKODEKSEN OG HÅNDBOGEN OM VISUMKODEKSEN

I visumkodeksen "*fastsættes procedurer og betingelser for udstedelse af visa til transit gennem eller forventede ophold på medlemsstaternes område i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage*" (dvs. "kortvarige ophold"), og der "*fastsættes procedurer og betingelser for udstedelse af visa i forbindelse med transit gennem de internationale transitområder i medlemsstaternes lufthavne*". De udstedte visa kan være ensartede visa, der giver indehaveren ret til at færdes på alle medlemsstaternes område, eller visa med begrænset territorial gyldighed, der kun giver indehaveren ret til at færdes på en eller visse medlemsstats område, eller lufthavnstransitvisa, der giver indehaveren ret til transit via det internationale transitområde i en medlemsstats lufthavn.

7. ENSARTET VISUM

Ensartede visa, visa med begrænset territorial gyldighed og lufthavnstransitvisa udstedt af medlemsstaterne printes på de ensartet udformede visummærkater som fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 om ensartet udformning af visa.

8. DOKUMENTER, DER TILLADER INDREJSE OG/ELLER OPHOLD PÅ MEDLEMSSTATERNES OMRÅDE, OG SOM IKKE ER OMFATTET AF VISUMKODEKSEN OG HÅNDBOGEN

- Nationalt visum til længerevarende ophold

Procedurerne og betingelserne for udstedelse af nationale visa til længerevarende ophold (forventet ophold på over tre måneder) er omfattet af national lovgivning, selv om indehavere af et nationalt visum til længerevarende ophold har ret til at færdes frit på medlemsstaternes område i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 265/2010 af 25. marts 2010 om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaf-talen og forordning (EF) nr. 562/2006 (Schengenrænsekodeks), hvad angår bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold.

- Opholdstilladelser

Procedurerne og betingelserne for udstedelse af opholdstilladelser er omfattet af national lovgivning, selv om indehavere af en opholdstilladelse udstedt af en medlemsstat og indehavere af et gyldigt rejsedokument kan færdes frit på medlemsstaternes område i op tre måneder i overensstemmelse med princippet om ækvivalens mellem visa til kortvarigt ophold og opholdstilladelser.

- Forenklet transitdokument (FTD) og forenklet jernbanetransitdokument (FRTD)

Den 1. juli 2003 trådte en specifik ordning for transit mellem Kaliningradregionen og det russiske hovedland i kraft. Der blev indført to typer dokumenter - et forenklet transitdokument (FTD) og et forenklet jernbanetransitdokument (FRTD) - til passage af medlemsstaternes område for at gøre det muligt og lettere at rejse for tredjelandsstatsborgere, som rejser mellem to dele af deres eget land, der ikke grænser op til hinanden. På nuværende tidspunkt er det kun Litauen, der anvender denne ordning. FTD udstedes til flere indrejser med henblik på direkte transit ved hjælp af et hvilket som helst landtransportmiddel gennem Litauens område. Det udstedes af de litauiske myndigheder og er gyldigt i højst tre år. En transitrejse på basis af FTD må ikke overstige 24 timer.

FRTD udstedes til enkelte ud- og hjemrejser med jernbane og er gyldigt i indtil tre måneder. En transitrejse på basis af FRTD må ikke overstige seks timer.

FTD/FRTD har samme gyldighed som et visum og skal udstedes i en ensartet udformning af konsulære myndigheder, jf. Rådets forordning (EF) nr. 693/2003 og Rådets forordning (EF) nr. 694/2003. FTD/FRTD kan ikke udstedes ved grænsen.

Med forbehold af de specifikke regler i forordning (EF) nr. 693/2003 finder bestemmelserne i Schengenreglerne vedrørende visa også anvendelse på FTD/FRTD (artikel 10 i forordning (EF) nr. 693/2003).

[Rådets forordning \(EF\) nr. 693/2003 om indførelse af et særligt forenklet transitdokument \(FTD\) og et forenklet jernbanetransitdokument \(FRTD\) samt om ændring af de fælles konsulære instrukser og Den Fælles Håndbog.](#)

[http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:32003R0693:DA:HTMLRådets forordning \(EF\) nr. 694/2003 om ensartet udformning af forenklede transitdokumenter \(FTD\) og forenklede jernbanetransitdokumenter \(FRTD\).](http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:32003R0693:DA:HTMLRådets_forordning_(EF)_nr._694/2003_om_ensartet_udformning_af_forenklede_transitdokumenter_(FTD)_og_forenklede_jernbanetransitdokumenter_(FRTD).)

DEL II: OPERATIONELLE INSTRUKSER FOR BEHANDLING AF VISUMANSØGNINGER

1. VISUMPLIGT

ENSARTET VISUM

1.1. Hvilke nationaliteter er underlagt visumpligt?

Retsgrundlag: Forordning (EF) nr. 539/2001

Listen over tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af et visum ved indrejse på medlemsstaternes område for ophold i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 539/2001, se [bilag 1](#).

1.1.1. For hvilke personkategorier indeholder EU-reglerne fritagelser for visumpligt på alle medlemsstaternes område?

- Tredjelandstatsborgere med en opholdstilladelse udstedt af en medlemsstat er ikke som sådan fritaget for visumpligten, men deres opholdstilladelse betragtes som svarende til et ensartet visum. Se [Liste over opholdstilladelser udstedt af medlemsstaterne \(bilag 2\)](#).
- Indhavere af diplomatpas, som ifølge visumlempelsesaftaler med visse tredjelande er fritaget for visumpligt.
- Tredjelandstatsborgere med en "tilladelse til lokal grænsetrafik", når de udøver deres rettigheder inden for rammerne af ordningen for lokal grænsetrafik¹² ([bilag 3](#)).
- Skoleelever, som er statsborgere i et tredjeland, hvis statsborgere er underlagt visumpligt, og som har bopæl i en EU-medlemsstat og deltager i en skolerejse som medlem af en gruppe skoleelever ledsaget af en lærer fra den pågældende skole, se også [Liste over deltagere i skolerejser inden for Den Europæiske Union \(bilag 4\)](#).
- Konventionsflygtninge og statsløse personer og andre personer uden noget statsborgerskab, som har bopæl i en medlemsstat, og som er indehavere af et rejsedokument, der er udstedt af den pågældende medlemsstat.
- Visse kategorier af familiemedlemmer til EU-borgere og schweiziske statsborgere er fritaget for visumpligt, se [del III](#).

1.1.2. For hvilke personkategorier gælder der nationale undtagelser fra visumpligten?

Ifølge forordning (EF) nr. 539/2001 kan medlemsstaterne individuelt fritage visse kategorier af tredjelandstatsborgere, der normalt er underlagt visumpligt:

- indehavere af diplomatpas, tjenestepas/officielle pas og særlige pas
- medlemmer af besætningen inden for civil luftfart og skibsfart i forbindelse med udførelsen af deres opgaver
- medlemmer af besætningen inden for civil skibsfart, når de har landlov og er i besiddelse af identitetspapirer for søfarende udstedt i henhold til Den Internationale Arbejdsorganisations konvention nr. 108 af 13. maj 1958 eller nr. 185 af 16. juni 2003 eller

¹² EUT L 405 af 30.12.2006 og EUT L 29 af 3.2.2007.

Den Internationale Søfartsorganisations konvention af 9. april 1965 om lettelse af international samfærdsel ad søvejen

- besætning og deltagere i nødhjælps- eller redningsaktioner i katastrofe- og ulykkestilfælde, civil besætning på skibe på internationale indre vandveje
- indehavere af rejsedokumenter, der udstedes af mellemstatslige internationale organisationer, som mindst én medlemsstat er medlem af, eller af andre enheder, som den berørte medlemsstat har anerkendt som værende underlagt international ret, til ansatte i disse organisationer eller enheder, medlemmer af de væbnede styrker, der rejser inden for rammerne af NATO eller Partnerskab for Fred
- indehavere af de identitetskort og marchordrer, der er omhandlet i overenskomsten af 19. juni 1951 mellem deltagerne i NATO vedrørende status for deres styrker
- skoleelever, som er statsborgere i et tredjeland, hvis statsborgere er visumpligtige, og som har bopæl i et tredjeland, hvis statsborgere ikke er visumpligtige, når disse skoleelever deltager i en organiseret skolerejse og ledsages af en lærer fra den pågældende skole
- konventionsflygtninge og statsløse, der har bopæl i et tredjeland, hvis statsborgere ikke er underkastet visumpligt, og som er indehavere af et rejsedokument udstedt af dette tredjeland.
- konventionsflygtninge og statsløse og andre personer uden noget statsborgerskab, som har ophold i Det Forenede Kongerige eller Irland, og som er indehavere af et af Det Forenede Kongerige eller Irland udstedt rejsedokument, der anerkendes af den berørte medlemsstat, jf. dog kravene i den europæiske overenskomst om ophævelse af visumtvang for flygtninge undertegnet den 20. april 1959 i Strasbourg.

Oplysninger om alle sådanne fritagelser (punkt 1.1.2) er offentliggjort i [Oplysninger i medfør af Rådets forordning \(EF\) nr. 539/2001](#), se [bilag 5](#).

1.1.3. Tyrkiske statsborgere, som er tjenesteydere, kan fritages for visumpligt

1.1.4. *Se [Retningslinjer for tyrkiske statsborgeres ret til at rejse inden for EU, efter at de har passeret de ydre grænser med henblik på at levere tjenesteydelser i EU](#), bilag 6.*

1.2. Hvilke nationaliteter er fritaget for visumpligt?

Listen over tredjelandsstatsborgere, hvis statsborgere er fritaget for pligten til at være i besiddelse af et visum ved indrejse på medlemsstaternes område for ophold i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 538/2001, se [bilag 1](#).

1.2.1. For hvilke personkategorier gælder der nationale undtagelser for fritagelsen for visum til kortvarige ophold?

I henhold til forordning (EF) nr. 539/2001 kan medlemsstaterne ensidigt indføre visumpligt for visse kategorier af tredjelandsstatsborgere, der normalt ikke er underlagt visumpligt, nemlig

- indehavere af diplomatpas, tjenestepas/officielle pas og særlige pas
- besætninger inden for civil skibsfart og luftfart
- flybesætninger og det ledsagende personale på nødhjælps- eller redningsflyvninger og andet hjælpepersonale i katastrofe- og ulykkestilfælde

- besætninger inden for civil skibsfart, herunder besætninger på skibe i international flodtransport og på internationale indre vandveje
- indehavere af laissez-passer, som visse mellemstatslige internationale organisationer udsteder til deres ansatte
- personer, der ønsker at udføre lønnet beskæftigelse under et ophold på under tre måneder.

Oplysninger om alle sådanne fritagelser er offentliggjort i Oplysninger i medfør af Rådets forordning (EF) nr. 539/2001, se [bilag 5](#).

LUFTHAVNSTRANSITVISUM

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 3

1.3. Hvilke nationaliteter skal have et lufthavnstransitvisum?

Listen over tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af et lufthavnstransitvisum, når de passerer internationale transitområder i lufthavne, der er beliggende på medlemsstaternes område, fremgår af [bilag 7A](#).

En medlemsstat kan individuelt kræve, at statsborgere fra visse tredjelande besidder et lufthavnstransitvisum, når de passerer internationale transitområder beliggende på deres område, se [bilag 7B](#).

1.3.1. Hvilke personkategorier er fritaget for kravet om lufthavnstransitvisum?

Følgende personkategorier er fritaget for kravet om lufthavnstransitvisum:

- a) personer med gyldigt ensartet visum, nationalt visum til længerevarende ophold eller opholdstilladelse udstedt af en medlemsstat
- b) indehavere af et gyldigt visum udstedt af
 - Bulgarien, Kroatien, Cypern, Rumænien, Liechtenstein, Irland eller Det Forenede Kongerige
 - Canada, Japan og Amerikas Forenede Stater

eller når de vender tilbage fra disse lande efter at have brugt visummet.

Fritagelsen for indehavere af gyldige visa udstedt af Bulgarien, Kroatien, Cypern, Rumænien, Irland, Det Forenede Kongerige, Canada, Japan eller USA gælder, uanset om den pågældende person rejser til det land, der udstedte visummet, eller til et andet tredjeland.

De fritagelser for indehavere af gyldige pas, der henvises til i forrige afsnit, vedrører visa, der er udstedt med henblik på ophold og transit gennem internationale transitområder i lufthavne på de berørte landes område.

Eksempel: En nigeriansk statsborger med et gyldigt canadisk visum rejser fra Lagos (Nigeria) via Frankfurt (Tyskland) til Bogotá (Colombia).

Denne person har ikke brug for et lufthavnstransitvisum til transit gennem det internationale transitområde i Frankfurt lufthavn.

Hvis en tredjelandstatsborger med et udløbet visum udstedt af Bulgarien, Kroatien, Cypern, Rumænien, Det Forenede Kongerige, Irland, Canada, Japan eller USA imidlertid vender hjem fra et andet tredjeland end det udstedende land, er denne person ikke fritaget for kravet om lufthavnstransitvisum.

Eksempel: En nigeriansk statsborger med et udløbet canadisk visum rejser hjem fra Bogotá (Colombia) til Lagos (Nigeria) via Frankfurt (Tyskland).

Denne person skal have et lufthavnstransitvisum til transit gennem det internationale transitområde i Frankfurt lufthavn.

- c) indehavere af en gyldig opholdstilladelse
 - udstedt af Irland eller Det Forenede Kongerige
 - udstedt af Andorra, Canada, Japan, San Marino eller USA, der garanterer betingelsesløs tilbagetagelse af indehaveren, se [bilag 7C](#)
- d) familiemedlemmer til EU-borgere omfattet af direktiv 2004/38/EF, uanset om de rejser alene, med henblik på at ledsage eller slutte sig til EU-borgeren (se [del III](#))
- e) indehavere af diplomatpas
- f) flybesætningsmedlemmer, som er statsborgere i en kontraherende part i Chicagokonventionen angående international civil luftfart.

2. BESTEMMELSE AF DEN KOMPETENTE MEDLEMSSTAT OG AF DET KOMPETENTE KONSULAT I DENNE MEDLEMSSTAT

Bestemmelse af den kompetente medlemsstat baseret på ansøgerens bestemmelsessted

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 5

2.1. Ansøgning om et ensartet visum til en enkelt indrejse

2.1.1. Hvis bestemmelsesstedet er en medlemsstat, skal denne medlemsstats konsulat behandle ansøgningen.

2.1.2. Hvis bestemmelsesstedet omfatter mere end én medlemsstat, skal ansøgningen behandles af konsulatet i den medlemsstat, der udgør rejsens væsentligste bestemmelsessted. Det væsentligste bestemmelsessted er det sted, hvor ansøgeren har til hensigt at tilbringe længst tid, eller som udgør den planlagte rejses hovedformål.

Eksempel: En marokkansk statsborger ønsker at rejse til Frankrig i anledning af en familiebegivenhed (20 dage) og har endvidere arrangeret et møde med en forretningsforbindelse i Belgien (to dage). Han ankommer til og afrejser fra Amsterdam (Nederlandene).

Hovedformålet med rejsen er familiebegivenheden, og det franske konsulat skal derfor behandle ansøgningen.

Eksempel: En marokkansk statsborger ønsker at foretage en forretningsrejse til Belgien (6 dage) og beslutter ved samme lejlighed at besøge slægtninge i Frankrig (6 dage). Han ankommer til og afrejser fra Amsterdam (Nederlandene).

Varigheden af det forventede ophold i Belgien og i Frankrig er det samme, og derfor bør enten det franske eller det belgiske konsulat behandle ansøgningen. Da hvert land udgør et hovedbestemmelsessted, bliver den medlemsstat, hvori den første indrejse sker, ikke ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

2.1.3. Hvis det væsentligste bestemmelsessted ikke kan fastslås, skal konsulatet for den medlemsstat, hvis ydre grænser ansøgeren agter at passere først, behandle ansøgningen.

Eksempel: En ukrainsk statsborger rejser med bus på en turistrejse til Polen, Tyskland og Østrig. Hun vil tilbringe fire dage i Polen, fire dage i Tyskland og tre dage i Østrig.

I dette tilfælde skal det polske konsulat behandle ansøgningen, da visumindehaveren passerer Polens ydre grænser.

2.2. Ansøgning om et ensartet visum til flere indrejser

Anbefalet bedste praksis for at fastslå, hvilken medlemsstat der skal behandle en ansøgning om ensartet visum til flere indrejser: generelt skal en ansøgning om visum til flere indrejser behandles af den medlemsstat, der er det sædvanlige bestemmelsessted, dvs. den medlemsstat, der er det hyppigste bestemmelsessted, eller hvis der ikke er et sådant bestemmelsessted, den medlemsstat, der er bestemmelsessted for den første planlagte rejse.

Eksempel: En senegalesisk statsborger besøger regelmæssigt sin familie i Frankrig, men rejser også på forretningsrejse til andre medlemsstater en eller to gange om året. Bestemmelsesstedet for den første rejse er Schweiz.

I dette tilfælde skal det franske konsulat behandle ansøgningen, da Frankrig vil være det hyppigste bestemmelsessted.

Eksempel: En ukrainsk statsborger, der arbejder som lastbilchauffør for et ukrainsk transportselskab, leverer regelmæssigt varer til kunder i Østrig og har derfor fået udstedt et visum til flere indrejser af Østrig. Det tidligere visum er udløbet, og han ansøger om et nyt visum på det østrigske konsulat, selv om selskabet nu kun leverer varer i Spanien.

I dette tilfælde skal ansøgeren henvises til det spanske konsulat, selv om han er velkendt af det østrigske konsulat, da hans væsentligste bestemmelsessted frem over er Spanien.

Anbefalet bedste praksis: Hvis en ansøger rejser til flere medlemsstater på forskellige rejser inden for en kort tidsramme, skal konsulaterne anvende en fleksibel tilgang og betragte rejserne som én rejse ved at anvende artikel 5, stk. 1, i visumkodeksen for derved at undgå at påføre visumansøgeren unødvendige byrder og omkostninger.

Eksempel: En indisk studerende, der opholder sig i London (Det Forenede Kongerige), ønsker at rejse til Danmark (15.-18. august 2014 (4 dage) og til Spanien 3.-12. september 2014 (10 dage).

I dette tilfælde skal det spanske konsulat behandle ansøgningen, og det udstedte visum skal dække indrejse og ophold i begge medlemsstater.

2.3. Ansøgning om et ensartet visum til transit

- 2.3.1. Hvis transitten vedrører en medlemsstat, skal den pågældende medlemsstats konsulat behandle ansøgningen.
- 2.3.2. Hvis transitten vedrører flere medlemsstater, skal konsulatet for den medlemsstat, hvis ydre grænser ansøgeren agter at passere først, behandle ansøgningen.

Eksempel: En marokkansk statsborger ønsker at rejse til Det Forenede Kongerige via Spanien og Frankrig.

I dette tilfælde skal det spanske konsulat behandle ansøgningen, da visumindehaveren passerer Spaniens ydre grænser.

Eksempel: En ukrainsk statsborger ønsker at rejse fra Kiev (Ukraine) til London (Det Forenede Kongerige) med fly via Wien (Østrig) og Frankfurt (Tyskland), og efter opholdet i Det Forenede Kongerige ønsker han at vende tilbage til Ukraine ad en anden rute via Berlin (Tyskland) og Budapest (Ungarn).

I dette tilfælde skal det østrigske konsulat behandle ansøgningen, da den pågældende person først passerer Østrigs ydre grænser.

Anbefalet bedste praksis for søfolk. Det er ikke altid muligt at fastslå, i hvilken medlemsstat søfolk vil starte deres transit, fordi de rederier, der beskæftiger dem, ofte ikke ved på forhånd, hvillket skib søfolkene vil påmønstre, og til hvilken medlemsstat det vil sejle. Det anbefales derfor, at visumkodeksens artikel 5, stk. 2, litra b), anvendes fleksibelt i forbindelse med søfolk, de er kendt for deres integritet og pålidelighed (dvs. som har anvendt tidligere udstedte visa korrekt): konsulatet i hver af de medlemsstater, hvor transitopholdet eventuelt kan indledes, skal derfor behandle visumansøgningen.

2.4. Ansøgning om et lufthavnstransitvisum

- 2.4.1. Hvis ansøgningen kun vedrører en enkelt lufthavnstransit, skal konsulatet for den medlemsstat, på hvis område den pågældende lufthavn er beliggende, behandle ansøgningen.

Eksempel: En nigeriansk statsborger rejser i transit via Frankfurt lufthavn (Tyskland) på vej til Brasilien.

I dette tilfælde skal det tyske konsulat behandle ansøgningen.

2.4.2. Hvis ansøgningen vedrører flere lufthavnstransitter, skal konsulatet for den medlemsstat, på hvis område den første transitlufthavn er beliggende, behandle ansøgningen.

Eksempel: En pakistansk statsborger rejser i transit via Madrid lufthavn (Spanien) på vej til Colombia og via Frankfurt lufthavn (Tyskland) på hjemrejsen.

I det tilfælde skal det spanske konsulat behandle ansøgningen.

Det er vigtigt at sondre mellem en vidererejse, hvor en tredjelandstatsborger ikke forlader en lufthavns internationale transitområde, og en vidererejse, hvor tredjelandstatsborgeren forlader en lufthavns internationale transitområde, se eksempler i [punkt 9.2](#).

2.5. Hvordan behandles en ansøgning fra en ansøger, der rejser til flere medlemsstater, herunder til en medlemsstat, der fritager ham for visumpligt?

Eksempel: Indehaveren af et indisk diplomatpas rejser til Tyskland (fire dage), Danmark (to dage), Ungarn (en dag) og Østrig (en dag). Tyskland, Danmark og Ungarn fritager indehavere af indiske diplomatpas for visumpligt, mens Østrig kræver visum.

I dette tilfælde skal det østrigske konsulat behandle ansøgningen, da Østrig er den eneste medlemsstat, der kræver visum for den pågældende person, selv om Tyskland er det væsentligste bestemmelsessted.

Eksempel: Indehaveren af et pakistansk tjenestepas rejser til Danmark (syv dage), Polen (en dag), Østrig (to dage) og Italien (en dag). Østrig og Danmark fritager indehavere af pakistanske tjenestepas for visumpligt, mens Italien og Polen kræver visum.

I dette tilfælde skal det polske konsulat behandle ansøgningen, da Polen er den medlemsstat, der først indrejses i, og som kræver visum for den pågældende person, selv om Danmark er det væsentligste bestemmelsessted.

Eksempel: Indehaveren af et ukrainsk tjenestepas rejser fra Kiev (Ukraine) til Bratislava (Slovakiet) via Wien (Østrig). Hun rejser fra Kiev til Wien med fly og videre fra Wien til Bratislava med tog. Slovakiet fritager indehavere af ukrainske tjenestepas for visumpligt.

I dette tilfælde skal det østrigske konsulat behandle ansøgningen, da Østrig er den medlemsstat, der kræver visum for den pågældende person.

Eksempel: Indehaveren af et kenyansk diplomatpas rejser til Tyskland (to dage) og Malta (tre dage) i embeds medfør med en mellemlanding i Italien (en dags ventetid på en flyforbindelse).

Tyskland og Malta fritager indehavere af kenyanske diplomatpas for visumpligt, mens Italien kræver visum.

I dette tilfælde skal det italienske konsulat behandle ansøgningen, da Italien er den eneste bestemmelsesmedlemsstat, der kræver visum for den pågældende person, selv om opholdet i Italien kun er en "mellemlanding".

2.6. Skal en medlemsstats konsulat acceptere en ansøgning om at rejse til en medlemsstat, som ikke er til stede eller repræsenteret i det tredjeland, hvor ansøgeren har bopæl?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 5, stk. 4

Et af de grundlæggende principper i visumkodeksen er, at alle medlemsstaterne på lang sigt med henblik på visumudstedelse skal være til stede eller repræsenteret i alle tredjelande, hvis statsborgere er underlagt visumpligt. I den henseende fastslås det i artikel 5, stk. 4, at "*Medlemsstaterne samarbejder om at forhindre, at der hverken kan ske behandling af eller træffes afgørelse om en ansøgning, fordi den medlemsstat, der har kompetence i overensstemmelse med [artikel 5, stk. 1-3], ikke er til stede eller repræsenteret i det tredjeland, hvor ansøgeren indgiver ansøgningen [bestemmelserne om konsulær territorial kompetence].*"

Det betyder ikke, at alle medlemsstaters konsulater i det tredjeland, hvor ansøgeren har bopæl, skal acceptere en ansøgning, hvis den kompetente medlemsstat (dvs. ansøgerens væsentligste bestemmelsessted) ikke er til stede eller repræsenteret der, da det først og fremmest er kompetencereglerne, der finder anvendelse, se punkt 2.1-2.5.

Artikel 5, stk. 4, forpligter medlemsstaterne til at samarbejde om på lang sigt at forhindre situationer, hvor medlemsstaterne ikke er til stede eller repræsenteret, og denne forpligtelse er således indsatsorienteret og ikke resultatorienteret. Medlemsstaterne er derfor ikke forpligtet til at acceptere visumansøgninger, som de ikke er kompetente til at behandle og træffe afgørelse om ifølge ovennævnte regler, hvis den kompetente medlemsstat ikke er til stede eller repræsenteret.

Da denne bestemmelse imidlertid indgår i artiklen vedrørende "*Medlemsstat med kompetence til at behandle og træffe beslutning om en ansøgning*", kan en medlemsstat, hvis den normalt kompetente medlemsstat ikke er til stede, acceptere at behandle og træffe afgørelse om sådanne ansøgninger i særlige individuelle situationer

- af humanitære grunde, og
- efter at have opnået samtykke fra den normalt kompetente medlemsstat.

2.7. Hvad sker der, hvis der er indgivet en ansøgning på et konsulat, der ikke har kompetence til at behandle den?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 18, stk. 2

Hvis konsulatet kan fastslå, at det ikke har kompetence til at behandle en ansøgning, skal ansøgeren straks underrettes, og hele ansøgningen (ansøgningen og dokumentationen) returneres, og visumgebyret godtgøres. Ansøgeren skal have oplyst, hvor ansøgningen skal indgives.

Hvis den nationale lovgivning kræver det (f.eks. en ombudsmandslov), kan en medlemsstat beholde en kopi af de fremlagte dokumenter og af meddelelsen til ansøgeren.

2.8. Kan et konsulat acceptere en ansøgning fra en ansøger, der ikke har bopæl, inden for konsulatets jurisdiktion?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 6

Generelt bør kun ansøgninger fra personer, der har lovligt ophold inden for det kompetente konsulats jurisdiktion, accepteres (jf. punkt 2.1-2.5).

En ansøgning fra en person, der opholder sig lovligt - men ikke har bopæl - under det pågældende konsulats jurisdiktion, kan imidlertid accepteres, hvis denne person kan begrunde, at ansøgningen ikke kan indgives på et konsulat på bopælsstedet. Konsulatet vurderer, om ansøgerens begrundelse kan accepteres.

"Ikke-fastboende ansøger" er en ansøger, der har bopæl andetsteds, men opholder sig lovligt inden for det konsulats jurisdiktion, hvor han indgiver ansøgning.

"Lovligt ophold" betyder, at ansøgeren har ret til midlertidigt at opholde sig inden for jurisdiktionen i medfør af lovgivningen i det tredjeland, hvor ansøgeren opholder sig enten med henblik på et kortvarigt ophold eller for en længere periode, samtidig med at han bevarer sin faste bopæl i et andet tredjeland.

Eksempel: *En peruviansk kunstner skal optræde i Portugal den 25. maj, og fra den 20. februar til den 15. maj optræder hun i Canada og USA.*

I den situation skal et portugisisk konsulat i Canada eller USA give ansøgeren mulighed for at indgive ansøgning, da det vil være umuligt for hende at ansøge, mens hun er i bopælslandet på grund af reglen om, at der tidligst kan ansøges om visum tre måneder før datoen for den forventede indrejse på medlemsstaternes område.

Eksempel: *En kinesisk professor er rejst til London for at undervise på et universitets sommerkurser. Under opholdet bliver hendes far, som bor i Frankrig, alvorligt syg, og for at kunne rejse til Frankrig ansøger den kinesiske kvinde om visum på det franske konsulat i London.*

Det franske konsulat i London skal behandle ansøgningen, da det ville være urimeligt at forlange, at den pågældende person skulle rejse til sit bopælsland for at ansøge om visum.

Eksempel: En marokkansk statsborger, som tilbringer sin ferie i Montreal (Canada), ønsker at søge om visum for at rejse til Tyskland på det tyske konsulat i Montreal. Den pågældende påstår, at ventetiden for at få en aftale og indgive ansøgning ved det tyske konsulat i Rabat (Marokko) er for lang.

Det tyske konsulat i Montreal skal ikke acceptere at behandle ansøgningen, da begrundelsen er uberettiget.

Eksempel: En godkendt kommerciel formidler indgiver ansøgninger for en gruppe russiske turister på det spanske generalkonsulat i Moskva. Alle ønsker at rejse sammen til Spanien i to uger. De fleste har bopæl inden for det spanske konsulats jurisdiktion i Moskva, mens andre har bopæl inden for det spanske konsulats jurisdiktion i Sankt Petersborg.

Det spanske konsulat i Moskva skal behandle ansøgningerne.

Eksempel: En russisk forretningsmand fra Novorossiysk (Rusland) er rejst til Moskva (Rusland) til en handelsmesse. Her møder han en græsk forretningsforbindelse, som straks inviterer ham til Athen (Grækenland) for at indgå en kontrakt om et fremtidigt samarbejde. Den russiske forretningsmand ønsker at søge om visum på det græske konsulat i Moskva, da den omtrentlige rejse-/vejafstand mellem Moskva og Novorossiysk er 1 500 km.

Det græske konsulat i Moskva skal behandle ansøgningen, da det ville være urimeligt at forlange, at den pågældende person skulle rejse til sin bopælsby for at ansøge om visum.

2.9. Kan en medlemsstats konsulat, som er beliggende på en anden medlemsstats område, behandle visumansøgninger?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 7

Generelt er en tredjelandstatsborger, som opholder sig lovligt på en medlemsstats område, indehaver af et dokument, der giver vedkommende ret til at færdes frit (et ensartet visum, en opholdstilladelse, et nationalt visum til længerevarende ophold). Der kan imidlertid opstå situationer, hvor en person med lovligt ophold ikke er indehaver af et dokument, der giver vedkommende ret til at rejse til en anden medlemsstat. I den situation vil de almindelige kompetenceregler, jf. punkt 2.1 – 2.5, være gældende.

Eksempel: Indehaveren af et indonesisk diplomatpas, der er fritaget for visumpligt ifølge Østrigs regler, er rejst til Østrig for at deltage i en konference. Under opholdet bliver han af

de indonesiske myndigheder indtrængende opfordret til at rejse til Estland for at deltage i et meget vigtigt politisk møde. Estland fritager ikke indehavere af indonesiske diplomatpas for visumplikten.

Det estiske konsulat i Wien skal behandle ansøgningen, da det ville være urimeligt at forlange, at den pågældende person skulle rejse til sit bopælsland for at ansøge om visum.

3. INDGIVELSE AF ANSØGNING

3.1. Hvornår kan der indgives ansøgning?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 9, stk. 1

En visumansøgning skal i princippet indgives senest 15 kalenderdage før det forventede ophold (da det er den normale behandlingstid) og kan tidligst indgives tre måneder inden starten på det forventede ophold. Det er ansøgerens ansvar at træffe de nødvendige forholdsregler for at overholde fristerne, hvis der findes et tidsbestillingssystem. Ansøgerne skal imidlertid informeres om de forskellige tidsfrister, jf. håndbog om organisation af visumafdelingerne og det lokale Schengensamarbejde, del I, punkt 4.

En ansøgning, der indgives mindre end 15 kalenderdage før den forventede afgang, kan accepteres, men ansøgeren skal informeres om, at behandlingstiden kan være på op til 15 kalenderdage. Hvis ansøgeren alligevel vil indgive ansøgning, skal han informeres om, at den endelige afgørelse eventuelt vil blive truffet efter den forventede afrejsedato.

Eksempel: En tyrkisk statsborger beslutter i sidste øjeblik at bestille en skiferie til Østrig med afgang to dage senere, og først en dag før afrejsen går det op ham, at han skal have visum for at rejse til Østrig.

I det tilfælde kan det østrigske konsulat afvise at behandle ansøgningen.

Indehaveren af et visum til flere indrejser kan søge om et nyt visum, før visummet udløber. Gyldigheden af det nye visum skal være fortløbende i forhold til det nuværende visum, da en person ikke kan have to gyldige visa inden for samme periode.

Eksempel: En marokkansk advokat, som repræsenterer en ligestillings-ngo og ofte deltager i møder i forskellige medlemsstater, er indehaver af et visum til flere indrejser, som udløber den 31.5. Hun ansøger om et nyt visum den 15.4.

Hvis der udstedes et nyt visum, skal det have gyldighed fra den 1. juni, og i det tilfælde vil visumindehaveren kunne indrejse på medlemsstaternes område på basis af det første visum, hvis gyldighed udløber under opholdet, og udrejse på basis af det nye visum.

3.2. Tidsbestilling

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 9, stk. 2 og 3

3.2.1. Skal ansøgere bestille tid til indgivelse af en ansøgning?

Det kan kræves, at ansøgere bestiller tid til indgivelse af en ansøgning – enten via et internt system eller et tidsbestillingssystem, der styres af en ekstern tjenesteyder.

I begrundede hastetilfælde skal der gives tid straks eller gives direkte adgang til indlevering af ansøgningen.

Hastetilfælde er situationer, hvor forhold, som ansøgeren ikke kunne forudse, har gjort det umuligt for ansøgeren at søge tidligere.

Eksempler på begrundede hastetilfælde:

En tæt slægtning (med bopæl i en medlemsstat) til en visumansøger er kommet til skade i en bilulykke og har brug for visumansøgerens hjælp.

[Hvad angår de proceduremæssige garantier for familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere, se del III.](#)

3.2.2. Hvad er maksimumfristen for at få en tid?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 9, stk. 2

Der skal som hovedregel gives en tid inden for en frist på højst to uger. Kapaciteten i medlemsstaternes konsulater, hvad angår behandling af visumansøgninger, bør tilpasses, så denne frist kan overholdes, også i spidsbelastningsperioder.

3.2.3. Kan der indføres "hasteprocedurer" for indgivelse af ansøgninger?

Et konsulat kan beslutte at indføre en hasteprocedure for indgivelse af ansøgninger fra bestemte kategorier af ansøgere.

[Hvad angår de proceduremæssige garantier for familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere, se del III.](#)

3.3. Ansøgerens personlige fremmøde

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 10 og 13, artikel 21, stk. 8, artikel 42, 43 og 45

3.3.1. Skal ansøgeren møde personligt op for at indgive ansøgning?

Ansøgerne skal som hovedregel møde op personligt på konsulatet for at indgive ansøgning. Ansøgerne skal også indgive ansøgning personligt, når der skal indsamles fingeraftryk. Formålet med personligt fremmøde er at give konsulatspersonalet mulighed for at få indtryk af de konkrete omstændigheder i forbindelse med ansøgningen og stille spørgsmål om formålet med rejsen og de fremlagte dokumenter. For at kunne fastslå formålet med rejsen er det vigtigt at få en række oplysninger fra ansøgeren i forbindelse med indgivelsen af

ansøgningen, uanset hvordan ansøgningen indgives, og hvilke støttedokumenter der fremlægges.

[Hvad angår de proceduremæssige garantier for familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere, se del III.](#)

Hvis en ekstern tjenesteudbyder eller en honorær konsul er bemyndiget til at modtage visumansøgninger på en medlemsstats vegne, skal ansøgeren personligt møde op i deres lokaler (se punkt 3.3.3). Der skal sondres mellem det personlige fremmøde og en eventuel samtale som nævnt i punkt 7.11.

De særlige regler om indsamling af biometriske identifikatorer omtales i [kapitel 5](#).

3.3.2. Hvornår er det ikke påkrævet at indgive ansøgning personligt?

For personer, hvis integritet og pålidelighed konsulatet har kendskab til, kan kravet om personlig indgivelse af ansøgning fraviges, således at de kan indgive ansøgning via tredjemand eller sende ansøgningen med post. Sådanne undtagelser kan ikke indrømmes førstegangsansøgere, og ansøgernes integritet og pålidelighed skal fastslås individuelt og kontrolleres regelmæssigt.

Eksempler på personkategorier, hvor kravet om "personligt fremmøde" kan fraviges:

- officielle enheder eller selskaber, som konsulatet allerede har kendskab til: et selskabs pålidelighed er ikke nødvendigvis en garanti for de ansattes pålidelighed, der skal fastslås individuelt
- personer, der tidligere har anvendt ensartede visa korrekt
- personer, der rejser regelmæssigt/hyppigt af samme grund (konferencer, seminarer, undervisning, forretningsaftaler)
- personer, der har behov for at rejse på grund af hastende lægebehandling, og som af lægelige grunde ikke kan møde op på konsulatet

Anbefalet bedste praksis:

Hvis konsulatet modtager en ansøgning ved fuldmagt eller med post fra en person, hvor kravet om personligt fremmøde ikke på forhånd er blevet fraveget, bør konsulatet som hovedregel beslutte ikke at godtage ansøgningen. Konsulatet skal sende dokumenterne tilbage til den befuldmægtigede uden at tage stilling til, om ansøgningen er antagelig.

3.3.3. Hvilken procedure skal der følges, når der indgives ansøgning gennem en kommerciel formidler?

Godkendte kommercielle formidlere kan også indgive ansøgninger på individuelle personers vegne enten direkte på konsulatet eller hos en ekstern tjenesteudbyder eller en honorær konsul. Fingeraftryk kan imidlertid ikke indsamles af kommercielle formidlere, se [kapitel 5](#).

3.3.4. Hvilke procedurer skal følges ved indsamling af biometriske identifikatorer?

DETTE PUNKT GÆLDER KUN FOR KONSULATER, HVOR VIS ER TAGET I BRUG

Uanset de generelle regler om personligt fremmøde ved indgivelse af ansøgning skal førstegangsansøgere og personer, som ikke inden for de sidste 59 måneder har fået indsamlet fingeraftryk, møde personligt op for at få indsamlet deres fingeraftryk (se [kapitel 5](#)).

3.3.5. Samtale med en ansøger

Uanset hvor ansøgningen er indgivet (dvs. på konsulatet eller hos en ekstern tjenesteudbyder), og uanset om ansøgningen er indgivet af ansøgeren personligt eller ej, kan ansøgeren i begrundede tilfælde indkaldes til samtale på konsulatet (se [punkt 7.11](#)).

4. BETINGELSER FOR VISUMANSØGNINGENS ANTAGELIGHED

Følgende betingelser skal være opfyldt, for at en ansøgning kan antages:

- der skal indgives en udfyldt og underskrevet ansøgning, et gyldigt rejsedokument og et fotografi
- visumgebyret skal være betalt
- der skal eventuelt indsamles biometriske data.

4.1. Rejsedokument

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 12

4.1.1. Hvor længe skal rejsedokumenter mindst være gyldige for at kunne accepteres?

Et rejsedokument skal mindst være gyldigt i tre måneder efter datoen for den forventede udrejse fra medlemsstaternes område, hvis der ansøges om et visum til en enkelt indrejse.

Hvis der ansøges om et visum til flere indrejser, skal rejsedokumentet mindst være gyldigt tre måneder efter den sidste forventede udrejse.

***Eksempel:** Efter at have været involveret i forskningsprojekter i Nederlandene og Tyskland begynder en malaysisk forsker at arbejde med et forskningsprojekt i Ungarn og skal rejse dertil omkring hver tredje måned mellem januar 2010 og januar 2014. Han søger den 1.11.2009 om et visum til flere indrejser og fremlægger et rejsedokument, som er gyldigt indtil den 15.3.2012. Selv om den pågældende person kan betragtes som "bona fide" – efter at have brugt sit tidligere ensartede visum korrekt – og kunne indrømmes et visum til flere indrejser for hele perioden, kan han kun få et visum til flere indrejser med gyldighed indtil den 15.12.2011.*

Rejsedokumentet skal indeholde tilstrækkelige – mindst to – blanke sider (en til påklæbning af visummærkatene/-erne, og en til grænsemyndighedernes påføring af stempel).

Principielt skal en person rejse med et gyldigt visum påsat et gyldigt rejsedokument. Når alle blanke sider i Schengenvisumindehaverens rejsedokument er anvendt til påsættelse af visa eller ind- og udrejsestempler, kan den pågældende dog rejse på grundlag af et "fuldt", men ugyldigt rejsedokument med et gyldigt visum og et nyt rejsedokument.

For at undgå eventuelt at få problemer, bl.a. når der foretages kontrol ved grænsen, kan den pågældende ansøge om enten et nyt visum, der dækker den resterende del af det tidsrum, hvori det eksisterende visum er gyldigt, eller et nyt visum til flere indrejser.

Anbefalet bedste praksis i forbindelse med personer, der er indehavere af et gyldigt visum i et rejsedokument, der ikke har tilstrækkelig mange blanke sider til ind- og udrejsestempler: hvis en tredjelandstatsborger, der er indehaver af et stadig gyldigt visum i et fuldt, men ugyldigt rejsedokument, som følge af hyppig rejseaktivitet ansøger om et nyt visum, der dækker den resterende del af det tidsrum, hvori det eksisterende visum er gyldigt, skal det gyldige visum ophæves, og der skal hurtigst muligt og gratis udstedes et nyt visum,

der er gyldigt i det resterende tidsrum, hvor det første visum var gyldigt.

I begrundede hastetilfælde kan et rejsedokument med en kortere gyldighedsperiode end nævnt ovenfor accepteres. Begrundede hastetilfælde er situationer (behov for at rejse), som ansøgeren ikke kunne have forudset, så han derfor ikke i tide kunne have erhvervet et rejsedokument med den krævede gyldighed.

Eksempel på et begrundet hastetilfælde, der kunne give mulighed for at se bort fra reglen om rejsedokumentets gyldighed: En filippinsk statsborger skal omgående rejse til Spanien, hvor en slægtning er kommet ud for en alvorlig ulykke. Hans rejsedokument er kun gyldigt i en måned efter datoen for den forventede hjemrejse.

I det tilfælde skal det spanske konsulat acceptere rejsedokumentet i forbindelse med indgivelse af ansøgning.

Hvordan skal et rejsedokument, der er udstedt mere end 10 år tidligere end visumansøgningen, behandles?

Retsgrundlag: visumkodeksen, artikel 12, litra c, og artikel 19, stk. 4

Rejsedokumenter, der er udstedt mere end 10 år tidligere end visumansøgningen, skal principielt ikke accepteres, og visumansøgninger baseret på sådanne rejsedokumenter skal ikke anses for antagelige. Der kan dog af humanitære årsager eller af hensyn til nationale interesser gøres undtagelser.

Hvis ansøgningen i sidste ende godkendes, skal der udstedes et visum med begrænset territorial gyldighed, der kun gør det muligt for indehaveren at rejse til den udstedende medlemsstat (se punkt 9.1.2.1).

Hvad angår de proceduremæssige sikkerhedsforanstaltninger i forbindelse med familiemedlemmer til en EU-borger eller en schweizisk statsborger, se del III.

4.1.3 Hvordan skal et rejsedokument, der ikke er anerkendt af en eller flere medlemsstater, behandles?

Det skal kontrolleres, at rejsedokumentet er anerkendt af den medlemsstat, der modtager visumansøgningen, og af andre medlemsstater. Rejsedokumenter, der ikke er anerkendt af alle medlemsstater, kan accepteres, men der gælder særlige regler afhængigt af, hvilken type visum der skal udstedes. Hvilke rejsedokumenter, medlemsstaterne godkender og ikke godkender, fremgår af oversigten over rejsedokumenter, som giver ret til at passere de ydre grænser, og som kan forsynes med et visum, del I-II-III og V ([bilag 10](#)).

Hvis en eller flere medlemsstater ikke godkender et rejsedokument, kan der udstedes et visum, hvis territoriale gyldighed ikke dækker den/disse medlemsstat/-stater, se [punkt 9.1.2.3](#).

Hvis den medlemsstat, der modtager visumansøgningen, ikke godkender ansøgerens rejsedokument, kan der udstedes et visum, men det skal påføres [det særskilte ark til påføring af visum](#), se [punkt 9.1.2.3](#) og [punkt 11.1.2](#).

Hvis et rejsedokument ikke godkendes af en medlemsstat, kan ansøgningen erklæres for uantagelig (se [punkt 4.6](#)).

4.1.4. Hvordan skal forfalskede rejsedokumenter behandles?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 19, stk. 4: Hvis en ansøger fremlægger et forfalsket rejsedokument, og dette opdages ved indgivelsen af ansøgningen, skal ansøgningen anses for antagelig, og der skal gives afslag på udstedelse af et visum.

Hvis en ansøger fremlægger et forfalsket rejsedokument, og dette opdages, når konsulatet forsøger at fastslå, om ansøgningen er antagelige eller ej, skal ansøgningen erklæres antagelig, og der skal gives afslag på udstedelse af et visum.

I begge tilfælde skal rejsedokumentet behandles i henhold til anbefalet bedste praksis, jf. [punkt 7.4](#).

4.2. Ansøgningskema

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 11 og bilag I

[Standardansøgningskemaet \(bilag 9\)](#) skal bruges til ansøgning om visa til ophold i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage. Standardansøgningskemaet kan ikke ændres, og der kan ikke indsættes ekstra felter (eller sider), men standardansøgningskemaet kan udskrives på flere sider for at gøre det mere brugervenligt.

Alle ansøgere skal indgive et udfyldt og underskrevet ansøgningskema. Hvis flere personer (mindreårige eller en ægtefælle) er dækket af det samme rejsedokument, skal de berørte personer hver især udfylde og underskrive et ansøgningskema, og for mindreåriges vedkommende skal det underskrives af den person, der har forældremyndigheden eller optræder som værge.

Familiemedlemmer til EU-borgere og schweiziske statsborgere (ægtefælle, børn eller slægtninge i opstigende linje) skal ikke udfylde de felter, der er mærket med *, når de udøver deres ret til at færdes frit, se [del III](#), men udfylde felt 34 og 35.

4.2.1. På hvilket sprog skal ansøgningskemaerne foreligge?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 11, stk. 3

Ansøgningskemaet skal enten foreligge på:

- a) det eller de officielle sprog i den medlemsstat, hvortil der anmodes om visum
- b) værtslandets officielle sprog
- c) det eller de officielle sprog i værtslandet og det eller de officielle sprog i den medlemsstat, hvortil der anmodes om visum, eller

- d) i tilfælde af repræsentation, det eller de officielle sprog i den repræsenterende medlemsstat.

Ud over de sprog, der er omhandlet i litra a), b) og c), kan ansøgningskemaet foreligge på et andet af Den Europæiske Unions officielle sprog, f.eks. engelsk.

4.2.2. På hvilket sprog skal ansøgningskemaet udfyldes?

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 11, stk. 6*

Medlemsstaterne beslutter, hvilket/hvilke sprog der skal anvendes til at udfylde ansøgningskemaet og informerer ansøgerne herom.

Anbefalet bedste praksis, hvad angår oplysninger om, hvordan ansøgningskemaet udfyldes: Det anbefales at vise eksempler på udfyldte ansøgningskemaer for at gøre denne del af ansøgningsprocessen lettere for ansøgerne og sikre, at konsulatet råder over alle de relevante oplysninger. Hvis det er nødvendigt, kan den udfyldte "prøveformular" tilpasses lokale forhold (f.eks. felt 11 om nationalt id-nummer: hvis det ikke er relevant, bør det nævnes på "prøveformularen").

4.2.3. Hvilke konsekvenser har erklæringen på ansøgningskemaet, som ansøgeren skal underskrive?

Det er vigtigt at kontrollere, at ansøgeren eller dennes retlige repræsentant har underskrevet erklæringen nederst på ansøgningskemaet som bevis for, at ansøgeren er bekendt med indholdet og samtykker. For mindreåriges vedkommende skal den/de person/-er, der har forældremyndigheden eller optræder som værge, underskrive.

4.3. Fotografi

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 10, stk. 3, litra c)*

4.3.1. Hvilke tekniske standarder skal fotografiet opfylde?

Fotografiet skal opfylde standarderne i specifikationerne for fotografier ([bilag 11](#)).

Fotografier, der ikke opfylder disse standarder, kan ikke accepteres.

Når VIS er taget i brug i en region, skal standarderne for fotografier følge de standarder, der er nævnt i kapitel 5 om biometriske identifikatorer.

4.4. Visumgebyr

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 16*

4.4.1. Skal alle ansøgere betale samme visumgebyr?

Generelt skal individuelle ansøgere betale et gebyr på 60 EUR, uanset hvilken type visum der søges om, og uanset hvor ansøgningen indgives (direkte på konsulatet af ansøgeren selv eller af en kommerciel formidler, via en ekstern tjenesteyder eller ved de ydre grænser). Der findes imidlertid generelle fritagelser for eller nedsættelser af dette gebyr enten i medfør af

visumkodeksen eller visumlempelsesaftalerne eller de særlige regler for familiemedlemmer til EU-borgere og schweiziske statsborgere, se [del III](#).

Medlemsstaterne kan fravige eller nedsætte gebyret i individuelle tilfælde og for visse andre kategorier af ansøgere, samtidig med at de forsøger at harmonisere sådanne fritagelser inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde.

Bortset fra de tilfælde, der er omfattet af visse visumlempelsesaftaler, er det ikke muligt at anvende eller acceptere et ekstragebyr for "hurtig behandling", hvis der anmodes om en fremskyndet behandling af en ansøgning.

4.4.2. Obligatoriske takster for alle ansøgere eller visse kategorier af ansøgere:

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 16, stk. 4

Visumgebyr	Generelle regler	Visumlempelsesaftaler
0 EUR	Børn 0-6 år (dvs. børn, der er 6 år minus 1 dag) 1)	Se bilag 8 .
	Familiemedlemmer til EU-borgere og schweiziske statsborgere (se del III)	
	Skoleelever, studerende, universitetsuddannede under videreuddannelse og ledsagende lærere, der tager ophold i studie- eller uddannelsesøjemed	
	Forskere fra tredjelande, der rejser med henblik på videnskabelig forskning 2)	
	Repræsentanter for nonprofitorganisationer i alderen op til 25 år, der deltager i seminarer, konferencer, sportsarrangementer, kulturelle eller uddannelsesmæssige begivenheder tilrettelagt af nonprofitorganisationer 3)	
35 EUR	Børn på 6-12 år (indtil 12 år	Se bilag 8 .

	minus 1 dag) 1)	
60 EUR	Alle andre ansøgere, der ikke er omfattet af visumlempelsesaftaler	
70 (eller 35) EUR	Ikke relevant	Se bilag 8 .

- 1) Beregningen skal tage udgangspunkt i datoen for indgivelse af ansøgning.
- 2) Videnskabelig forskning som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets henstilling 2005/761/EF af 28. september 2005 om lettelse af medlemsstaternes udstedelse af ensartede visa til kortvarigt ophold til forskere fra tredjelande, som rejser inden for Fællesskabet med henblik på videnskabelig forskning, [bilag 12](#).
- 3) I den forbindelse betyder nonprofitorganisation en organisation, der er registreret officielt som en nonprofitorganisation.

4.4.3. Frivillig fritagelse for visumgebyr gældende for bestemte kategorier af ansøgere og i individuelle tilfælde:

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 16, stk. 5

4.4.3.1. Medlemsstaterne kan beslutte at fritage følgende personkategorier for visumgebyr:

Definerede personkategorier	Børn 6-12 år, dvs. børn, der er 12 år minus 1 dag 1)
	Indehavere af diplomatpas og tjenstepas
	0 EUR Unge i alderen op til 25 år, der deltager i seminarer, konferencer, sportsarrangementer, kulturelle eller uddannelsesmæssige begivenheder tilrettelagt af nonprofitorganisationer 2)

- 1) Beregningen skal tage udgangspunkt i datoen for indgivelse af ansøgning.
- 2) I den forbindelse betyder nonprofitorganisation en organisation, der er registreret officielt som en nonprofitorganisation.

4.4.3.2. Fritagelse for eller nedsættelse af visumgebyr i individuelle tilfælde

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 16, stk. 6

I individuelle tilfælde kan medlemsstaterne beslutte at undlade at opkræve visumgebyr, eller det kan nedsættes, når dette har til formål at fremme kulturelle eller sportslige interesser samt interesser på området udenrigspolitik, udviklingspolitik og andre områder af vital offentlig interesse eller af humanitære årsager.

4.4.4. Beregning af visumgebyr, der ikke opkræves i euro

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 16, stk. 7

Visumgebyret opkræves i euro, i den lokale valuta i tredjelandet eller i den valuta, der normalt anvendes i det tredjeland, hvor ansøgningen indgives.

Opkræves visumgebyret i en anden valuta end euro, fastsættes størrelsen af det visumgebyr, der opkræves i den pågældende valuta, efter den referencekurs for euro, som Den Europæiske Centralbank har fastsat, og som revideres med jævne mellemrum. Det beløb, der opkræves, kan rundes op, og konsulaterne sikrer inden for rammerne af lokale Schengensamarbejdsordninger, at de opkræver lige store gebyrer.

Anbefalet bedste praksis for revision af referencekursen

Hvor hyppigt den referencekurs, der anvendes af konsulatets regnskabsafdeling, skal revideres, og hvor hyppigt visumgebyret eventuelt skal justeres, afhænger af, hvor stabile de lokale valutakurser er i forhold til euroen, og euroens referencekurs skal kontrolleres mindst hver anden uge, eventuelt hyppigere. Medlemsstaterne skal fastsætte en fælles procedure inden for rammerne af lokale Schengensamarbejdsordninger.

Hvis euroens referencekurs som fastsat af Den Europæiske Centralbank ikke foreligger for en lokal valuta, kan medlemsstaterne bruge den vekselkurs, de anvender i deres interne budgetanliggender, til at beregne visumgebyret i lokal valuta.

4.4.5. Hvornår og hvordan skal visumgebyret betales?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 19, stk. 1

Betaling af visumgebyret er et af de kriterier, der skal opfyldes, for at gøre en ansøgning antagelig, og visumgebyret skal derfor være betalt kontant eller i en bank, når ansøgningen indgives.

4.4.5.1. Udstedelse af kvittering

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 16, stk. 8*

Hvis visumgebyret betales samtidig med indgivelse af ansøgningen, skal ansøgeren have en kvittering. Hvis visumgebyret betales via en bank, er bankens kvittering tilstrækkelig.

Hvis ansøgninger indgives af en kommerciel formidler på vegne af en gruppe, kan der udstedes en kollektiv kvittering.

4.4.6. Kan visumgebyret refunderes?

Uanset den endelige afgørelse om en visumansøgning kan visumgebyret generelt ikke refunderes. Hvis konsulatet imidlertid konstaterer, at det ikke er kompetent til at behandle ansøgningen, efter at visumgebyret er betalt, eller hvis det viser sig, at ansøgningen er uantagelig, skal gebyret tilbagebetales.

4.5. Antagelighed

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 10 og 19*

En ansøgnings antagelighed kontrolleres udelukkende af det kompetente konsulat. Hvis det viser sig, at en ansøgning er uantagelig, skal proceduren i [punkt 2.7](#). følges.

4.5.1. Hvornår er en ansøgning antagelig?

Når fristen for indgivelse af en ansøgning er overholdt (se punkt 3.1.), og de grundlæggende kriterier for en ansøgnings antagelighed er opfyldt (udfyldt og underskrevet ansøgningskema, gyldigt rejsedokument, et fotografi), og visumgebyret er betalt, og de biometriske data om nødvendigt er indsamlet, er ansøgningen antagelig.

4.5.2. Hvordan behandles en antagelig ansøgning?

Hvis ansøgningen er antagelig, skal det stempel, der angiver, at ansøgningen er antagelig ([bilag 13](#)), påføres ansøgerens rejsedokument (se punkt 4.5.3 nedenfor), og der skal foretages en yderligere behandling.

DETTE PUNKT GÆLDER KUN FOR KONSULATER, HVOR VIS ER TAGET I BRUG:

Hvis ansøgningen er antagelig, skal det stempel, der angiver, at ansøgningen er antagelig, påføres ansøgerens rejsedokument (se punkt 4.5.3 nedenfor), ansøgningsfilen oprettes i VIS og den yderligere behandling foretages.

4.5.3. Hvornår og hvordan bruges det stempel, der angiver, at en ansøgning er antagelig

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 20 og bilag III

Før der foretages en tilbundsgående behandling af ansøgningen, skal "antagelighedsstempelt" i ensartet format påføres den først ledige side i rejsedokumentet, der ikke indeholder tekst eller stempler. Datoen for indgivelse af ansøgning, den type visum, der søges om ("C" eller "A") og koden for den medlemsstat, hvor ansøgningen er indgivet, skal påføres manuelt, hvis det ikke fremgår af stemplet.

Der må ikke påføres yderligere oplysninger på stemplet, og stemplet angiver udelukkende, at ansøgningen er indgivet og antaget.

"Antagelighedsstempelt" skal bruges, indtil VIS er taget i brug i alle regioner.

4.6. Hvordan behandles en uantagelig ansøgning?

Hvis ansøgningen er uantagelig, skal ansøgningskemaet og alle fremlagte dokumenter sendes tilbage til ansøgeren, og visumgebyret skal godtgøres, og ansøgningen skal ikke behandles yderligere.

Hvis den nationale lovgivning kræver det (f.eks. en ombudsmandslov), kan en medlemsstat beholde en kopi af de fremlagte dokumenter og af meddelelsen til ansøgeren.

DETTE PUNKT GÆLDER KUN FOR KONSULATER, HVOR VIS ER TAGET I BRUG:

Hvis ansøgningen er uantagelig, skal ansøgningskemaet og alle fremlagte dokumenter sendes tilbage til ansøgeren, indsamlede biometriske data skal tilintetgøres, visumgebyret skal godtgøres, ansøgningen skal ikke behandles yderligere, og der skal ikke oprettes en ansøgningsfil i VIS.

4.7. Kan en uantagelig ansøgning behandles i visse tilfælde?

En ansøgning, der ikke opfylder kriterierne for antagelighed, kan undtagelsesvis betragtes som antagelig af humanitære grunde eller af hensyn til nationale interesser.

Eksempel på en humanitær grund, der gør det muligt at se bort fra reglerne om antagelighed:

En filippinsk statsborger skal omgående rejse til Spanien, hvor en slægtning er kommet ud for en alvorlig ulykke. Hans rejsedokument er kun gyldigt i 1 måned efter datoen for den planlagte hjemrejse.

Eksempler på nationale interesser, der gør det muligt at se bort fra reglerne om antagelighed:

Direktøren for et af de største turistselskaber i Colombia har et møde i Madrid med repræsentanter for Ministeriet for Industri, Handel og Turisme, men hendes pas er kun gyldigt en måned efter datoen for den forventede hjemrejse.

En nigeriansk forretningsmand skal straks rejse til Nederlandene af forretningsgrunde: En kontrakt mellem et nigeriansk multinationalt selskab og et nederlandsk multinationalt selskab, hvor den nederlandske regering har en majoritetsinteresse, skal forhandles. Hans rejsedokument er kun gyldigt i 1 måned efter datoen for den planlagte hjemrejse.

4.8. Hvilke oplysninger skal ansøgeren have, når ansøgningen er indgivet og oplysningerne lagret i VIS?

Retsgrundlag: VIS-forordningen, artikel 37, stk. 1 og 2

DETTE PUNKT GÆLDER KUN FOR KONSULATER, HVOR VIS ER TAGET I BRUG:

Når VIS er taget i brug i en given region, skal medlemsstaterne informere ansøgerne om, hvilken national myndighed der er ansvarlig for at behandle de oplysninger, der er lagret i VIS, og om den nationale databeskyttelsesmyndighed. Dette skal angives i ansøgningskemaet.

5. BIOMETRISKE IDENTIFIKATORER

Visuminformationssystemet (VIS) til lagring af oplysninger om visumansøgere vil gradvist blive taget i brug i forskellige regioner verden over, og indsamlingen af biometriske identifikatorer fra ansøgere træder i kraft den dato, Kommissionen har fastsat for idriftsættelse af VIS i en given region, eller efter at systemet er taget i brug i den første region, i enhver anden region, hvor en medlemsstat individuelt beslutter at starte driften, herunder overførsel af fingeraftryk.

5.1. Hvilke biometriske identifikatorer skal indsamles?

Følgende biometriske identifikatorer skal indsamles:

- et digitalt fotografi, se [bilag 11](#)
- ti fingeraftryk fra vedkommende, som optages fladt og indsamles digitalt.

5.2. Hvornår i ansøgningsproceduren skal der indsamles biometriske identifikatorer?

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 10, stk. 3, litra d), og artikel 13*

Der skal indsamles biometriske identifikatorer, når ansøgningen indgives, uanset hvordan indsamlingen af ansøgninger er organiseret.

En førstegangsansøger skal fotograferes eller have scannet sit fotografi, når ansøgningen indgives, og hans fingeraftryk skal indsamles.

Alle ansøgere skal have et fotografi scannet eller taget, hver gang der indgives en ansøgning.

Personer, hvis fingeraftryk er blevet indsamlet med henblik på en visumansøgning inden for de foregående 59 måneder, skal ikke igen have indsamlet fingeraftryk. Fingeraftryk, som allerede er lagret i VIS, skal kopieres. Ansøgeren skal angive på ansøgningskemaet, hvornår han sidst fik taget fingeraftryk.

Hvis konsulatet ved oprettelsen af en ansøgningsfil i VIS konstaterer, at ansøgerens fingeraftryk ikke er lagret i VIS, skal ansøgeren anmodes om at få indsamlet sine fingeraftryk.

Eksempel: en person søger om visum for første gang den 9.2.20XX. Den 25.6.20XX+4 (52 måneder efter den første ansøgning) søger han om et nyt visum: hans fingeraftryk kopieres fra den tidligere ansøgning. Den 15.9.20XX+5 (67 måneder efter den første ansøgning) søger han igen om et nyt visum: hans fingeraftryk indsamles.

Hvis der er begrundet tvivl om ansøgerens identitet, kan han anmodes om at få taget fingeraftryk inden for perioden på 59 måneder:

Eksempel: En ansøger hævder at have fået indsamlet sine fingeraftryk inden for de sidste 59 måneder, men det fotografi, han fremlægger, er meget forskelligt fra fotografiet i rejsedokumentet.

I den situation kan det kræves, at ansøgeren får sine fingeraftryk indsamlet igen.

Ansøgeren kan også anmode om at få sine fingeraftryk indsamlet, hvis han ikke kan huske, om hans fingeraftryk er blevet indsamlet inden for de seneste 59 måneder.

5.3. Hvilke ansøgere er fritaget for kravet om at afgive fingeraftryk?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 13, stk. 7

Følgende personkategorier er fritaget for kravet om at afgive fingeraftryk:

5.3.1. børn under 12 år (dvs. børn, som er under 12 år minus 1 dag)

5.3.2. personer, for hvilke det er fysisk umuligt at optage fingeraftryk.

Hvis det er fysisk umuligt i et begrænset tidsrum, skal ansøgeren forklare, hvorfor det er umuligt, og der kan kræves lægeattest med begrundelse.

Hvis det er muligt at indsamle fingeraftryk af færre end ti fingre, skal det maksimale antal fingeraftryk optages.

Hvis det er fysisk umuligt i et begrænset tidsrum, skal ansøgeren betragtes som førstegangsansøger med henblik på den næste visumansøgning, og alle fingeraftryk skal indsamles.

5.3.3. Stats- og regeringschefer og medlemmer af en national regering med ledsagende ægtefæller samt medlemmer af deres officielle delegation, når de er indbudt af medlemsstaters regeringer eller af internationale organisationer i officielt øjemed.

5.3.4. Regenter og andre højtstående medlemmer af en kongefamilie, når de er indbudt af medlemsstaters regeringer eller af internationale organisationer i officielt øjemed.

5.4. Hvad skal der ske, hvis kvaliteten af de indsamlede fingeraftryk er utilstrækkelig?

Hvis de indsamlede fingeraftryk ikke lever op til de gældende tekniske kvalitetsstandarder, skal fingeraftrykkene indsamles igen efter rengøring af fingre og udstyr. De fingeraftryk, der har den bedste kvalitet, indlæses i VIS. Det skal sikres, at der er indført hensigtsmæssige procedurer for at sikre beskyttelsen af ansøgerens værdighed, hvis der opstår vanskeligheder med at registrere de biometriske data.

6. DOKUMENTATION OG REJSESYGGEFORSIKRING

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 14 og bilag II

Formålet med dokumentationen er at sætte de relevante myndigheder i stand til at vurdere, om en ansøger opfylder indrejsebetingelserne, og at vurdere den mulige risiko for ulovlig indvandring og/eller sikkerhedsrisici.

På grundlag af indholdet i dette kapitel skal medlemsstaternes konsulater vurdere behovet for at supplere og harmonisere listen over dokumentation, således at der tages hensyn til lokale forhold. De harmoniserede lister skal godkendes af visumudvalget i overensstemmelse med den procedure, der er beskrevet i håndbog vedrørende organisation af visumafdelinger og det lokale Schengensamarbejde, del II, punkt 4.4.

Dokumentationens omfang og art skal tilpasses efter:

- formålet med den forventede rejse
- længden af og bestemmelsesstedet for den forventede rejse
- de lokale forhold.

Hvad angår de specifikke regler, der finder anvendelse på dokumentation for rejsens formål for de kategorier af personer, der er omfattet af aftaler om lempelse af visumreglerne, henvises til de respektive retningslinjer i [bilag 8](#).

[Hvad angår de proceduremæssige sikkerhedsforanstaltninger i forbindelse med familiemedlemmer til en EU-borger eller en schweizisk statsborger, se del III.](#)

6.1. Dokumentation

6.1.1. Skal der kræves originale dokumenter, kopier eller fotokopier?

Principielt skal ansøgeren fremlægge originalen og en fotokopi af hvert dokument sammen med visumansøgningen.

Fotokopierne skal opbevares i sagsmappen og originaldokumenterne returneres til ansøgeren, medmindre originaldokumentet er beregnet til konsulatet (f.eks. en erklæring fra ansøgerens arbejdsgiver om, at den pågældende er i beskæftigelse, bevis for underhold og/eller indlogering), eller det er falsk eller opnået på svigagtigt grundlag. I sidstnævnte tilfælde skal konsulatet beholde det som bevis i tilfælde af en klage over afgørelsen og/eller med henblik på eventuelle yderligere foranstaltninger (f.eks. analyse af dokumentet eller fremlæggelse af dokumentet for værtslandets myndigheder).

Hvis ansøgeren ikke kan fremlægge originaldokumenter, kan konsulatet beslutte at indlede behandlingen af visumansøgningen på grundlag af kopier eller fotokopier. Den endelige afgørelse skal principielt først træffes, når der er indgivet originaler af de krævede dokumenter.

6.1.2. Skal dokumentationen oversættes?

Der skal foretages en afvejning mellem:

- et krav om, at alle de dokumenter, som ansøgeren fremlægger, skal oversættes, da dette kan være både tidskrævende og dyrt
- konsulatets kapacitet til at analysere den dokumentation, der indgives på værtslandets sprog, og
- behovet for at fremlægge beviser på den pågældende medlemsstats sprog i tilfælde af en klage over en afgørelse om afslag.

Konsulaterne skal derfor informere ansøgerne (f.eks. på websteder eller opslagstavler) om, hvilke dokumenter der skal oversættes til hvilke sprog.

6.2. Hvilke dokumenter skal fremlægges som støtte for ansøgningen om et ensartet visum?

Dokumentationen skal indeholde bevis for følgende:

- formålet med den forventede rejse
- bevis for indlogering eller bevis for tilstrækkelige midler til at dække ansøgerens indlogering
- at ansøgeren er i besiddelse af de fornødne subsistensmidler, såvel i den forventede opholdsperiode som til hjemrejsen til hjemlandet eller bopælslandet eller til transit til et tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse, eller at den pågældende er i stand til at skaffe sig disse midler på lovlig vis, jf. artikel 5, stk. 1, litra c), og artikel 5, stk. 3, i Schengengrænsekodeksen
- dokumentation, der giver mulighed for at vurdere, om ansøgeren har til hensigt at forlade medlemsstaternes område inden udløbet af det visum, der ansøges om.

[Bilag 14](#) indeholder en ikke-udtømmende liste over dokumentation, som konsulatet kan kræve af ansøgeren.

Dokumentationen skal vurderes i forbindelse med den enkelte ansøgning, og et dokument kan gøre et andet overflødigt.

***Eksempler:** Den forventede indlogering afhænger generelt af rejsens formål: privat indlogering med henblik på privat- eller familiebesøg, hoteller med henblik på turisme osv.*

En invitation eller et løfte om underhold kan påvirke størrelsen af de subsistensmidler, der kræves.

Et rejsebureau kan tilvejebringe ét enkelt dokument, der tjener som bevis for den forventede rejses formål, bevis for indlogering og bevis for tilstrækkelige subsistensmidler, hvis rejseudgifterne er betalt på forhånd.

I forbindelse med det lokale Schengensamarbejde skal der foretages en vurdering af, om der er behov for harmoniserede lister, som tager hensyn til lokale forhold.

Eksempel på særlige lokale forhold: Steder, hvor arrangerede, forudbetalte ture er sjældne, er det ikke nødvendigt at udarbejde en harmoniseret liste over dokumentation for denne type rejser.

6.2.1. En ikke-udtømmende liste over dokumentation, som konsulatet kan kræve, vedrørende rejsens formål og indlogering og til vurdering af, om ansøgeren har til hensigt at forlade medlemsstaternes område

A. DOKUMENTATION FOR REJSENS FORMÅL	
1) forretningsrejser	
	<i>Supplerende bemærkninger og eksempler</i>
a) en invitation fra en virksomhed eller en myndighed til at deltage i møder, konferencer eller begivenheder i relation til handel, industri eller andre erhvervsaktiviteter	Invitationerne skal helst være personlige, men generelle invitationer kan accepteres.
b) andre dokumenter, der etablerer handelsrelationer eller andre forretningsrelationer	<i>Eksempler:</i> kontrakter, betaling af fakturaer, liste over ordrer
c) eventuelt indgangsbilletter til messer og kongresser	
d) dokumenter, der beviser virksomhedens forretningsaktivitet	<i>Eksempler:</i> årligt virksomhedsregister, uddrag af handelsregistret, årsberetning
e) dokumenter, der beviser ansørgernes beskæftigelse (status) i virksomheden	<i>Eksempler:</i> kontrakter, bevis for indbetaling af socialsikringsbidrag
Specifikke kategorier af personer	
f) lastbilchauffører	En skriftlig anmodning fra det nationale forbund af transportvirksomheder i værtslandet, som foretager international transport ad landevej, med angivelse af turenes formål, varighed og hyppighed Skriftlig anmodning fra partnervirksomhed med sæde i medlemsstaten Kørekort til internationale transporter

g) søfolk	<p>Søfartsbog</p> <p>Ledsagebrev fra rekrutteringsvirksomheder med angivelse af sømandens navn og stilling</p> <p>Skibets navn, dets ankomsttidspunkt i havn og det tidspunkt, hvor sømanden påmønstrede</p>
h) personer, der arbejder med henblik på at udføre aflønnede aktiviteter	<p>Ansøgeren skal fremlægge en arbejdstilladelse eller et lignende dokument som fastsat i medlemsstatens nationale lovgivning, når den pågældende skal udføre lønnede aktiviteter.</p>
2) for rejser med henblik på studier eller anden form for uddannelse:	
a) bevis for tilmelding ved en uddannelsesinstitution med henblik på faglig eller teoretisk uddannelse som led i en grunduddannelse eller en videregående uddannelse	
b) studenterkort eller bevis for uddannelseskurser, der skal gennemføres	<p>Et studiekort, der beviser ansøgerens status i opholdslandet, udgør ikke tilstrækkelig dokumentation.</p> <p>Et studiekort kan kun accepteres som dokumentation, hvis det er udstedt af det værtsuniversitet eller den værtslærestanstalt eller -skole, hvor studierne finder sted.</p>
3) for turistrejser eller rejser af private grunde:	
en invitation fra en eventuel vært	<p>Der kan være tale om en særlig formular, der tjener som bevis for privat indlogering.</p> <p>Hvis myndighederne i den medlemsstat, der behandler ansøgningen, ikke har kontrolleret oplysningerne vedrørende værten, skal konsulatet anmode ansøgeren om at fremlægge:</p> <p>en kopi af værtens id-kort eller af persondatasiden i værtens pas, en opholdstilladelse, en bopælsattest (skøde, lejekontrakt osv., bevis for indkomst).</p>
et dokument fra det foretagende, der tilbyder	Et relevant dokument kan være:

indlogering, eller andre relevante dokumenter med oplysning om den forventede indlogering	et dokument, der beviser, at der findes en lejekontrakt eller et skøde i ansøgerens navn på fast ejendom beliggende i bestemmelsesmedlemsstaten
bekræftelse af reservation af en grupperejse eller andre relevante dokumenter med oplysninger om de forventede rejseplaner i tilfælde af transit: visum eller anden indrejsetilladelse for det tredje bestemmelsesland; billetter til den videre rejse	Der skal udfyldes dokumenter vedrørende rejseruten sammen med dokumenter vedrørende transportmidler: reservation af retur- eller rundrejsebillet (hvis der rejses med offentlige transportmidler) eller kørekort, bilforsikring (hvis der rejses med en privat bil)
4) for rejser med henblik på politiske, videnskabelige, kulturelle, sportslige eller religiøse begivenheder eller andre grunde:	
a) "aktive" deltagere (f.eks. foredragsholdere, idrætsudøvere, udøvende kunstnere)	
- invitation, tilmeldinger eller programmer, der (om muligt) angiver navnet på værtsorganisationen og opholdets varighed, eller andre relevante dokumenter, der oplyser om formålet med rejsen	I dokumentationen skal det anføres, hvor lang tid arrangementet varer. I tilfælde af en invitation fra en nonprofit-organisation til et arrangement: Repræsentanter for nonprofit-organisationen skal fremlægge et officielt dokument, hvori det anføres, at organisationen er registreret som sådan, og at ansøgeren repræsenterer den. Hvis det er relevant, skal det inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde fastslås, hvilken myndighed der er kompetent til at foretage en sådan registrering.
b) "passive" deltagere (f.eks. tilhørere og tilhængere)	
- indgangsbilletter	I tilfælde af en invitation fra en nonprofit-organisation til et arrangement: Deltagerne i de begivenheder, som nonprofit-organisationen arrangerer, skal fremlægge et officielt dokument, hvori det er anført, at organisationen er registreret som sådan.

	Hvis det er relevant, skal det inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde fastslås, hvilken myndighed der er kompetent til at foretage en sådan registrering.
5) for rejser for medlemmer af officielle delegationer, der efter en officiel indbydelse stilet til regeringen i det pågældende tredjeland deltager i officielle møder, konsultationer, forhandlinger eller udvekslingsprogrammer samt arrangementer afholdt af mellemstatslige organisationer på en medlemsstats område:	
et brev udfærdiget af en myndighed i det pågældende tredjeland, der bekræfter, at ansøgeren er medlem af dens officielle delegation på rejse til en medlemsstat med det formål at deltage i de angivne arrangementer, ledsaget af en kopi af den officielle indbydelse	<p><u>For indehavere af diplomapas, tjenstepas, officielle pas eller særlige pas:</u> disse pas er specielt udstedt til rejser i embeds medfør. Det skal derfor være den udstedende myndighed (eller den kompetente administration), der ansøger om visum. Desuden skal der fremlægges en verbalnote fra det udstedende lands udenrigsministerium (eller hvis ansøgningen indgives i et andet land end ansøgerens hjemland, fra tredjelandets diplomatiske mission).</p> <p>Det omfatter arrangementer, der afholdes af en EU-institution.</p>
6) for rejser af lægelige årsager:	
<ul style="list-style-type: none"> - en attest fra en læge (udpeget af konsulatet) og/eller en klinik om, at den nødvendige lægebehandling ikke er til rådighed i ansøgerens hjemland - et officielt dokument fra den modtagende behandlingsinstitution, hvori den bekræfter, at den kan udføre den særlige lægebehandling, og at patienten følgelig vil blive modtaget - bevis for tilstrækkelige økonomiske midler til at betale for lægebehandlingen og tilknyttede udgifter - bevis for forudbetaling af behandlingen - anden korrespondance mellem den læge, der sender patienten, og det hospital, der modtager den pågældende, hvis der 	

foreligger en sådan.	
----------------------	--

B) DOKUMENTATION, DER GIVER MULIGHED FOR AT VURDERE ANSØGERENS HENSIGT OM AT FORLADE MEDLEMSSTATERNES OMRÅDE INDEN VISUMMETS UDLØB	
<p>Vurderingen af, om en ansøger har til hensigt at forlade medlemsstaternes område inden visummets udløb, afhænger i høj grad af den pågældendes socioøkonomiske situation i hjemlandet: stabiliteten i ansættelsesforholdet, den økonomiske situation og familiemæssige tilknytning. Ved hjælp af denne vurdering er det muligt at fastslå, hvor stor risiko der er for, at ansøgeren ulovligt forbliver på medlemsstaternes område.</p>	
	Supplerende bemærkninger og eksempler
1) retur- eller rundrejsebillet eller reservation heraf	Generelt kræves der ikke en forud betalt returbillet, men det kan kræves i ekstraordinære tilfælde.
2) bevis for finansielle midler i opholdslandet	Eksistensen af "de finansielle midler" kan bevises ved hjælp af nyere kontoudtog, der viser bevægelser i midlerne over et vist tidsrum (mindst de seneste tre måneder).
3) bevis for beskæftigelse	Bevis for beskæftigelse eller oplysninger om erhvervmæssig status, kontoudtog og bevis for indbetaling af socialsikringsbidrag.
4) bevis for ejerskab af fast ejendom	"Ejerskabet af fast ejendom" kan bevises ved hjælp af et skøde.
5) bevis for integration i opholdslandet: familiemæssig tilknytning; erhvervmæssig status.	"Den familiemæssige tilknytning" kan bevises ved hjælp af en vielsesattest eller et dokument vedrørende forældre og/eller børn og deres bopæl.

C. DOKUMENTATION FOR ANSØGERENS FAMILIESITUATION	
	<i>Supplerende bemærkninger og eksempler</i>
1) samtykke fra indehaveren af forældremyndigheden eller værgeren (når en mindreårig rejser uden dem)	Der skal kræves samtykke fra indehaveren af forældremyndigheden eller værgeren for ansøgere under 18 år, uanset myndighedsalderen i opholdslandet, og derfor uanset den diskriminering, der kan være mellem kønnene, hvad angår

	<p>myndighedsalder.</p> <p>Konsulatet skal acceptere et samtykke afgivet på den i loven fastsatte måde i det land, hvor den mindreårige har ophold.</p>
2) bevis for familiemæssig tilknytning til værten/den inviterende person.	

6.2.2. Bevis for subsistensmidler

Ansøgeren skal fremlægge dokumentation for, at vedkommende har tilstrækkelige subsistensmidler til hele det forventede ophold eller til at kunne rejse tilbage til hjem- eller opholdslandet eller til transit til et tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse, eller at den pågældende er i stand til at skaffe sig disse midler på lovlig vis.

Dokumentationen kan bestå af:

- a) nyere kontoudtog, der viser bevægelser over et vist tidsrum (mindst tre måneder)
- b) kreditkort og et kreditkortudtog
- c) kontanter i konvertibel valuta
- d) rejsechecks
- e) lønsedler
- f) bevis for beskæftigelse
- g) registreret bevis for underhold og/eller privat indlogering

Konsulaterne skal beregne, hvad der anses for at være "tilstrækkelige subsistensmidler" på grundlag af de referencebeløb, medlemsstaterne har fastsat, se [bilag 18](#).

Konsulaterne skal tage hensyn til:

- om ansøgeren får gratis logi
- om udgifterne til opholdet dækkes fuldt ud eller delvis af en pålidelig sponsor

Konsulaterne skal være opmærksomme på, at der i visse lande kan opnås kontantlån udelukkende for at kunne fremlægge, hvad der svarer til de krævede subsistensmidler, for konsulatet, og at pengene returneres, når visumansøgningen er indgivet. I sådanne lande kan konsulaterne nægte at acceptere fremlæggelse af kontanter som bevis for tilstrækkelige subsistensmidler.

6.2.3. Behandling af ansøgere i god tro

En ansøger i god tro er en enkeltperson, hvis integritet og pålidelighed (navnlig lovlig brug af tidligere visa) konsulatet kender, og om hvem der ikke hersker tvivl om, at vedkommende

opfylder indrejsebetingelserne på det tidspunkt, hvor den pågældende passerer medlemsstaternes ydre grænse. Konsulaterne kan fravige kravet om, at der skal fremlægges dokumenter, hvad angår rejsens formål, indlogering og subsistensmidler i tilfælde af ansøgere i god tro. Status som ansøger i god tro skal fastsættes på individuelt grundlag.

Konsulaterne kan i forbindelse med pålidelige internationale virksomheder acceptere, at specifikke arbejdstagere i et givet tredjeland nyder godt af status som ansøgere i god tro. Der skal kræves særlig dokumentation for at bevise denne status, og den pågældende virksomhed kan udpege en kontaktperson, der kan bekræfte, at den fremlagte dokumentation er autentisk.

En høj indtægt eller store aktiver, beskæftigelse i en bestemt virksomhed eller medlemskab af en bestemt organisation giver ikke automatisk status som ansøger i god tro.

6.2.4. Særlig dokumentation, når der ansøges om lufthavnstransitvisum

Følgende dokumentation skal fremlægges, når der indgives en ansøgning om lufthavnstransitvisum:

- bevis for en realistisk forventet rejserute

Eksempel: *En ansøger anfører, at han ønsker at rejse fra Conakry (Guinea) til Casablanca (Marokko) via Paris (Frankrig), selv om der findes direkte fly.*

Ansøgeren skal opfordres til at forklare årsagerne til denne rejserute.

- bevis for, at den pågældende har til hensigt at fortsætte den videre rejse: billet til den videre rejse, visum til det næste og/eller det endelige bestemmelsessted
- det skal på grundlag af en vurdering af den pågældendes socioøkonomiske situation i hjemlandet kontrolleres, at ansøgeren ikke har til hensigt at indrejse på medlemsstaternes område.

6.3. Rejsesygeforsikring

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 15

Når der ansøges om et ensartet visum til en eller to indrejser, skal ansøgeren fremlægge bevis, der dækker de(n) forventede rejse(r) ved indgivelsen af ansøgningen. Hvis der ansøges om visum til flere indrejser, skal ansøgeren fremlægge bevis for, at den pågældende har en rejsesygeforsikring, der dækker det første forventede ophold. I så tilfælde skal ansøgeren underskrive en erklæring i det relevante felt på ansøgningskemaet, hvorved den pågældende anfører, at han eller hun er klar over, at det nødvendigt at have en passende rejsesygeforsikring også til fremtidige besøg.

Forsikringen skal tegnes i ansøgerens opholdsland, men hvis det ikke er muligt, kan forsikringen tegnes et andet sted. Tredjeparter, dvs. en person, der inviterer en anden, kan tegne en forsikring på ansøgerens vegne.

6.3.1. Hvem er fritaget for at fremlægge bevis for en rejsesygesikring?

Indehavere af diplomatpas skal ikke fremlægge bevis for en rejsesygeforsikring.

Familiemedlemmer til EU-borgere og schweiziske statsborgere er fritaget fra kravet om at fremlægge en rejsesygeforsikring. Denne undtagelse er i overensstemmelse med undtagelsen for denne personkategori, hvad angår udfyldelse af felt nr. 33 på ansøgningskemaet.

Forsikringskravet kan anses for at være opfyldt, hvis det fastslås, at der i betragtning af ansøgerens erhverv formodes at findes en passende sygeforsikring. Fritagelsen for at skulle fremlægge dokumentation for en rejsesygeforsikring kan vedrøre særlige erhvervsgrupper, f.eks. søfolk, der allerede er dækket af en rejsesygeforsikring som følge af deres erhvervsaktiviteter.

Personer, der ansøger om et lufthavnstransitvisum, skal ikke fremlægge bevis for en rejsesygeforsikring, da indehavere af sådanne visa ikke må indrejse på medlemsstaternes område.

6.3.2. Hvad er en tilstrækkelig rejsesygeforsikring?

Forsikringen skal være gyldig på alle medlemsstaters område og dække hele det tidsrum, hvori ansøgeren har til hensigt at opholde sig eller rejse videre i transit inden for visummets gyldighedsperiode, dvs. forsikringen skal kun dække længden af det reelle ophold og ikke visummets gyldighedsperiode.

Mindstedækningen skal være på 30 000 EUR.

Visse kreditkortselskaber medtager rejseforsikring som en af fordelene ved kreditkort. Hvis dækningen er i overensstemmelse med kriterierne i visumkodeksen, kan sådanne kreditkort accepteres som gyldig forsikring.

Hvis den fremlagte forsikring ikke betragtes som passende, skal det ikke automatisk føre til afslag på visumansøgningen, men ansøgeren skal have lov til at fremlægge bevis for en passende forsikring, inden den endelige afgørelse vedrørende ansøgningen kan træffes.

Inden for det lokale Schengensamarbejde skal oplysninger om forsikringselskaber, der tilbyder en tilstrækkelig rejsesygeforsikring, herunder kontrol af dækningstypen, udveksles, se håndbogen vedrørende organisation af visumafdelinger og det lokale Schengensamarbejde, del II, punkt 2.3.

7. BEHANDLING AF VISUMANSØGNINGEN

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 21

7.1. De grundlæggende principper

Når konsulatet har fastslået, at det er kompetent til at behandle visumansøgningen (se kapitel 2), at visumansøgningen kan antages (se [punkt 4.5](#)), og at rejsedokumentet er blevet stemplet (se [punkt 4.5.2](#)), skal der foretages en søgning i VIS, og der skal om nødvendigt oprettes en ansøgningsfil i VIS, og visumansøgningen skal behandles for at:

- undersøge, om ansøgeren opfylder indrejsebetingelserne
- vurdere risikoen for ulovlig indvandring, og om ansøgeren agter at forlade medlemsstaternes område før udløbet af det visum, der ansøges om, og
- vurdere om ansøgeren udgør en risiko for medlemsstaternes sikkerhed eller folkesundhed.

Hvor indgående undersøgelser der foretages, afhænger af den risiko, ansøgeren udgør i forhold til den pågældendes nationalitet, lokale forhold og den pågældendes profil og personlige historie.

Et tidligere visumafslag skal ikke automatisk medføre afslag på en ny ansøgning, og hver ansøgning skal vurderes særskilt og på grundlag af alle disponible oplysninger.

Hvad angår de særlige regler for ansøgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere, henvises til [del III](#).

Særlige aspekter ved vurderingen af følgende særlige tilfælde beskrives nedenfor:

- lufthavnstransitvisum (punkt 7.13)
- mindreårige (punkt 7.14).

7.2. Oprettelse af en ansøgningsfil og søgning i VIS

DETTE PUNKT GÆLDER KUN I KONSULATER, HVOR VIS ER TAGET I BRUG

Når der oprettes en sagsmappe, skal konsulatet søge i VIS for at kontrollere visumansøgerens "fortid", som kan være registreret.

Hvor pålidelig søgningen i VIS er, afhænger af kvaliteten af de personoplysninger, der er indlæst. Konsulatet skal være opmærksomt på, at indlæsning af ukorrekte personoplysninger kan føre til et fejlagtigt afslag eller en falsk identifikation.

Konsulatet skal desuden være opmærksomt på, at det forhold, at en visumansøger ikke er registreret i VIS, ikke nødvendigvis betyder, at den pågældende aldrig har ansøgt om visum, men kun at der endnu ikke er registreret oplysninger i VIS. Det skyldes det forhold, at VIS

gradvis vil blive taget i brug, efterhånden som alle medlemsstaternes konsulater i alle dele af verden tilkobles, og visumansøgninger fra før tilkoblingen er ikke registret i VIS.

Hvis der findes en fil vedrørende ansøgeren i VIS, skal konsulatet undersøge resultaterne af søgningen i VIS for at undgå falsk identifikation som følge af f.eks. identiske navne og tage hensyn til de lagrede oplysninger.

7.3. Dokumenters og erklærings ægthed og troværdighed

Ved behandlingen af ansøgningen skal konsulatet tage hensyn til de fremlagte dokumenters og ansøgerens skriftlige eller mundtlige erklærings ægthed og troværdighed. Hvor troværdige dokumenterne er, afhænger af de lokale forhold og kan derfor variere fra land til land og fra dokument til dokument. Inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde skal konsulaterne udveksle oplysninger og fastsætte bedste praksis.

Når ansøgerens mundtlige eller skriftlige erklæringer ikke er sammenhængende eller forekommer mistænkelige, skal de straks dobbelttjekkes.

Eksempler:

- Nogle dokumenter er officielt harmoniseret eller ligner af tradition hinanden. Konsulaterne skal være opmærksomme på dokumenter, der ikke følger det sædvanlige mønster eller med mærkelige eller forældede kendetegn.
- Hvis der i et givet værtsland ofte udarbejdes arbejdskontrakter til venner og familie for at gøre det lettere at få visum, selv om de berørte personer reelt ikke er beskæftiget, men alle arbejdstagere samtidig er registreret et officielt sted, vil det være god praksis at medtage en registreringsattest, hvis en sådan findes, som dokumentation.
- Der kan findes oplysninger online, der bekræfter dokumenters gyldighed eller ugyldighed: konsulaterne skal udveksle sådanne oplysninger og systematisk tjekke dem (når risikoen er høj), hvis der indgives mistænkelige dokumenter, eller tilfældigt tjekke (hvis risikoen er lav), at de reelt eksisterer.
- Den krævede dokumentation kan generelt og uanset ansøgerens personlige situation være svær at indhente på et givet sted, hvilket ofte får visumansøgerne til at indgive falsk dokumentation, selv om de ikke har til hensigt at indvandre ulovligt. Under disse omstændigheder kan konsulaterne overveje, om det er nødvendigt at kræve det særlige dokument.

7.4. Rejsedokumentet

Konsulatet skal fastslå, om rejsedokumentet er gyldigt, når det afgør, om ansøgningen er antagelig eller ej (se [punkt 4.1](#)), og i denne fase skal det kontrollere, at det fremlagte rejsedokument ikke er falsk eller forfalsket.

Inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde skal konsulaterne udveksle oplysninger om brugen af falske eller forfalskede rejsedokumenter.

Anbefalet bedste praksis for at kontrollere, om et rejsedokument er falsk eller forfalsket:

- sammenligning med et ægte dokument
- kontrol af hele rejsedokumentet for at udelukke muligheden for, at det er falsk eller forfalsket (nummerering, trykning og hæftning af sider, anbragte stempler, medtagelse af andre personer end indehaveren), og alle ændringer, der er foretaget i dokumentet, navnlig på persondatasiden, skal præciseres af den rejsende
- brug af udstyr såsom UV-lamper, lupper, søgelamper og mikroskoper og om nødvendigt mere avanceret udstyr som f.eks. videospektralanalysatorer
- hvis det nødvendige udstyr er til rådighed, og der forelægges et chip-pas, skal det kontrolleres, at chipsignaturen er ægte.

Da det kan være både tidskrævende og besværligt at kontrollere, om et rejsedokument er falsk eller forfalsket, anbefales det, at dokumentspecialister såsom forbindelsesofficerer inden for politiet høres, og at der sikres ajourført viden via uddannelse.

Anbefalet bedste praksis i tilfælde af, at det opdages, at et rejsedokument er falsk eller forfalsket: sådanne dokumenter skal aldrig returneres til indehaveren, og overtrædelsen skal helst indberettes, og dokumentet sendes til myndighederne i det udstedende tredjeland. Hvis straffen for denne overtrædelse i det pågældende tredjeland er uforholdsmæssig hård, skal konsulatet dog ikke indberette overtrædelsen til myndighederne i det pågældende tredjeland.

7.5. Formålet med det forventede ophold

Konsulatet skal kontrollere formålet med og lovligheden af det forventede ophold samt ansøgerens begrundelse for formålet med det forventede ophold og lovligheden heraf. Et stort antal invitationer fra den samme vært kunne tyde på, at rejsens formål er ulovlig indvandring og/eller beskæftigelse.

Konsulatet skal ud over den vedlagte dokumentation indhente så mange oplysninger som muligt fra ansøgeren, når denne indgiver sin ansøgning, for derved at kontrollere, hvad formålet med rejsen er.

Konsulatet skal derfor navnlig kontrollere:

- om rejsedokumentet indeholder et stempel, der tyder på, at indehaveren tidligere har indgivet en ansøgning, der blev anset for at være antagelig, på et konsulat i en anden medlemsstat, men hvor der ikke blev udstedt et visum: i så tilfælde skal det konsulat, der har påført stemplet, kontaktes, og grundene til, at der ikke blev udstedt et visum, præciseres
- om formålet svarer til et ophold på ikke over 90 dage: hvis dokumentationen viser, at det forventede ophold overskrider 90 dage inden for en periode på 180 dage, skal der

gives afslag på visumansøgningen, og det skal undersøges, om det i medfør af national lovgivning eventuelt er muligt at udstede et nationalt visum til længerevarende ophold eller en opholdstilladelse

- om det anførte formål er sammenhængende og troværdigt, og om dokumentationen svarer til det anførte formål:

Eksempler på manglende sammenhæng mellem det anførte formål med opholdet og de faktiske oplysninger, der er fremlagt:

- en ansøger anfører, at han rejser til et industriområde og vil opholde sig på et billigt hotel med henblik på turisme
- en ansøger anfører, at han skal deltage i et erhvervsmæssigt arrangement på datoer, der ikke svarer til de faktiske datoer for arrangementet
- en ansøger anfører, at formålet med rejsen er at besøge en ven, men det viser sig, at den pågældende person ikke er hjemme i det pågældende tidsrum
- en smykkehandler anfører, at han er blevet inviteret til at deltage i en lægekongference.

Eksempel: En tredjelandsstatsborger anfører, at formålet med rejsen er at deltage i en kongres. Han fremviser en invitation, men ingen dokumentation, der viser, at han arbejder inden for et fag eller har kvalifikationer, der vedrører emnet på kongressen.

Det anførte formål er ikke troværdigt.

- om formålet med rejsen er begrundet: en visumansøgning med henblik på lægebehandling, selv om der findes lokal behandling, kan dække over, at den pågældende har til hensigt at misbruge den sociale velfærd i medlemsstaten. Det er dog ikke altid tilfældet: det kan være, at ansøgeren ønsker at få lægebehandling det sted, hvor andre familiemedlemmer har bopæl eller ønsker at blive behandlet af en læge, der tidligere har behandlet ham
- om formålet med rejsen følger mønstret for ulovlig beskæftigelse eller indvandring: det kan være mistænkeligt, at individuelle ansøgere fra samme region altid reserverer værelse på samme hotel
- om formålet går imod alle medlemsstaters eller en specifik medlemsstats nationale interesser på grund af sikkerheden, den offentlige orden eller relationerne udadtil.

Konsulaterne skal være opmærksomme på, at en rejse kan have flere forskellige formål i samme medlemsstat eller i flere medlemsstater, f.eks.:

- forretningsmøde fulgt af en turistweekend
- aflønnet aktivitet kombineret med et privatbesøg hos venner
- uddannelse fulgt af en religiøs pilgrimsfærd.
-

7.6. Betingelserne for det forventede ophold

Konsulatet skal kontrollere ansøgerens begrundelse for betingelserne for det forventede ophold:

- indlogering under opholdet
- tilstrækkelige subsistensmidler til både hele det forventede ophold og til at rejse tilbage til hjem- eller opholdslandet eller til transit til et tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse, eller den pågældende skal være i stand til at skaffe sig disse midler på lovlig vis. Ved vurderingen af subsistensmidlerne skal der tages hensyn til de vejledende beløb, som hver enkelt medlemsstat fastsætter.

7.6.1. Kontrol af, at ansøgeren har tilstrækkelige midler til at forlade medlemsstaternes område

Konsulatet skal kontrollere følgende:

- Hvis der ikke fremlægges en transportbillet, skal det kontrolleres, om ansøgeren har tilstrækkelige finansielle midler til at købe en transportbillet.
- Hvis ansøgeren ønsker at forlade medlemsstaternes område ved brug af private transportmidler, kan konsulatet anmode om bevis for, at vedkommende råder over sådanne private midler (registreringsattest, forsikring) og et kørekort eller pilotcertifikat. Konsulatet kan desuden anmode om at få forelagt dokumenter vedrørende de pågældende transportmidlers stand.
- Hvis ansøgeren har fremlagt en billet til vidererejse, skal det kontrolleres, om han er i besiddelse af et visum eller et andet dokument, der tillader indrejse i det forventede bestemmelsesland.

7.6.2. Vurdering af, hvad der udgør tilstrækkelige subsistensmidler til opholdet

Konsulatet skal vurdere både størrelsen af, hvad der udgør tilstrækkelige finansielle midler til opholdet, og hvor pålideligt det er, at de anførte finansielle midler reelt eksisterer. Konsulatet skal altid afhængigt af de lokale forhold vurdere, hvor pålideligt det er, at de subsistensmidler, der fremlægges, reelt eksisterer.

Konsulatet skal groft regnet vurdere, hvor stort et beløb der er nødvendigt på grundlag af:

- det forventede opholds varighed
- formålet med den forventede rejse
- leveomkostningernes størrelse som meddelt af medlemsstaterne i overensstemmelse med bilag 18; konsulatet skal som tilstrækkelige finansielle midler acceptere beløb, der ligger under dette skøn, hvis ansøgeren modtager økonomisk støtte eller frie tjenesteydelser (eller en prisreduktion) i det tidsrum, hvor den pågældende opholder sig på medlemsstaternes område
- bevis for underhold og/eller privat indlogering
- en pålidelig og troværdig attest, der bekræfter, at en person med lovligt ophold på medlemsstaternes område vil yde finansiell støtte
- kvittering for forudbetaling fra et pålideligt rejsebureau

Hvis ansøgeren fremlægger en arbejdstilladelse udstedt af en medlemsstat, kan han fritages for at fremlægge yderligere bevis for sine finansielle midler, da det formodes, at den pågældendes løn kan dække udgifterne til et kortvarigt ophold.

Konsulatet skal kræve, at ansøgerens finansielle midler ligger over det skøn, når formålet med rejsen er:

- luksusturisme
- lægebehandling for at dække udgifterne til en sådan behandling beregnet på grundlag af et realistisk skøn foretaget af behandlingsinstitutionen i værtslandet, medmindre disse udgifter dækkes af en pålidelig enhed, og det kan kontrolleres af en akkrediteret læge
- uddannelse for at dække udgifterne til uddannelsesgebyrer, medmindre de dækkes af en pålidelig sponsor eller bevis for, at udgifterne er blevet forudbetalt.

Hvis ansøgeren dækker rejseudgifterne selv, skal han fremlægge bevis for, at han personligt har de krævede midler, f.eks. ved hjælp af lønsedler og kontoudtog. Konsulaterne skal i tvivlstilfælde kontrollere, hvor pålidelige og stabile de beløb, der er krediteret i kontoudtogene, er.

Hvis ansøgeren får gratis logi, kan skønnet over, hvor mange økonomiske midler, der er nødvendige, reduceres tilsvarende, hvis løftet om fri logi er pålideligt.

I tilfælde af en invitation, der omfatter alt, eller fuld eller delvis sponsorering af en privat virksomhed, en hvilken som helst retlig enhed eller en privatperson skal konsulatet tilpasse størrelsen af de midler, der kræves, og kontrollere, hvor pålidelige løfterne er afhængigt af forholdets art (erhvervsmæssigt, privat osv.).

7.7. Sikkerhedsrisiko og risiko for folkesundheden

Konsulatet skal kontrollere, om ansøgeren er en person, der er indberettet i Schengeninformationssystemet (SIS) med henblik på at nægte den pågældende indrejse, og at ansøgeren ikke anses for at udgøre en trussel mod medlemsstaternes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale relationer, navnlig når der ikke er foretaget indberetning til medlemsstaternes nationale databaser med henblik på at nægte indrejse af samme årsager, og tage hensyn til resultatet af denne kontrol/søgning.

For at kontrollere sikkerhedsrisikoen skal konsulatet:

- søge i SIS for at kontrollere, om der er indgivet indberetning om visumansøgeren; hvis det er tilfældet, skal det analysere resultaterne af SIS-søgningen for at undgå falsk identifikation som følge af identiske navne
- eventuelt iværksætte en forudgående høring af andre medlemsstaterne
- søge i den nationale database i overensstemmelse med national lovgivning.

Der skal ikke foretages en søgning i SIS og en forudgående høring af andre medlemsstater, når ansøgeren ansøger om et lufthavnstransitvisum.

Konsulatet kan også anmode om ansøgerens straffeattest, hvis der er stærk mistanke til ansøgeren.

Hvad angår risikoen for folkesundheden, kan konsulatet give afslag på visumansøgninger i tilfælde af sygdomme, der udgør en risiko for folkesundheden som defineret i Verdenssundhedsorganisationens (WHO) internationale sundhedsregulativ, samt andre smitsomme infektionssygdomme eller parasitære sygdomme, for så vidt medlemsstaterne har truffet beskyttelsesforanstaltninger mod dem for deres egne statsborgere. Under sådanne omstændigheder skal konsulaterne modtage instrukser fra deres centrale myndigheder. "Risikoen for folkesundheden" vurderes via det fællesskabsnet, der blev oprettet ved beslutning nr. 2119/98/EF og systemet for tidlig varsling og reaktion (EWRS) og ECDC, der blev oprettet ved [forordning \(EF\) nr. 851/2004 om oprettelse af et europæisk center for forebyggelse af og kontrol med sygdomme](#). (Se også: ecdc.europa.eu).

7.8. Rejsesygeforsikring

Konsulatet skal kontrollere, om den rejsesygeforsikring, som ansøgeren fremlægger, er passende, dvs. dækningens omfang under det forventede ophold i tilfælde af en ansøgning om et visum for én eller to indrejser eller for det første forventede ophold i tilfælde af en ansøgning om visum til flere indrejser, inden den endelige afgørelse om ansøgningen træffes.

Hvis det formodes, at det ved hjælp af andre midler, f.eks. som følge af ansøgerens erhvervssituation, er påvist, at sygeforsikringen er passende, skal det kontrolleres, hvor pålidelig dækningen er.

Hvis varigheden af det forventede ophold overskrider gyldigheden af rejsesygeforsikringen, skal konsulatet enten begrænse varigheden af det accepterede ophold til det tidsrum, der er omfattet af rejsesygeforsikringen, eller opfordre ansøgeren til at tegne en rejsesygeforsikring, der dækker hele varigheden af det forventede ophold.

7.9. Kontrol af varigheden af tidligere og forventede ophold

Konsulatet skal kontrollere længden af såvel tidligere som forventede ophold for at sikre sig, at ansøgeren ikke har overskredet/ikke vil overskride den maksimale længde af det tilladte ophold på medlemsstaternes område, uanset om der eventuelt er givet tilladelse til ophold i form af et nationalt visum til længerevarende ophold eller udstedt opholdstilladelse af en anden medlemsstat, dvs. kun ophold, der er omfattet af et ensartet visum eller et visum med begrænset territorial gyldighed, skal medregnes.

Eksempler på kortvarige ophold før, under eller efter et længere ophold:

Til en person, der har opholdt sig i Spanien i 6 måneder på grundlag af et nationalt visum til langvarigt ophold eller en opholdstilladelse, kan der udstedes et ensartet visum eller et visum med begrænset territorial gyldighed umiddelbart efter udløbet af visummet til længerevarende ophold eller opholdstilladelsen, uden at den pågældende skal forlade Schengenområdet.

Til en visumansøger, der stadig opholder sig i Spanien på grundlag af et spansk nationalt

visum til længerevarende ophold, kan der udstedes et ensartet visum (eller et visum med begrænset territorial gyldighed), mens det spanske nationale visum til længerevarende ophold stadig er gyldigt, med henblik på et kortvarigt ophold i en anden medlemsstat efter ansøgerens ophold i Spanien.

Til en visumansøger, der har et spansk nationalt visum til længerevarende ophold, men som endnu ikke er rejst til Spanien, kan der udstedes et ensartet visum (eller et visum med begrænset territorial gyldighed), der skal dække alle kortvarige ophold i en hvilken som helst anden medlemsstat forud for opholdet i Spanien.

Indrejsedagen skal beregnes som den første dag i opholdet på medlemsstaternes område, og udrejsen skal beregnes som den sidste dag i opholdet på medlemsstaternes område.

Der tages udgangspunkt i en referenceperiode på 180 dage, der "bevæger sig", idet der ses tilbage på hver enkelt dag i opholdet inden for den seneste periode på 180 dage for derved at kontrollere, at kravet om højst 90 dages ophold inden for en periode på 180 dage er opfyldt. Det betyder, at hvis en tredjelandsstatsborger har været ude af medlemsstaternes område uafbrudt i 90 dage, har den pågældende ret til et nyt ophold på op til 90 dage.

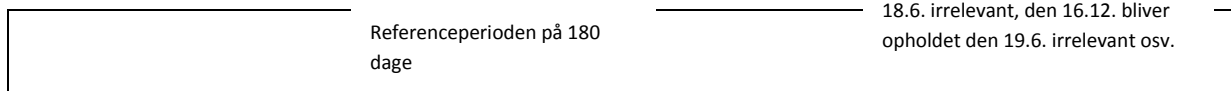
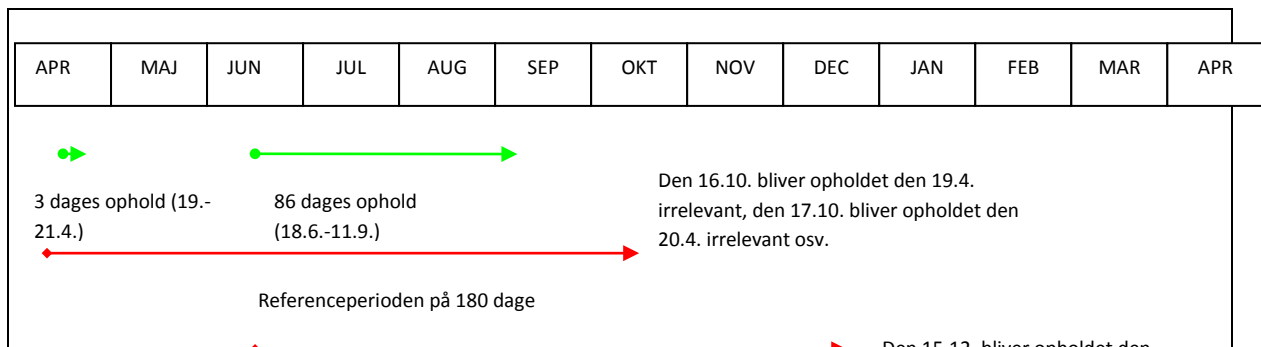
Eksisterende ind- og udrejsestempler i de indgivne rejsedokumenter skal kontrolleres ved, at datoerne for ind- og udrejse sammenlignes for derved at få fastslået, at den pågældende person ikke allerede har overskredet den maksimale varighed af det tilladte ophold på medlemsstaternes område, dvs. 90 dage inden for en periode på 180 dage. Der skal lægges særlig vægt på at afsløre mulige ændringer af de stempler, der er påført rejsedokumentet, med henblik på at skjule varigheden af det tidligere (for lange) ophold på medlemsstaternes område. *Eksempler på beregning af opholdets varighed:*

1) En person med et visum til flere indrejser af et års gyldighed (18.4.2014-17.4.2015) indrejser for første gang den 19.4.2014 og bliver i 3 dage. Derefter indrejser den pågældende igen den 18.6.2014 og bliver i 86 dage. Hvordan er situationen på bestemte datoer? Hvornår vil denne person få lov til at indrejse igen?

Den 11.9.2014: I de seneste 180 dage (16.3.2014-11.9.2014) har personen opholdt sig på medlemsstaternes område i 3 dage (19.-21.4.2014) plus 86 dage (18.6.2014-11.9.2014) = 89 dage = personen har ikke opholdt sig for længe på medlemsstaternes område. Den pågældende må stadig opholde sig på medlemsstaternes område i op til 1 dag.

Pr. 16.10.2014: Den pågældende må indrejse og blive i 4 dage (den 16.10.2014 bliver opholdet den 19.4.2014 irrelevant (uden for perioden på 180 dage); den 17.10.2014 bliver opholdet den 20.4.2014 irrelevant (uden for perioden på 180 dage) osv.

Pr. 15.12.2014: Den pågældende må indrejse og blive i yderligere 86 dage (den 15.12.2014 bliver opholdet den 18.6.2014 irrelevant (uden for perioden på 180 dage); den 16.12.2014 bliver opholdet den 19.6.2014 irrelevant) osv.

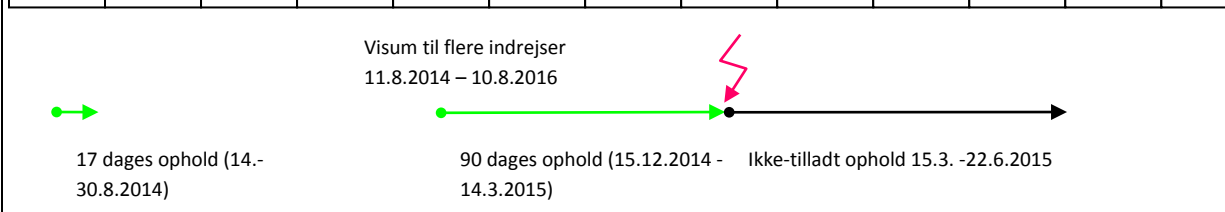

2) En tredjelandstatsborger har fået udstedt et visum til flere indrejser af 2 års gyldighed (11.8.2014-10.8.2016), der giver ret til ophold på 90 dage for hver 180 dage. Visumindehaveren indrejser den 14.8.2014 og udrejser den 30.8.2014 (17 dage). Den 15.12.2014 indrejser den pågældende igen og udrejser først den 22.6.2015. Hvordan er situationen på bestemte datoer? Hvornår skulle denne person være udrejst?

Den 1.2.2015: I de seneste 180 dage (6.8.2014–1.2.2015) havde personen opholdt sig i 17 dage på medlemsstaternes område (14.-30.8.2014) plus 49 dage (15.12.2014-1.2.2015) = 66 dage = personen har ikke opholdt sig for længe på medlemsstaternes område.

Den 25.2.2015: I de seneste 180 dage (30.8.2014–25.2.2015) havde personen opholdt sig i 1 dag på medlemsstaternes område (30.8.2014) plus 73 dage (15.12.2014-25.2.2015) = 74 dage = personen har ikke opholdt sig for længe på medlemsstaternes område.

Den 14.3.2015: I de seneste 180 dage (16.9.2014–14.3.2015) havde personen opholdt sig i 90 dage på medlemsstaternes område (15.12.2014–14.3.2015) ⇒ 14.3.2015 = den sidste dag, hvor den pågældende må opholde sig på medlemsstaternes område.

3) En tredjelandstatsborger har fået udstedt et visum til flere indrejser af 1 års gyldighed (1.1.2015-31.12.2015), der giver ret til ophold på 90 dage for hver 180 dage. Visumindehaveren indrejser den 1.1.2015 og udrejser den 10.1.2015 (10 dage), derefter indrejser den pågældende den 1.3.2015 og udrejser den 30.3.2015 (30 dage), og endelig indrejser vedkommende den 1.5.2015 og udrejser den 9.6.2015 (40 dage). Hvordan er situationen på bestemte datoer? I hvor lang tid har den pågældende lov til igen at opholde sig på medlemsstaternes område (uafbrudt ophold)?

Den 20.6.2015: Den pågældende kan indrejse i højst 20 på hinanden følgende dage (10 dage "til overs" fra den tilladte periode på 90 dage (20.-29.6.) plus yderligere 10 dage, eftersom opholdet den 1.1.2015 bliver irrelevant den 30.6.2015, opholdet den 2.1.2015 bliver irrelevant den 1.7.2015 osv. (uden for perioden på 180 dage).

Den 7.8.2015: Den pågældende kan stadig indrejse i højst 20 på hinanden følgende dage som forklaret ovenfor, fordi opholdet på 30 dage, der begyndte den 1.3.2015, først vil begynde at blive irrelevant den 28.8. (eftersom den tilsvarende referenceperiode på 180 dage starter den 2.3.2015). Den 26.8. vil den pågældende derfor skulle forlade Schengenområdet, fordi vedkommende den dag har opholdt inden for dette område i 90 dage inden for en referenceperiode på 180 dage (som begynder fra 28.2.).

Den 8.8.2015: Den pågældende kan indrejse i højst 50 på hinanden følgende dage (10 dage "til overs" fra de tilladte 90 dage plus yderligere 10 dage, efter at det ophold, der blev indledt den 1.1.2015, begynder at blive irrelevant fra den 30.6.2015, plus 30 dage, eftersom det ophold, der blev indledt den 1.3.2015, begynder at blive irrelevant fra den 28.8.2015 (ud af referenceperioden på 180 dage, som i dette tilfælde tælles fra 2.3.2015).

Den 8.9.2015. Den pågældende kan indrejse i højst 90 på hinanden følgende dage. 90 på hinanden følgende dage uden ophold på medlemsstaternes område (mellem 10.6.2015 og 7.9.2015) giver altid ret til et nyt ophold på op til 90 dage.

Anbefalet bedste praksis for beregning af tidligere og forventede ophold:

Medlemsstaterne skal anvende "regnemaskinen" til at beregne opholdets varighed.: http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/borders-and-visas/border-crossing/index_en.htm.

7.10. Supplerende dokumenter

Listen over den krævede dokumentation skal stilles til rådighed for offentligheden. Man kan derefter gå ud fra, at en ansøger, der indgiver en ufuldstændig ansøgning, enten ikke tager sin ansøgning alvorlig eller ikke er i stand til at fremlægge de krævede dokumenter, og konsulatet skal i princippet træffe sin afgørelse på grundlag af ansøgningen, således som den indgives, uanset om den er fuldstændig eller ej.

Et konsulat kan dog i begrundede tilfælde under behandlingen af en ansøgning anmode om supplerende dokumenter, som ikke er nævnt i den harmoniserede liste over den krævede dokumentation, som er offentliggjort lokalt.

Eksempler:

- En arbejdskontrakt indgivet af en ansøger vil udløbe kort tid efter. Konsulatet anmoder ansøgeren om oplysninger om den pågældendes fremtidige beskæftigelse/økonomiske situation.
- Underskriften på en ansøgning fra en mindreårig er mistænkelig, og derfor kontrollerer konsulatet underskriverens identitet ved at sammenligne underskriften

på andre officielle dokumenter.

- I tilfælde af en slægtnings dødsfald i en medlemsstat: en dødsattest.
- I tilfælde af bryllup i en medlemsstat: en ægteskabsserklæring.

7.11. Hvornår skal en ansøger indkaldes til samtale?

Konsulatet kan i begrundede tilfælde indkalde en ansøger til samtale under behandlingen af ansøgningen.

Den supplerende samtale er ikke det samme som, at ansøgeren møder personligt op for at indgive ansøgningen (se [punkt 3.3](#)).

Når behandlingen af visumansøgningen på grundlag af de foreliggende oplysninger og dokumenter ikke gør det muligt at træffe en endelig afgørelse om enten at udstede et visum eller at give afslag, skal konsulatet kontakte ansøgeren enten pr. telefon eller med henblik på en personlig samtale på konsulatet. Samtalen kan også gennemføres ved brug af andre kommunikationsmidler (f.eks. Live Messenger over internettet), men kun hvis der ikke er tvivl om identiteten på den person, med hvem der føres en samtale).

7.12. Vurdering af risikoen for ulovlig indvandring og af, om ansøgeren agter at forlade medlemsstaternes område før udløbet af det visum, der ansøges om

Konsulatet skal vurdere:

- risikoen for, at ansøgeren ulovligt indvandrer på medlemsstaternes område (dvs. at ansøgeren bruger turisme, forretninger, uddannelseskurser eller familiebesøg som påskud for permanent at slå sig ulovligt ned på medlemsstaternes område), og
- om ansøgeren forpligter sig til at forlade medlemsstaternes område før udløbet af det visum, der ansøges om.

Inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde skal konsulaterne definere de "ansøgerprofiler", der udgør en særlig risiko afhængigt af lokale forhold, og tage hensyn til den generelle situation i opholdslandet (f.eks. politisk ustabile områder, stor arbejdsløshed og omfattende fattigdom). Profilerne kan baseres på, hvor stabil ansøgerens socioøkonomiske situation er, men hver enkelt ansøgning skal vurderes særskilt uafhængigt af de eventuelle "profiler", der er blevet udarbejdet.

Hvor stabil den enkeltes situation er, afhænger af en række faktorer:

- familieband eller andre personlige bånd i opholdslandet
- familieband eller andre personlige bånd i medlemsstaterne
- ægteskabelig status
- beskæftigelsessituation (lønniveau, hvis den pågældende er arbejdstager)
- hvor regelmæssige indtægter ansøgeren eller dennes ægtefælle, børn eller andre personer, over for hvem der består forsørgerpligt, har (arbejdstager, selvstændig, pension, indtægter fra investeringer osv.)
- indtægtsniveau

- social status i opholdslandet (f.eks. valgt til et offentligt embede, repræsentant for en ikke-statslig organisation, erhverv med høj social status, advokat, læge, universitetsprofessor)
- ejendomsbesiddelser.

Faktorerne kan variere afhængigt af ansøgerens opholdsland.

Eksempel: En tredjelandstatsborger, der er visumpligtig, og som lovligt opholder sig i et andet tredjeland, hvis statsborgere ikke har visumpligt, er fritaget for visumpligten (en indisk statsborger, der opholder sig i Canada, eller en kinesisk statsborger, der opholder sig i USA) udgør normalt en meget begrænset risiko for ulovlig indvandring til medlemsstaterne.

Den socioøkonomiske situation kan også variere: en arbejdsløs visumansøger kan have en meget stabil økonomisk situation, og en velbetalt ansøger kan overveje ulovlig indvandring af personlige årsager. Alle elementer skal tages i betragtning for at sikre en objektiv vurdering.

Andre aspekter, der skal kontrolleres:

- tidligere ulovlige ophold i medlemsstaterne
- tidligere misbrug af social velfærd i medlemsstaterne
- en række på hinanden følgende forskellige visumansøgninger (visa til kortvarigt ophold eller til længerevarende ophold), der indgives med henblik på forskellige formål, der ikke har noget med hinanden at gøre
- hvor troværdig en person, der inviterer en anden, er, når invitationen fremlægges.

7.13. Ansøgning om et lufthavnstransitvisum

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 21, stk. 6

Indehavere af et lufthavnstransitvisum har ikke lov til at indrejse på medlemsstaternes område. Konsulaterne skal derfor ikke kontrollere, om en person, der ansøger om denne type visum, opfylder indrejsebetingelserne (det betyder, at der ikke eventuelt skal foretages en søgning i SIS eller en forudgående høring af andre medlemsstater), men de skal:

- kontrollere rejsedokumentet (se punkt 7.4)
- kontrollere, om et lufthavnstransitvisum er hensigtsmæssigt i forbindelse med den planlagte rejserute, da ansøgeren kan have brug for at indrejse på medlemsstaternes område (se punkt 2.4), og
- kontrollere rejseruten og tilladelsen til at indrejse i det endelige bestemmelsesland og vurdere risikoen for ulovlig indvandring, mens den pågældende er i transit (se punkt 6.2.4).

Konsulatet skal kontrollere følgende:

- den pågældende tredjelandstatsborgers afrejse- og bestemmelsessted, og om den forventede rejserute og lufthavnstransitten danner et sammenhængende mønster: det forekommer mistænkeligt, hvis der foretages en lang og/eller kostbar omvej for at

være i transit gennem en af medlemsstaternes lufthavne, selv om der i nogle tilfælde kan være logisk forklaring på det

- beviset for den videre rejse til det endelige bestemmelsessted.

7.14. Mindreårige

Anbefalet bedste praksis i forbindelse med behandlingen af ansøgninger, der indgives på vegne af mindreårige:

I tilfælde af mindreårige (under 18 år) skal konsulatet kontrollere, at:

- den person, der ansøger om visum på den mindreåriges vegne, er en forælder eller en værge
- indehaveren af forældremyndigheden eller værgen har givet sit samtykke, uanset myndighedsalderen i opholdslandet

Konsulaterne skal være opmærksomme på, at i visse tredjelande har den ene af forældrene lov til at handle på sine børns vegne uden skriftligt samtykke fra den anden forælder.

- den mindreårige ikke ulovligt er fjernet fra den person, der lovligt har forældremyndigheden over den pågældende: i tilfælde af mistanke om ulovlig fjernelse skal konsulatet foretage alle nødvendige undersøgelser for at forhindre bortførelse eller ulovlig fjernelse af den mindreårige
- der ikke er grund til mistanke om børnehandel eller misbrug af barnet
- formålet med rejsen ikke er ulovlig indvandring på medlemsstaternes område.

7.15. Overførsel af sagsmappen i tilfælde, hvor en repræsenterende medlemsstat ikke fortsætter behandlingen af ansøgningen

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 8, stk. 2*

Hvis en medlemsstat repræsenterer en anden med henblik på udstedelse af visa, og repræsentationsordningen ikke indebærer, at den repræsenterende medlemsstat kan træffe negative afgørelser, skal hele sagsmappen (ansøgningsskemaet og dokumentationen) fremsendes til de relevante myndigheder i de repræsenterede medlemsstater. De relevante myndigheder kan være et bestemt konsulat eller de centrale myndigheder. De praktiske forhold omkring fremsendelsen af sagsmappen skal være omfattet af en bilateral ordning mellem de to berørte medlemsstater.

De generelle regler for sikker videresendelse af data skal gælde for fremsendelsen af sagsmapper (se håndbogen vedrørende organisation af visumafdelinger og det lokale Schengensamarbejde, del II)

8. AFGØRELSE OM EN VISUMANSØGNING

8.1. Tidsfrister for at træffe afgørelse om en ansøgning

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 23

Afgørelser om visumansøgninger skal på grundlag af de indgivne dokumenter og oplysninger træffes hurtigst muligt, uden at det går ud over den grundige vurdering af, om ansøgeren opfylder indrejsebetingelserne, eller om der er risiko for, at den pågældende ulovligt indvandrer.

At sikre en rimelig og relativ kort behandlingstid kan ske ved bredt at offentliggøre detaljerede oplysninger om kravene til ansøgere, således at alle relevante dokumenter og oplysninger indgives med den oprindelige ansøgning.

Det kan dog tage op til 15 kalenderdage at træffe afgørelse, efter at ansøgningen er blevet anset for antagelig (se [punkt 4.5](#)). Denne tidsfrist omfatter fristen for eventuel forudgående høring af andre medlemsstater (se [punkt 7.7](#)) eller af egne centrale myndigheder.

Under behandlingen af ansøgningen skal konsulatet ikke systematisk lade fristen udløbe, men tage hensyn til, om ansøgeren af behørigt begrundede årsager anfører, at det haster (humanitære årsager). Der skal sondres mellem hastetilfælde og sen indgivelse af ansøgningen som følge af forsømmelighed.

I individuelle sager, hvor der er behov for, at konsulatets egne centrale myndigheder foretager en yderligere undersøgelse af ansøgningen, eller hvis konsulatet repræsenterer en anden medlemsstat, hvor myndighederne i den repræsenterede medlemsstat høres, kan tidsfristen forlænges i op til højst 30 kalenderdage, efter at ansøgningen er blevet anset for at være antagelig.

Eksempler på tilfælde, hvor det er nødvendigt med en yderligere undersøgelse:

En visumansøger anfører "familiebesøg" som formålet med sin rejse til Slovakiet, hvor han ønsker at besøge en tante. Konsulatet er i tvivl om familierelationen mellem de to og anmoder om yderligere bevis herfor.

En tredjelandstatsborger er blevet inviteret til en medlemsstat i to måneder for at deltage i specifikke undersøgelser/specifik forskning på et universitetslaboratorium og fremlægger en ægte invitation fra universitetet. Under behandlingen af ansøgningen opstår der tvivl om det nøjagtige formål med undersøgelse/forskningen (risikoen for spredning af kemiske våben), og konsulatet ønsker at kontrollere invitationen og baggrunden for den yderligere.

En tredjelandstatsborger hævder, at han er familiemedlem til en fransk statsborger, der bor i Frankrig (han er dermed ikke omfattet af direktiv 2004/38) og fremlægger en vielsesattest fra et sted, hvor det er let at opnå sådanne falske "skræddersyede" attester. Det er derfor nødvendigt at indhente yderligere oplysninger fra de lokale myndigheder.

Tidsfristen kan kun undtagelsesvis, når der kræves supplerende dokumentation, blive forlænget til højst 60 kalenderdage, efter at ansøgningen er blevet anset for antagelig.

Eksempler på tilfælde, hvor det er nødvendigt med en yderligere undersøgelse:

- i tilfælde, hvor de dokumenter, der fastslår ansøgerens civile status, skal kontrolleres af myndighederne i den pågældendes opholds- eller hjemland*
- i tilfælde, hvor det er nødvendigt at indhente yderligere oplysninger fra en sponsor i medlemsstaten om hans eller hendes baggrund og forbindelsen til ansøgeren.*

8.2. Fra hvornår løber tidsfristerne for at træffe afgørelse om en ansøgning?

Da det kun er det kompetente konsulat, der kan afgøre, om en ansøgning er antagelig, begynder tidsfristerne først at løbe, når kriterierne for antagelighed er opfyldt, og ikke når ansøgeren indgiver sin ansøgning, uanset hvordan ansøgningen er indgivet (om der findes en ordning med, at der skal træffes aftale først eller ej, om ansøgningerne samles af en ekstern tjenesteyder eller honorær konsul eller ej)

Hvad angår de særlige regler for ansøgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere, henvises til [del III](#).

Hvad angår de specifikke regler, der finder anvendelse på de kategorier af personer, der er omfattet af aftaler om lempelse af visumreglerne, henvises til de respektive retningslinjer i [bilag 8](#).

9. VISUMTYPER

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 24, 25 og 26

Grundlæggende forhold, der skal tages hensyn til, når der træffes afgørelse om at udstede et visum:

- **gyldighedsperiode:** det tidsrum, hvori visumindehaveren kan anvende det udstedte visum. Eksempel: et visum er gyldigt fra 1.1.-30.6. og i det tidsrum må indehaveren indrejse på og skal forlade medlemsstaternes område.
- **det tilladte opholds varighed:** det faktiske antal dage, hvori visumindehaveren kan opholde sig på medlemsstaternes område i det tidsrum, hvor visummet er gyldigt. *Varigheden af det tilladte ophold kan være fra 1 dag til 90 dage.*

Eksempel: En colombiansk statsborger har tilbragt seks måneder i Spanien for at studere på et universitet (januar-juni 2009) på grundlag af et nationalt visum til længerevarende ophold og er rejst tilbage til Colombia. I begyndelsen af august beslutter han at rejse til Tyskland med henblik på et seks ugers intensivt sprogkursus.

I denne situation kan der udstedes et ensartet visum, der tillader ophold på op til tre måneder.

- **antal indrejser:** henviser til antallet af besøg i det tidsrum, visummet er gyldigt, samtidig med at varigheden af det tilladte ophold respekteres:

Eksempel:

- Én indrejse: et visum er gyldigt fra 1.1.-30.6. og giver tilladelse til én indrejse. I det tidsrum har indehaveren lov til at rejse til medlemsstaternes område én gang. Når han har forladt medlemsstaternes område, har han ikke ret til igen at indrejse, også selv om det samlede antal dage, opholdet må vare, ikke er opbrugt.
 - To indrejser: et visum er gyldigt fra 1.1.-30.6. og giver tilladelse til to indrejser. I det tidsrum har indehaveren lov til at opholde sig på medlemsstaternes område i 90 dage i alt fordelt på to særskilte rejser.
 - Flere indrejser: Et visum er gyldigt fra 1.1.-30.6. og tillader flere indrejser. I det tidsrum har indehaveren lov til at opholde sig i op til 90 dage for hver periode på 180 dage. Opholdet kan fordeles på flere særskilte rejser, hvis visumindehaveren ønsker det.
- **territorial gyldighed:** et visums territoriale gyldighed kan variere:
 - Et ensartet visum giver indehaveren ret til at rejse rundt på hele medlemsstaternes område.
 - Et visum med begrænset territorial gyldighed giver indehaveren lov til kun at rejse rundt i de(n) medlemsstat(er), hvor visummet er gyldigt.

- Et lufthavnstransitvisum giver kun indehaveren ret til transit gennem det internationale transitområde i lufthavne på medlemsstaternes område, men ikke til at indrejse på deres område.

9.1. Visum, der giver indehaveren lov til at indrejse på medlemsstaternes område

9.1.1. Ensartet visum

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 24

Visummets territoriale gyldighed: Et ensartet visum giver indehaveren ret til at rejse rundt på alle medlemsstaternes område.

9.1.1.1. Gyldighedsperiode

Gyldighedsperioden skal være i overensstemmelse med de oplysninger, ansøgeren har fremlagt. Under alle omstændigheder skal der indregnes en supplerende frist på 15 dage i gyldighedsperioden, således at visumindehaveren har et vist råderum. Det udstedte visums gyldighed skal dog respektere kravene i forbindelse med rejsedokumentets gyldighed, dvs. rejsedokumentets gyldighed skal løbe tre måneder ud over det forventede afrejsetidspunkt fra medlemsstaternes område. Det udstedte visums gyldighed skal dog respektere kravene i forbindelse med rejsedokumentets gyldighed, dvs. rejsedokumentets gyldighed skal løbe tre måneder ud over det forventede afrejsetidspunkt fra medlemsstaternes område. Det udstedte visums gyldighedsperiode skal derfor ikke løbe ud over den dato (dvs. tre måneder før rejsedokumentets udløb (se [punkt 4.1.1](#))).

Et visums gyldighedsperiode kan højst være på 5 år.

Eksempel: *En egyptisk statsborger rejser til Italien for at deltage i et bryllup, der finder sted den 25.6., og ønsker efter brylluppet at tilbringe yderligere tid med henblik på turisme. Hun fremlægger en flyreservation, hvoraf det fremgår, at hun påtænker at ankomme den 22.6. og afrejse den 6.7., og hotelreservations med henblik på turisme, der dækker tidsrummet 27.6.-5.7.*

Det udstedte visums gyldighedsperiode skal være fra 22.6-21.7. (30 dage): ankomstdato + opholdets varighed + 15 dages supplerende frist.

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at indrømme en sådan frist af hensyn til den offentlige orden eller på grund af deres internationale forbindelser.

Der skal ikke gives en supplerende frist, når der udstedes et visum til flere indrejser (med en gyldighed på mellem 6 måneder og 5 år), da denne type visum allerede giver indehaveren fleksibilitet.

9.1.1.2. Opholdets varighed

Det tilladte opholds varighed skal svare til det forventede formål med opholdet eller transitten, samtidig med at de generelle regler for opholdets varighed overholdes. Tidligere ophold på en medlemsstats område på grundlag af et nationalt visum til længerevarende

ophold eller en opholdstilladelse har ingen indflydelse på ophold, hvortil der er givet tilladelse ved hjælp af et ensartet visum eller et visum med begrænset territorial gyldighed.

9.1.1.3. Antal indrejser

Et ensartet visum kan udstedes for en, to eller flere indrejser. Ansøgeren skal på ansøgningsskemaet anføre, hvor mange indrejser han ønsker at foretage, men det er de konsulære myndigheder, der behandler ansøgningen, som bestemmer, hvor mange indrejser den pågældende får tilladelse til. Når der udstedes et visum til flere indrejser, skal rejsedokumentets gyldighed respekteres (se punkt 9.1.1. ovenfor).

– én indrejse

Hvis formålet med ansøgerens rejse er én bestemt begivenhed defineret i tid, skal der kun gives tilladelse til én indrejse.

Eksempel: En indonesisk statsborger ønsker at rejse til Grækenland for at følge verdensmesterskaberne i basketball, der varer to uger.

Til denne person skal der udstedes et visum med tilladelse til én indrejse.

Anbefalet bedste praksis: Personer, der ansøger om visum et sted, der ikke er deres opholdssted, skal principielt have udstedt et visum, der kun tillader én indrejse.

– to indrejser

Hvis formålet med ansøgerens rejse er én bestemt begivenhed defineret i tid, men under dette besøg ønsker han at besøge Det Forenede Kongerige eller Irland, skal han have udstedt et visum til to indrejser.

Eksempel: En etiopisk statsborger rejser til Belgien for at følge et kursus af én månedes varighed på et universitet. Under det én måned lange ophold ønsker han at tilbringe en weekend med venner i Dublin.

Til denne person skal der udstedes et visum med tilladelse til to indrejser.

Eksempel: En ukrainsk statsborger rejser med bus fra Kiev til London og tilbage til Ukraine.

Til denne person skal der udstedes et visum med tilladelse til to indrejser.

I lyset af de særlige omstændigheder, som søfolk arbejder under, skal der udstedes visa til to indrejser, hvis gyldighedsperiode afhænger af arbejdets varighed.

Eksempel: En sømand fra Indonesien, der er førstegangsansøger, rejser fra Sverige for at påmønstre et skib og gennemføre en 10 måneders kontrakt.

For at sømanden kan afmønstre i en havn i Schengenområdet og være i transit gennem Schengenområdet, efter at den pågældendes kontrakt på 10 måneder er udløbet, kan der udstedes et visum til to indrejser.

– **flere indrejser**

Når der udstedes et visum til flere indrejser med en gyldighed på mellem 6 måneder og 5 år, er varigheden af det tilladte ophold altid 90 dage for hver periode på 180 dage. Det gælder også i sager, hvor visummet udstedes med henblik på transit.

Visa, der tillader flere indrejser kan også udstedes med kortere gyldighed end seks måneder.

Under følgende omstændigheder skal der udstedes et visum til flere indrejser (herunder med henblik på transit):

En ansøger, der har dokumenteret sin integritet og pålidelighed, navnlig lovlig anvendelse af tidligere visa eller visa med begrænset territorial gyldighed, sin økonomiske situation i hjemlandet, og sin oprigtige hensigt om at forlade medlemsstaternes område før udløbet af det visum, der ansøges om, og som dokumenterer behovet for eller begrundet sin hensigt om at rejse hyppigt og/eller regelmæssigt, navnlig som følge af vedkommendes erhvervsmæssige eller familiemæssige situation:

- forretningsfolk
- sømænd: det skal bemærkes, at for denne særlige kategori af personer, er "uforudsigelige og tvingende" grunde en relativt hyppig foreteelse som følge af uforudsigelige ændringer, f.eks. som følge af vejrforholdene, af sejlplanen for det skib, som søfolkene skal påmønstre, påmønstre igen eller afmønstre.

Sømænd, der har bevist deres integritet og pålidelighed, navnlig gennem lovlig brug af tidligere ensartede visa eller visa med begrænset territorial gyldighed, og som har en tilsvarende arbejdsaftale, betragtes generelt som en kategori, til hvem der kan udstedes et visum til flere indrejser og med længere gyldighed med henblik på transit. Hvad angår gyldighedsperioden, skal der tages hensyn til længden af sømandens arbejdsaftale og eventuelt tidligere forlængelse af arbejdsaftaler. I begrundede individuelle tilfælde kan gyldigheden af et visum til flere indrejser overskride arbejdsaftalens varighed og forlængelsen heraf.

- embedsmænd, der har regelmæssig officiel kontakt med medlemsstaternes og EU-institutionerne
- repræsentanter for organisationer i civilsamfundet, som rejser med henblik på uddannelse, seminarer og konferencer
- familiemedlemmer til EU-borgere og familiemedlemmer til tredjelandstatsborgere med lovligt ophold i medlemsstaterne.

Hvad angår de specifikke regler, der finder anvendelse på de kategorier af personer, der er omfattet af aftaler om lempelse af visumreglerne, henvises til de respektive retningslinjer i [bilag 8](#).

Andre kategorier af personer kan være berettiget til at få et visum til flere indrejser med lang gyldighed, forudsat at kriterierne i forbindelse med integritet og pålidelighed og bevis for behovet for hyppige eller regelmæssige rejser, jf. ovenfor, er opfyldt:

- forskere, der rejser til medlemsstaterne med henblik på at udføre videnskabelig forskning
- idrætsfolk, der følger regelmæssig træning eller deltager i konkurrencer i en eller flere medlemsstater
- kunstnere, der optræder i medlemsstaterne, uden at det påvirker det eventuelle behov for også at få en arbejdstilladelse med henblik herpå
- medlemmer af liberale erhverv
- professionelle lastbils- og buschauffører, der arbejder inden for international transport
- personer med fast ejendom på en medlemsstats område.

9.1.2. Visum med begrænset territorial gyldighed

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 25

9.1.2.1. Udstedelse af et visum med begrænset territorial gyldighed til personer, der ikke opfylder indrejsebetingelser

Hvis en ansøger ikke opfylder indrejsebetingelserne, eller hvis en medlemsstat under den forudgående høring har indvendinger mod, at der udstedes et visum, skal der gives afslag på ansøgningen. Når det alligevel betragtes som nødvendigt af humanitære hensyn, af hensyn til nationale interesser eller på grund af internationale forpligtelser at udstede et visum, kan der imidlertid undtagelsesvis udstedes et visum med begrænset territorial gyldighed.

Eksempel: FN's generalsekretær har arrangeret et møde i Genève i Schweiz mellem et statsoverhoved, der er omfattet af et visumforbud, og oppositionslederen i det berørte tredjeland for at finde en forhandlet løsning på den politiske situation i tredjelandet. Det schweiziske konsulat beslutter at udstede visum af hensyn til nationale interesser.

I tilfælde, hvor det skønnes nødvendigt at udstede et nyt visum inden for samme periode på 180 dage til en ansøger, som i løbet af de 180 dage allerede har opholdt sig 90 dage på medlemsstaternes område på grundlag af et ensartet visum, kan der udstedes et visum med begrænset territorial gyldighed, der giver tilladelse til et yderligere ophold i løbet af de 180 dage.

Eksempel: En pakistansk statsborger opholdt sig i Estland fra 15.3. til 15.6., hvor den pågældende iværksatte et forskningsprojekt. Vedkommende returnerede derefter til Pakistan. Umiddelbart efter tilbagerejsen indser den estiske projektleder, at det er nødvendigt, at den pakistanske videnskabsmand kommer tilbage, da projektet ellers vil være tabt på gulvet.

I dette tilfælde kan der udstedes et visum med begrænset territorial gyldighed, der tillader et ophold på op til tre måneder i Estland.

9.1.2.2. Udstedelse af et visum med begrænset territorial gyldighed uden at gennemføre den krævede forudgående høring

Generelt skal der ikke træffes endelig afgørelse om en visumansøgning, uden at der er foretaget en forudgående høring af en eller flere andre medlemsstater, når det er relevant. Når en medlemsstat finder det nødvendigt af humanitære hensyn, af hensyn til nationale interesser eller på grund af internationale forpligtelser at udstede et visum, og hvis det af hastende årsager anses for nødvendigt, uden at der foretages den krævede forudgående høring, skal det pågældende visum kun have begrænset territorial gyldighed.

Eksempel: En vietnamesisk embedsmand (for hvem der kræves en forudgående høring) har behov for hurtigt at rejse til Frankrig for at erstatte en repræsentant, der skulle have deltaget i politiske forhandlinger på højt niveau med repræsentanter for den franske regering.

Da der ikke er tid til at foretage en forudgående høring af en anden medlemsstat, udsteder det franske konsulat et visum med begrænset territorial gyldighed.

Visas territoriale gyldighed, jf. punkt 9.1.2.1-9.1.2.2, skal generelt begrænses til den udstedende medlemsstats område, og der skal kun gives tilladelse til én indrejse.

Undtagelsesvis kan gyldigheden af sådanne visa udvides til flere medlemsstater end den udstedende, forudsat at disse medlemsstater samtykker. Dette samtykke kan opnås lokalt eller centralt.

Eksempel: En egyptisk statsborger (for hvem der kræves en forudgående høring) har fået udstedt et visum med territorial gyldighed for at kunne deltage i hastende forretningsmøder i Wien (Østrig), og visummet er blevet udstedt uden forudgående høring.

Da der ikke er direkte fly til Wien, er indehaveren af visummet nødt til at flyve til München (Tyskland), og visummets territoriale gyldighed skal derfor begrænses til Tyskland og Østrig. Det er nødvendigt, at Tyskland giver sit samtykke hertil.

Anbefalet bedste praksis: Når en medlemsstat overvejer at udstede et visum med begrænset territorial gyldighed til en person, som ikke opfylder indrejsebetingelserne, og har brug for at få en eller flere medlemsstaters godkendelse for at kunne forlænge visummets gyldighed til

deres områder, anbefales det at sende en anmodning ved brug af formularen i bilag 29.

Generelt bør der ikke udstedes et visum til en tredjelandstatsborger ved grænsen, hvis der er krav om en forudgående høring. I nogle tilfælde beslattes det dog at udstede et visum med begrænset territorial gyldighed ved grænsen, f.eks. til en sømand, som er blevet rekrutteret med kort varsel, og hvis nationalitet kræver, at der foretages en forudgående høring.

Hvis sømanden vil indrejse i Schengenområdet i en anden medlemsstat end den, hvor det skib, som han skal påmønstre, ligger, er det, forudsat at en eller flere andre medlemsstater giver deres samtykke, nødvendigt at udvide visummets territoriale gyldighed til at dække begge medlemsstater.

***Eksempel:** I München lufthavn møder en egyptisk sømand, der kommer fra Cairo, op ved indrejsekontrollen. Sømanden er blevet rekrutteret med kort varsel for at erstatte et andet vigtigt medlem af skibets besætning. Sømanden skal påmønstre et skib i Marseille. På grund af de bedre flyforbindelser har rederiet booket et fly fra Cairo via München til Marseille. Det skib, som sømanden skal påmønstre, transporterer dele af høj kvalitet til luftfartøjer, som er produceret i Toulouse, og som skal yderligere bearbejdes af en virksomhed i Tyskland. De franske myndigheder har givet de tyske myndigheder i Frankfurt lufthavn besked om sømandens ankomst ved hjælp af formularen i visumkodeksens bilag 9, del 2.*

Da sømanden blev rekrutteret med kort varsel, er han i stand til at bevise, at det ikke var muligt for ham at ansøge om et visum på den kompetente diplomatiske repræsentation i udlandet.

I medfør af visumkodeksens artikel 22 kræver nogle medlemsstater forudgående høring i forbindelse med egyptiske statsborgere, men da sagen haster, kan høringen ikke afsluttes i tide.

Som følge af kravet om høring kan der ikke udstedes et visum til sømanden ved grænsen, jf. visumkodeksens artikel 35, stk. 3, sammenholdt med dens artikel 35, stk. 5. I ekstraordinære tilfælde kan der i medfør af visumkodeksens artikel 25, stk. 1, udstedes et visum med begrænset territorial gyldighed.

I lyset af den store økonomiske betydning af de pågældende leverancer i denne sag er det i både Tysklands og Frankrigs nationale interesse at sikre, at sømanden kan påmønstre skibet i Marseille.

Visummet med begrænset territorial gyldighed til Tyskland og Frankrig udstedes på grundlag af visumkodeksens artikel 25, stk. 1, litra a), nr. iii), og artikel 25, stk. 2, og Frankrig har givet sit samtykke til at udvide dets territoriale gyldighed ved hjælp af den formular, hvorved sømandens ankomst annonceres (visumkodeksens bilag IX, del 2).

Eksempel: Hamborg havn informeres af et rederi om, at en hviderussisk sømand overføres fra et skib til et andet. Sømanden vil forlade et skib i Hamborg og påmønstre et krydstogtskib i Rotterdam. Begrundelsen for overførslen er, at der er hårdt brug for at erstatte et vigtigt medlem af besætningen, således at krydstogtskibet kan forlade Rotterdam havn uden store forsinkelser.

Da sømanden blev overført med kort varsel, var det umuligt for ham at ansøge om et visum på den kompetente diplomatiske repræsentation i udlandet.

I henhold til visumkodeksens artikel 22 kræver nogle medlemsstater forudgående høring i forbindelse med hviderussiske statsborgere. Som følge heraf kan der ikke udstedes et visum til sømanden ved grænsen (visumkodeksens artikel 35, stk. 5, og artikel 36, stk. 3).

I lyset af de betydelige økonomiske tab, der kunne opstå, hvis sømanden blev nægtet et visum i dette tilfælde, er det i både Tysklands og Nederlandenes interesse, at der udstedes et visum.

Visummet med begrænset territorial gyldighed til Tyskland og Nederlandene udstedes på grundlag af visumkodeksens artikel 25, stk. 1, litra a), nr. iii), og artikel 25, stk. 2.

Anbefalet bedste praksis i sager, hvor det - trods den generelle regel om, at der ikke bør udstedes visa ved grænsen til tredjelandstatsborgere, når der er krav om en forudgående høring - besluttes at udstede et visum med begrænset territorial gyldighed ved grænsen til en sømand, der blev rekrutteret med kort varsel, og hvor det er nødvendigt at indhente en eller flere andre medlemsstaters samtykke til at udvide visummets territoriale gyldighed, skal formularen i visumkodeksens bilag IX, del 2, betragtes som bevis på dette samtykke.

9.1.2.3. af et visum med begrænset territorial gyldighed til en person, der har et rejsedokument, der ikke er godkendt af alle medlemsstater

Hvis ansøgeren har et rejsedokument, der er anerkendt af en eller flere, men ikke alle medlemsstater, udstedes der et visum, der er gyldigt på de medlemsstaters område, som anerkender rejsedokumentet. Hvis den udstedende medlemsstat ikke anerkender ansøgerens rejsedokument, skal det udstedte visum kun være gyldigt i den pågældende medlemsstat, og visummærkatens skal påføres det ensartet udformede ark til påføring af visum, se [bilag 24](#).

Der kan udstedes en sådan type visum til flere indrejser, se [punkt 9.1.1.3](#).

9.2. Visum, der ikke giver indehaveren lov til at indrejse på medlemsstaternes område

Lufthavnstransitvisum

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 26

Det er vigtigt at sondre mellem transit gennem et internationalt transitområde i en lufthavn (vidererejse, hvor en tredjelandstatsborger ikke forlader det internationale transitområde i

lufthavnen) og transit via en medlemsstats område, selv om det er begrænset til en lufthavn (vidererejse, hvor en tredjelandstatsborger forlader det internationale transitområde i lufthavnen).

9.2.1. Vidererejse, hvor en tredjelandstatsborger ikke forlader det internationale transitområde i lufthavnen

Eksempel: En nigeriansk statsborger rejser fra Lagos (Nigeria) via Frankfurt (Tyskland) til Moskva (Rusland).

Den pågældende forbliver i det internationale transitområde i Frankfurt lufthavn og skal derfor have udstedt et lufthavnstransitvisum.

9.2.2. Vidererejse, hvor en tredjelandstatsborger forlader det internationale transitområde i lufthavnen

Eksempel: En nigeriansk statsborger rejser fra Lagos via Bruxelles (Belgien) og Paris (Frankrig) til Montreal (Canada).

Flyveturen mellem Bruxelles og Paris er en flyvetur inden for Schengenområdet, og den pågældende indrejser således på medlemsstaternes områder i Bruxelles. Konsulatet (det belgiske) skal udstede et ensartet visum med henblik på transit og ikke et lufthavnstransitvisum.

Eksempel: En srilankansk statsborger rejser fra Colombo til Paris-Charles de Gaulle-lufthavnen. Fra Paris vil han fortsætte på et fly til Mexico, der flyver fra Paris-Orly-lufthavnen.

Når den pågældende skifter lufthavn i Paris, indrejser han på medlemsstaternes område, og konsulatet (det franske) skal derfor udstede et ensartet visum med henblik på transit og ikke et lufthavnstransitvisum.

9.2.3. Antal transitrejser og gyldighedsperiode

Antallet af transitrejser og gyldighedsperioden skal svare til ansøgerens behov på grundlag af de fremlagte oplysninger, som i tilfælde af en enkelt transit i en lufthavn betyder datoen for transit plus en supplerende frist på 15 dage.

Det kan undtagelsesvis af hensyn til den offentlige orden eller på grund af medlemsstaternes internationale forbindelser besluttes ikke at indregne denne supplerende frist, fordi den udstedende medlemsstat helt nøjagtigt skal vide, hvornår den pågældende er i transit via det internationale transitområde i lufthavnen på medlemsstaternes område.

Hvis den pågældende er i transit via lufthavne, der ligger i to forskellige medlemsstater på udrejsen og hjemrejsen, skal der udstedes et dobbelt lufthavnstransitvisum.

Eksempel: En eritreisk statsborger rejser fra Asmara (Eritrea) via Madrid (Spanien) til Havana (Cuba) og returnerer til Asmara via Frankfurt (Tyskland).

Der kan udstedes visa til flere lufthavnstransitrejser til personer, som ikke indebærer en risiko for ulovlig indvandring eller udgør en sikkerhedsrisiko, og som har begrundet deres behov for hyppig lufthavnstransit. Et visum til flere lufthavnstransitrejser bør dog højst være gyldigt i seks måneder.

10. INFORMATION AF ANDRE MEDLEMSSTATERS CENTRALE MYNDIGHEDER OM UDSTEDELSE AF ET VISUM

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 31*

En medlemsstat kan kræve, at dens centrale myndigheder informeres om ensartet udformede visa eller visa med begrænset territorial gyldighed udstedt af andre medlemsstaters konsulater til statsborgere fra specifikke tredjelande eller til specifikke kategorier af disse statsborgere, bortset fra når der er tale om lufthavnstransitvisa.

Indtil VIS er fuldt indført, udveksles de krævede oplysninger mellem centrale myndigheder via Vision-nettet. Når VIS fuldt ud er taget i brug i alle regioner, overføres oplysninger via VIS Mail.

Hvornår skal disse oplysninger overføres?

Uanset hvordan oplysninger overføres, skal oplysninger om et udstedt visum straks overføres til den medlemsstat, der har anmodet herom, og inden visumindehaveren skal bruge visummet.

11. VISUMMÆRKATEN

Den ensartede udformning af visummærkatet blev fastlagt i forordning (EF) nr. 1683/95, se [bilag 19](#).

11.1. Udfyldning af visummærkatet

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 27 og bilag VII*

Når visummærkatet udfyldes, skal de obligatoriske angivelser, der er omhandlet i [bilag 20](#), indsættes, og det maskinlæsbare felt udfyldes som fastsat i ICAO-dokument 9303, del 2. Eksempler på udfyldte visummærkater kan ses i [bilag 21](#).

Der kan tilføjes nationale angivelser i den rubrik på visummærkatet, der er beregnet til bemærkninger, se [bilag 22](#). De nationale bemærkninger kan ikke være de samme som de obligatoriske angivelser.

Hvis visumansøgeren ikke har et fornavn og et efternavn, skal den pågældendes ene navn indsættes i de to tilsvarende felter ("fornavn" og "efternavn") på visummærkatet for ikke at forhindre matching af navne i VIS, når det er relevant, og i SIS.

Alle angivelser på visummærkatet trykkes, og der må ikke foretages manuelle rettelser på en trykt visummærkat.

Visummærkater kan kun udfyldes manuelt i tilfælde af teknisk force majeure. Der må ikke foretages rettelser på en manuelt udfyldt visummærkat.

Anbefalet bedste praksis i tilfælde af teknisk force majeure, der forhindrer trykning af visummærkater: Hvis de tekniske problemer kan løses inden for et relativt kort tidsrum, og det ikke griber forstyrrende ind i ansøgerens rejseplaner, er det at foretrække, at udstedelsen af visummet udsættes, indtil mærkatet kan trykkes snarere end, at den udfyldes manuelt.

DETTE PUNKT GÆLDER KUN I KONSULATER, HVOR VIS ER TAGET I BRUG:

Når en visummærkat er udfyldt manuelt, skal de relevante oplysninger indlæses i VIS. Hvis ansøgeren er indehaver af et rejsedokument uden udløbsdato, skal rubrikken "udløbsdato" i VIS udfyldes med en fiktiv dato 100 år efter datoen for udstedelsen af rejsedokumentet.

11.2. Påføring af visummærkatet

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 29 og bilag VIII*

Den trykte visummærkat påføres den første side i rejsedokumentet, der hverken er stemplet eller påskrevet, bortset fra stemplet, der viser, at en ansøgning kan antages.

Mærkatet rettes ind efter og påføres langs kanten af siden i rejsedokumentet. Den maskinlæsbare del af mærkatet rettes ind efter kanten af siden ([bilag 23](#)).

11.2.1. Påføring af visummærkatene i tilfælde, hvor rejsedokumentet ikke anerkendes

Anerkender den udstedende medlemsstat ikke ansøgerens rejsedokument, anvendes det særskilte ark til påføring af visum, se [bilag 24](#).

DETTE PUNKT GÆLDER KUN I KONSULATER, HVOR VIS ER TAGET I BRUG:

Når en visummærkat påføres det særskilte ark til påføring af visum, skal disse oplysninger indlæses i VIS.

11.2.2. Påføring af visummærkatene i pas, der omfatter flere personer

Individuelle visummærkatene, der udstedes til personer, der er omfattet af det samme rejsedokument, påføres rejsedokumentet.

Anerkendes det rejsedokument, hvori disse personer er opført, ikke af den udstedende medlemsstat, påføres de individuelle mærkatene det særskilte ark til påføring af visa (én mærkat for hvert særskilt ark), [bilag 24](#).

11.2.3. Stempeling af og underskrift på visummet

De udstedende myndigheders stempel placeres i den rubrik, der er beregnet til bemærkninger, på en sådan måde, at det går ud over mærkatene og ud på siden i rejsedokumentet, men det må ikke forhindre, at det maskinlæsbare felt kan læses. Hvis visummet er underskrevet af den udstedende myndighed, skal underskriften placeres på samme måde.

11.3. Annullering af en allerede udfyldt visummærkat

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 28

Hvis det udstedende konsulat konstaterer en fejl på en visummærkat før påføringen i rejsedokumentet, destrueres mærkatene.

Hvis det udstedende konsulat konstaterer fejlen, efter at visummærkatene er indsat i rejsedokumentet, annulleres mærkatene ved at sætte et kryds med uudslettelig blæk ind over den, og der påføres en ny visummærkat på en anden side.

Anbefalet bedste praksis for at gøre en visummærkat ugyldig, efter at den er påsat rejsedokumentet: sikkerhedselementet "kipeffekt" og udtrykket "visum" gøres ubrugeligt ved brug af et skarpt instrument.

12. AFSLAG PÅ VISUM

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 32, stk. 1, og bilag VI

Når en ansøgning anses for at være antagelig, kan den videre behandling af den være med til at fastslå, om indrejsebetingelserne for at få et ensartet visum eller betingelserne for at få et lufthavnstransitvisum er opfyldt, og der kan udstedes et ensartet visum eller et lufthavnstransitvisum.

Hvis indrejsebetingelserne ikke er opfyldt, skal det vurderes, om forholdene berettiger, at der undtagelsesvis sker en fravigelse fra den generelle regel, så der kan udstedes et visum med begrænset territorial gyldighed (se [kapitel 9.1.2](#)). Hvis det ikke anses for berettiget at fravige den generelle regel, gives der afslag på visumansøgningen.

12.1. Af hvilke grunde skal der gives afslag på visum?

Generelt skal der gives afslag på en ansøgning om et ensartet visum, hvis behandlingen af ansøgningen fører til en eller flere af følgende konklusioner:

- a) Ansøgeren har fremlagt et falsk eller forfalsket rejsedokument.
- b) Ansøgeren har ikke fremlagt dokumentation for formålet med og vilkårene for det forventede ophold.
- c) Ansøgeren har ikke bevist, at vedkommende har tilstrækkelige subsistensmidler til hele det forventede ophold eller til at kunne rejse tilbage til hjem- eller bopælslandet eller til transit til et tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse, eller at den pågældende er i stand til at skaffe sig disse midler på lovlig vis.
- d) Ansøgeren har allerede opholdt sig på medlemsstaternes område i 90 dage i den igangværende periode på 180 dage på grundlag af et ensartet visum eller et visum med begrænset territorial gyldighed.
- e) Ansøgeren er en person, der er indberettet til SIS med henblik på at nægte vedkommende indrejse.
- f) Ansøgeren anses for at udgøre en trussel for medlemsstaternes offentlige orden, nationale sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser, navnlig når den pågældende er indberettet som uønsket i medlemsstaternes nationale databaser med henblik på at give afslag af nævnte grunde.
- g) Ansøgeren fremlægger ikke bevis for, at vedkommende i givet fald har tilstrækkelig og gyldig rejsesygeforsikring.
- h) Der er begrundet tvivl om ægtheden af den dokumentation, der er fremlagt af ansøgeren, eller om rigtigheden af indholdet, om troværdigheden af de udsagn, der er fremsat af ansøgeren, eller om dennes hensigt om at forlade medlemsstaternes område inden udløbet af det visum, der ansøges om.

Der gælder på nuværende tidspunkt særlige regler for afslag på visumansøgninger fra familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere, se [del III](#).

12.2. Skal den pågældende person have meddelelse om afslaget, og skal årsagerne til afslaget fremlægges?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 32, stk. 2, 3 og 4, og bilag VI

Når et konsulat giver afslag på en visumansøgning, skal det udfylde en standardformular med henblik på at meddele og begrunde afslaget, idet årsagen/årsagerne skal præciseres, og forelægge formularen for den berørte tredjelandstatsborger, se [bilag 25](#).

Denne procedure skal også følges, når der gives afslag på visum ved den ydre grænse, se [del IV](#).

Der gælder på nuværende tidspunkt særlige regler for meddelelse af og begrundelse for afslag på visumansøgninger fra familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere, se [del III](#).

Hvis der gives afslag på et lufthavnstransitvisum, skal de relevante årsager til afslaget anføres på standardformularen, og der kan tilføjes en supplerende begrundelse i feltet til bemærkninger på formularen, se [bilag 25](#).

Bedste praksis - Anmodning om oplysninger om en SIS-indberetning: Hvis en person anmoder om oplysninger om behandlingen af den pågældendes personoplysninger i SIS og om sine rettigheder, skal personalet på konsulatet give personen kontaktoplysninger om de kompetente nationale myndigheder, herunder databeskyttelsesmyndigheder, hvor vedkommende kan udøve sine rettigheder.

12.3. Har den pågældende ret til at klage over en negativ afgørelse?

Ansøgere, der har fået afslag på visum, har ret til at påklage afgørelsen. Klagesagen skal føres mod den medlemsstat, der har truffet den endelige afgørelse vedrørende ansøgningen.

Når ansøgeren gives meddelelse om afslaget, skal den pågældende informeres om den procedure, der skal følges, hvis vedkommende ønsker at klage.

Hvis det i en ordning om repræsentation mellem to medlemsstater er fastsat, at den repræsenterende medlemsstat kan træffe den endelige negative afgørelse vedrørende en visumansøgning på vegne af den repræsenterede medlemsstat, skal klagesagen føres mod den repræsenterende medlemsstat, der traf den endelige afgørelse om afslag.

Der gælder på nuværende tidspunkt særlige regler for afslag på visumansøgninger fra familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere, se [del III](#).

Anbefalet bedste praksis i forbindelse med meddelelse af og begrundelse for afslag og informering af ansøgeren om dennes ret til at klage:

Medlemsstaterne skal bestræbe sig på at stille skriftlig dokumentation til rådighed på det officielle sprog i den afviste ansøgers opholdsland eller på et af EU-institutionernes officielle sprog, f.eks. engelsk.

13. RETURNERING AF REJSEDOKUMENTET

Da visumkodeksen ikke indeholder specifikke regler vedrørende returnering af rejsedokumenter, kan indholdet af dette kapitel betragtes som den anbefalede bedste praksis.

13.1. Skal ansøgeren selv møde frem for at hente rejsedokumentet?

Ansøgeren skal principielt selv møde frem for at hente rejsedokumentet og eventuelt andre dokumenter, der skal returneres.

Der kan dog tillades undtagelser fra denne regel, og ansøgeren kan f.eks.

- give tredjepart tilladelse til at hente rejsedokumentet på konsulatet/hos den eksterne tjenesteyder/hos den honorære konsul
- anmode om, rejsedokumentet returneres med kurerpost for ansøgerens egen regning.

14. OPRETTELSE AF SAGSMAPPER

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 37, stk. 3

14.1. Hvad skal gemmes i hver enkelt sagsmappe?

Selv om visse oplysninger om visumansøgerne lagres elektronisk, skal der også gemmes sagsmapper, således at personalet om nødvendigt er i stand til at rekonstruere baggrunden for den afgørelse vedrørende ansøgningen, der blev truffet.

Hver enkelt sagsmappe skal indeholde ansøgningsskemaet, kopier af relevant dokumentation, en liste over den kontrol, der er foretaget, og referencenummeret på det udstedte visum. Der kan også gemmes en kopi af den side i rejsedokumentet, som visummærkatet er påsat. Hvis det er praksis, skal der gemmes en kopi af hver visummærkat, hvis samme rejsedokument er påført flere visa.

I tilfælde af en negativ afgørelse vedrørende en ansøgning, skal der også gemmes en kopi af meddelelsen af afslaget, der skal være underskrevet af ansøgeren (dvs. standardformularen) i sagsmappen.

14.2. Hvor længe skal sagsmapperne gemmes?

Individuelle sagsmapper skal gemmes i mindst to år fra datoen for den endelige afgørelse vedrørende ansøgningen.

<p>Anbefalet bedste praksis i forbindelse med oprettelsen af sagsmapper: Da det bliver obligatorisk at give afviste visumansøgere ret til at klage, anbefales det, at de arkiverede sagsmapper er så fuldstændige som muligt og gemmes i det tidsrum, der svarer til fristen for en eventuel klageprocedure.</p>

DEL III: SPECIFIKKE REGLER VEDRØRENDE ANSØGERE, DER ER FAMILIEMEDLEMMER TIL EU-BORGERE¹³ ELLER SCHWEIZISKE STATSBOGERE

(dette kapitel omfatter kun spørgsmål af relevans for tredjelandstatsborgere, der er omfattet af visumplikten i medfør af forordning (EF) nr. 539/2001).

A. Operationelle instrukser til medlemsstaternes konsulater (jf. del I, punkt 3) med undtagelse af Schweiz

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 1, stk. 2, litra a) og b)

I artikel 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fastsættes det, at enhver unionsborger har ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i traktaten og i gennemførelsesbestemmelserne hertil. De respektive begrænsninger og betingelser er fastsat i direktiv 2004/38/EF¹⁴ om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område.

EU-borgeres ret til fri bevægelighed ville ikke have nogen nyttig virkning uden de ledsageforanstaltninger, der garanterer, at denne ret også indrømmes deres familier. Direktivet udvider derfor retten til fri bevægelighed for familiemedlemmer til EU-borgere. I direktivets artikel 5, stk. 2, andet punktum, fastsættes følgende: "*Medlemsstaterne bistår [de familiemedlemmer, der er omfattet af direktivet] med henblik på udstedelsen af de nødvendige visa. Disse visa udstedes så hurtigt så muligt efter en hasteprocedure og er gratis.*"

Da direktiv 2004/38/EF udgør en *lex specialis*^{15 16}, hvad angår visumkodeksen, finder visumkodeksen fuldt ud anvendelse, når direktivet ikke indeholder en eksplicit regel, men henviser til den generelle hjælp til at opnå visum. De bestemmelser i visumkodeksen, som påvirker de rettigheder, familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere har i henhold til direktivet, finder heller ikke anvendelse på disse personkategorier, f.eks. kravet i artikel 12, litra c), i henhold til hvilket et rejsedokument ikke må være udstedt mere end 10 år tidligere end visumansøgningen.

¹³ I medfør af EØS-aftalen finder direktiv 2004/38/EF også anvendelse i forbindelse med EØS-stater (*Norge, Island og Liechtenstein*). De fravigelser fra direktivet, der er fastsat i EØS-aftalen, er ikke relevante for visumproceduren. Som følge heraf skal henvisninger i denne del til EU-borgere forstås som henvisninger til EØS-borgere også, medmindre andet er angivet.

¹⁴ EUT L 158 af 30.4.2004, s. 77.

¹⁵ Disse retningslinjer påvirker ikke national lovgivning og administrative regler, som medlemsstaterne er forpligtet til at vedtage for at gennemføre direktiv 2004/38/EF i national lovgivning.

¹⁶ Medlemsstaterne anvender samme *lex specialis* på familiemedlemmer til schweiziske statsborgere. Som følge heraf skal henvisninger i denne del til EU-borgere forstås som henvisninger til schweiziske statsborgere også, medmindre andet er angivet.

Denne del af håndbogen har til formål give konsulaterne operationelle instrukser vedrørende særlige regler for visumansøgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere, jf. artikel 1, stk. 2, litra a) og b), i visumkodeksen. Hvad angår anvendelsen af andre aspekter af direktiv 2004/38, henvises til Kommissionens meddelelse KOM(2009) 313 endelig¹⁷.

Punkt 1: Hvordan det vurderes, om visumkodeksen fuldt ud skal anvendes, eller om direktivets specifikke regler finder anvendelse.

Punkt 2: De særlige regler vedrørende visumfritagelse af tredjelandstatsborgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere.

Punkt 3: De særlige fravigelser fra visumkodeksens generelle regler, der skal anvendes, når det er bekræftet (under punkt 1), at visumansøgeren er omfattet af direktivet, og (under punkt 2) at der ikke er fritagelse for visumpligten.

1. GÆLDER DIREKTIV 2004/38/EF FOR VISUMANSØGEREN?

Dette punkt indeholder retningslinjer for vurderingen af, om de specifikke regler vedrørende visa, der er fastsat i direktivet, finder anvendelse.

Hvis nogen af nedennævnte spørgsmål besvares med nej, er ansøgeren ikke berettiget til den særlige behandling i medfør af direktivet (jf. punkt 3.7).

Hvis derimod de tre spørgsmål besvares med ja, er det fastslået, at direktivets særlige regler finder anvendelse. Som følge heraf finder retningslinjerne under punkt 2 og 3 nedenfor anvendelse.

Spørgsmål nr. 1: Findes der en EU-borger, hvorfra visumansøgeren kan aflede rettigheder?

Da tredjelandstatsborgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere, i medfør af direktivet afleder deres rettigheder fra EU-borgere, skal det fastslås, om EU-borgeren befinder sig i en situation, der er omfattet af direktivet.

Principielt finder direktivet kun anvendelse på de EU-borgere, der rejser til en anden medlemsstat end den, hvori de er statsborgere, eller den medlemsstat, de allerede opholder sig i (*dvs. at EU-borgeren udøver eller har allerede udøvet sin ret til fri bevægelighed*).

EU-borgere, der opholder sig i den medlemsstat, hvor de selv er statsborgere, nyder normalt ikke godt af rettighederne i direktivet (*da der ikke er tale om fri bevægelighed*). EU-Domstolens retspraksis har imidlertid udvidet anvendelsen af direktivet til også at omfatte EU-borgere, der returnerer til den medlemsstat, hvor de er statsborgere, efter at de har opholdt sig i en anden medlemsstat, samt til EU-borgere, der har udøvet deres ret til fri bevægelighed i en anden medlemsstat uden at have opholdt sig der - f.eks. ved at levere tjenesteydelser i en

¹⁷

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:DA:PDF>.

anden medlemsstat. For yderligere oplysninger om disse spørgsmål henvises til Kommissionens meddelelse KOM(2009) 313 endelig¹⁸.

Eksempler:

En fransk statsborger, der har ophold i Det Forenede Kongerige, rejser til Italien.

En tjekkisk statsborger, der bor i Tjekkiet, rejser til Sverige.

En ungarsk statsborger, der bor i Bolivia, rejser til Polen.

Spørgsmål nr. 2: Falder visumansøgeren ind under definitionen af "familiemedlem"?

"Kernefamiliemedlemmer" har automatisk ret til indrejse og ophold uanset deres nationalitet. Deres indrejseret er afledt af direktivet, og de nationale gennemførelsesforanstaltninger må ikke begrænse disse rettigheder eller anvendelsesområdet for "kernefamiliemedlemmer".

Følgende personer er i direktivets artikel 2, stk. 2, defineret som "kernefamiliemedlemmer":

- ægtefælle
- partner, med hvem en unionsborger har indgået et registreret partnerskab i medfør af en medlemsstats lovgivning, hvis lovgivningen i værtsmedlemsstaten sidestiller et registreret partnerskab med ægteskab
- direkte efterkommere samt direkte efterkommere af ægtefællen eller partneren som defineret ovenfor, som ikke er fyldt 21 år, eller som forsørges af EU-borgeren, eller
- slægtninge i opstigende linje samt slægtninge i opstigende linje til ægtefællen eller partneren som defineret ovenfor, som forsørges af EU-borgeren.

For at opretholde familien som en enhed i bredere betydning kan medlemsstaterne udvide bestemmelserne til også at omfatte "andre" familiemedlemmer, se Kommissionens meddelelse KOM(2009) 313 endelig¹⁹.

Følgende personer er i direktivets artikel 3, stk. 2, defineret som "andre" familiemedlemmer:

- alle andre familiemedlemmer (dvs. som ikke er omfattet af bestemmelserne i artikel 2, stk. 2),
 - som er forsørgelsesberettigede
 - som hører til EU-borgerens husstand eller
 - hvor alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at EU-borgeren personligt plejer familiemedlemmet eller
 - den partner, med hvem EU-borgeren har en behørigt dokumenteret varig tilknytning.

I direktivets artikel 3, stk. 2, fastsættes det, at "andre" familiemedlemmer i overensstemmelse med national lovgivning har ret til lettere at få indrejse. I modsætning til

¹⁸ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:DA:PDF>.

¹⁹ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:DA:PDF>.

"kernefamiliemedlemmer" har "andre" familiemedlemmer ikke automatisk ret til indrejse. Deres indrejseret afledes af de nationale gennemførelsesbestemmelser til direktivet, hvor konsulaterne skal finde de detaljerede regler for denne type visumansøgere.

For yderligere oplysninger om disse spørgsmål henvises til Kommissionens meddelelse KOM(2009) 313 endelig²⁰.

Spørgsmål nr. 3: Ledsager eller slutter visumansøgeren sig til EU-borgeren?

Da direktivet har til formål at lette og fremme den frie bevægelighed for EU-borgere, finder det ikke anvendelse på familiemedlemmers rejser, som ikke har en reel sammenhæng med EU-borgerens rejser.

I direktivets artikel 3, stk. 1, fastsættes det, at direktivet kun finder anvendelse på de medlemmer, der som defineret ovenfor ledsager eller slutter sig til EU-borgere, der rejser til eller opholder sig i en anden medlemsstat end den, hvor de er statsborgere. Jf. Kommissionens meddelelse KOM(2009) 313 endelig²¹.

Eksempler på familiemedlemmer, der ledsager (dvs. rejser sammen med) en EU-borger:

- *En fransk statsborger, der bor i Det Forenede Kongerige, rejser sammen med sin peruvianske ægtefælle til Italien, eller en tjekkisk statsborger, der bor i Tjekkiet, rejser sammen med sin russiske ægtefælle til Sverige.*
- *En slovakisk statsborger, der bor i Det Forenede Kongerige, rejser sammen med sin peruvianske ægtefælle til Slovakiet.*

Eksempler på familiemedlemmer, der slutter sig til (dvs. rejser senere end) en EU-borger:

- *En nigeriansk ægtefælle rejser for at slutte sig til sin kone, der er fransk statsborger med ophold i Spanien.*
- *En tjekkisk statsborger, der bor i Tjekkiet, er rejst til Sverige, hvor hans russiske ægtefælle ønsker at slutte sig til ham senere.*
- *En fransk statsborger, der bor i Det Forenede Kongerige med en peruviansk ægtefælle, er rejst til Frankrig, hvor ægtefællen ønsker at slutte sig til ham senere.*

2. KAN DIREKTIV 2004/38/EF FRITAGE EU-BORGERES FAMILIEMEDLEMMER FOR VISUMPLIGTEN?

Dette punkt indeholder bestemmelser om særlige fravigelser fra den gældende visumpligt, når det er bekræftet, at visumansøgeren falder ind under direktivet (*spørgsmål nr. 1, 2 og 3*).

I direktivets artikel 5, stk. 2, fastsættes det, at familiemedlemmer er fritaget for kravet om visum, hvis de er i besiddelse af et gyldigt opholdskort, jf. direktivets artikel 10. Konsulatet

²⁰ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:DA:PDF>.

²¹ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:DA:PDF>.

skal sondre mellem opholdskort, der er udstedt i medfør af direktivets artikel 10, og opholdskort udstedt til familiemedlemmer i medfør af national lovgivning.

"Opholdskort i medfør af direktivets artikel 10" udstedes til familiemedlemmer til de EU-borgere, der har udøvet deres ret til at færdes og opholde sig frit og derfor falder ind under en af de kategorier, der er defineret under punkt 1. Typisk udstedes der et sådant opholdskort til familiemedlemmer til EU-borgere, der har ophold i en anden medlemsstat end den, hvor de pågældende er statsborgere.

Eksempel:

- *Et tysk "artikel 10"-opholdskort udstedt til en kinesisk ægtefælle til en slovakisk statsborger.*
- *Et britisk "artikel 10"-opholdskort udstedt til en marokkansk ægtefælle til en belgisk statsborger.*

Den samme visumfritagelse kan udvides til også at omfatte de familiemedlemmer, der er tredjelandstatsborgere, og som er i besiddelse af et tidsubegrænset opholdskort udstedt i medfør af direktivets artikel 20 (der erstatter det femårige opholdskort udstedt i medfør af direktivets artikel 10).

Andre opholdskort udstedt til familiemedlemmer til EU-borgere i medfør af national lovgivning i forbindelse med familiesammenføring med landets egne statsborgere (som ikke har udøvet retten til fri bevægelighed) fritager ikke indehaverne heraf for visumpligten i medfør af direktiv 2004/38/EF:

Eksempel:

Et britisk opholdskort, der er udstedt til en libysk ægtefælle til en britisk statsborger, der bor i Det Forenede Kongerige.

Derudover skal det bemærkes, at familiemedlemmer, der er tredjelandstatsborgere, og som er i besiddelse af et gyldigt opholdskort udstedt af en medlemsstat, der fuldt ud anvender Schengenreglerne, også kan fritages for visumpligten i medfør af artikel 5 i Schengengrænsekodeksen, se [bilag 22](#). De gunstigste bestemmelser skal anvendes.

Eksempler

- *En slovakisk statsborger har ophold i Tyskland med sin kinesiske ægtefælle. De rejser til Frankrig. Da den kinesiske ægtefælle er i besiddelse af et tysk opholdskort, der er udstedt i henhold til direktivets artikel 10, er der ikke behov for et indrejsevisum hverken i medfør af direktivet eller Schengengrænsekodeksen.*
- *En tysk statsborger har ophold i Tyskland med sin kinesiske ægtefælle. De rejser til Spanien. Da den kinesiske ægtefælle er i besiddelse af et tysk opholdskort udstedt i henhold til national lovgivning, er der ikke behov for et indrejsevisum i medfør af*

Schengengrænsekodeksen.

- *En slovakisk statsborger har ophold i Rumænien med sin kinesiske ægtefælle. De rejser til Frankrig. Da den kinesiske ægtefælle er i besiddelse af et rumænsk opholdskort, der er udstedt i henhold til direktivets artikel 10, er hun fritaget for visumpligten i medfør af direktivet (men ikke i medfør af Schengengrænsekodeksen).*
- *En slovakisk statsborger har ophold i Det Forenede Kongerige med sin kinesiske ægtefælle. Den kinesiske ægtefælle, som er i besiddelse af et opholdskort udstedt af Det Forenede Kongerige i henhold til direktivets artikel 10, rejser alene til Frankrig. Da hun rejser alene, har hun brug for at ansøge om visum til at indrejse i Frankrig.*

3. SÆRLIGE FRavigELSER FRA DE GENERELLE REGLER I VISUMKODEKSEN

Dette punkt indeholder de operationelle instrukser vedrørende de særlige fravigelser fra visumkodeksens generelle regler, der skal anvendes, når det er bekræftet, at visumansøgeren er omfattet af direktivet, og der ikke er fritagelse for visumpligten.

3.1. Visumgebyr

Der kan ikke opkræves et visumgebyr.

3.2. Servicegebyr i tilfælde af udlicitering af indsamlingen af ansøgninger

Da familiemedlemmer ikke skal betale et gebyr, når de indgiver en ansøgning, kan de ikke være forpligtet til at få en aftale via overtakseringstjenester eller en ekstern tjenesteyder, hvis tjenester ansøgeren skal betale for. Familiemedlemmer skal kunne indgive deres ansøgning direkte til konsulatet uden omkostninger. Hvis familiemedlemmer beslutter sig for ikke at gøre brug af deres ret til at indgive deres ansøgning til konsulatet, men at anvende de ekstra tjenester, skal de dog betale for disse tjenester.

Hvis der er indført en aftaleordning, skal der på konsulatet stilles særskilte telefonlinjer (*til almindelig lokal takst*) til rådighed for familiemedlemmer, som overholder standarder, der kan sammenlignes med standarderne for særtjenester med overtaksering, dvs. sådanne linjer skal være lige så tilgængelige som linjer for andre kategorier af ansøgere, og der skal straks træffes aftale.

3.3. Hjælp til at opnå visum

Medlemsstaterne skal bistå tredjelandstatsborgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere, og som er omfattet af direktivet, med at opnå det nødvendige visum. Dette skal forstås således, at medlemsstaterne skal træffe alle hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at de forpligtelser, der følger af retten til fri bevægelighed, opfyldes, og give sådanne visumansøgere de bedste betingelser for at få et indrejsevisum.

3.4. Behandlingstid

Visa skal udstedes snarest muligt og efter en fremskyndet procedure, og de procedurer, som medlemsstaterne har indført (*med eller uden udlicitering*), skal gøre det muligt at sondre mellem de rettigheder, som en tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til en EU-borger,

har, og andre tredjelandsstatsborgeres rettigheder. Førstnævnte skal behandles gunstigere end sidstnævnte.

Behandlingen af en visumansøgning indgivet af en tredjelandsstatsborger, der er familiemedlem til en EU-borger, der er omfattet af direktivet, må kun undtagelsesvis tage længere end 15 dage, og dette skal behørigt begrundes.

3.5. Visumtyper

I direktivets artikel 5, stk. 2, fastsættes det, at det af tredjelandsstatsborgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere, kun kan kræves, at de har et indrejsevisum i henhold til forordning (EF) nr. 539/2001.

3.6. Dokumentation

For at bevise, at en ansøger har ret til at få udstedt et indrejsevisum i medfør af direktivet, skal den pågældende først fastslå, at han eller hun er omfattet af det. Det gøres ved at fremlægge dokumenter, der er relevante for besvarelsen af ovennævnte tre spørgsmål, dvs. som beviser, at:

- der findes en EU-borger, hvorfra visumansøgeren kan aflede rettigheder
- visumansøgeren er et familiemedlem (f.eks. en vielsesattest, fødselsattest, bevis for, at vedkommende er forsørgelsesberettiget, alvorlige helbredsgrunde og varigheden af partnerskaber) og den pågældendes identitet (pas) og
- visumansøgeren ledsager eller slutter sig til en EU-borger (f.eks. bevis for, at EU-borgeren allerede har ophold i værtsmedlemsstaten, eller en bekræftelse af, at EU-borgeren vil rejse til værtsmedlemsstaten).

Det er et veletableret princip i EU-retten på området fri bevægelighed, at visumansøgere har ret til selv at vælge den dokumentation, hvormed de ønsker at bevise, at de er omfattet af direktivet (dvs. *familiemæssig tilknytning, forsørgelsesberettigelse osv.*). Medlemsstaterne kan dog anmode om specifikke dokumenter (*f.eks. en vielsesattest som bevis for, at den pågældende er gift*), men skal ikke afvise andre bevismidler.

For yderligere oplysninger vedrørende dokumentation henvises til Kommissionens meddelelse KOM(2009) 313 endelig²².

3.7. Bevisbyrde

Der findes to former for bevisbyrde i forbindelse med indgivelsen af en visumansøgning i medfør af direktivet:

For det første er det op til visumansøgeren at bevise, at vedkommende er omfattet af direktivet. Den pågældende skal kunne fremlægge ovennævnte dokumentation samt kunne fremlægge beviser, der dokumenterer påstanden.

Hvis den pågældende ikke fremlægger disse beviser, kan konsulatet konkludere, at ansøgeren ikke er berettiget til særbehandling i medfør af direktivet.

²²

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:DA:PDF>.

Der skal ikke nødvendigvis kræves supplerende dokumenter vedrørende rejsens formål og subsistensmidler (*dvs. bevis for indlogering, bevis for, at omkostningerne ved rejsen er dækket*), hvilket afspejles i, at familiemedlemmer til EU-borgere er fritaget for at udfylde følgende felter på visumansøgningsformularen:

Felt 19: *"Nuværende beskæftigelse"*

Felt 20: *"Arbejdsgiver og arbejdsgivers adresse og telefonnummer. For studerende anføres uddannelsesinstitutionens navn og adresse."*

Felt 31: *"Efternavn og fornavn på den eller de inviterende personer i medlemsstaterne. Hvis dette ikke er relevant, oplyses navn på hotel(ler) og/eller midlertidigt logi/midlertidige logier i medlemsstaten/medlemsstaterne"*

Felt 32: *"Navn og adresse på det inviterende firma/den inviterende organisation"*

Felt 33: *"Rejse- og leveomkostninger under ansøgerens ophold".*

En medlemsstat kan kræve, at de relevante dokumenter er oversat, notarielt bekræftet eller legaliseret, når originaldokumentet er udarbejdet på et sprog, som den berørte medlemsstats myndigheder ikke forstår, eller hvis der er tvivl om dokumentets ægthed.

3.8. Afslag på visum

Et familiemedlem kan få afslag på en visumansøgning udelukkende af følgende årsager:

- visumansøgeren har ikke på grundlag af visumansøgningen og den vedlagte dokumentation, jf. punkt 3.6. vist, at vedkommende er omfattet af direktivet (*dvs. det er tydeligt, at svaret på mindst et af de tre ovennævnte spørgsmål er negativt*).
- de nationale myndigheder kan bevise, at visumansøgeren udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller folkesundheden
- de nationale myndigheder kan bevise, at der er tale om misbrug eller svig.

I de to sidstnævnte tilfælde er det de nationale myndigheder, der har bevisbyrden, da de skal kunne fremlægge beviser, der understøtter deres påstand om, at visumansøgeren (som har fremlagt tilstrækkeligt bevis for, at vedkommende opfylder kriterierne i direktivet) ikke skal have udstedt et indrejsevisum af hensyn til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller folkesundheden eller som følge af misbrug eller svig.

Myndighederne skal kunne fremlægge afgørende beviser, samtidig med at de respekterer alle garantier i direktivet, som skal være korrekt og fuldstændigt gennemført i national lovgivning. Afslag på en visumansøgning af hensyn til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller folkesundheden eller som følge af misbrug eller svig skal gives skriftligt og være fuldt begrundet (*f.eks. ved at nævne alle de retlige og materielle aspekter, der er taget hensyn til, da det blev konkluderet, at der var tale om et proformaægteskab, eller at den fremlagte fødselsattest er falsk*), og det skal præciseres, hvor og hvornår det er muligt at indgive en klage.

Afslaget på en ansøgning om indrejsevisum på direktivets betingelser skal meddeles skriftligt og være fuldt begrundet (f.eks. ved at henvise til de manglende beviser), og det skal specificeres, hvor og hvornår der kan indgives en klage.

Der kan ikke gives afslag på en visumansøgning alene på grund af, at ansøgeren er en person, der er indberettet i SIS med henblik på at give afslag på indrejse på medlemsstaternes område²³. Inden der gives afslag på en visumansøgning, skal det, når der findes en indberetning i SIS, under alle omstændigheder kontrolleres, om den pågældende person udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel mod den offentlige orden og den offentlige sikkerhed. For yderligere oplysninger henvises til Kommissionens meddelelse KOM(2009) 313 endelig²⁴.

3.9. Meddelelse af og begrundelse for afslaget

I direktivets artikel 30 fastsættes det, at familiemedlemmer skal have skriftlig meddelelse om afslaget. Uanset kravet i visumkodeksen (*der finder anvendelse fra 5. april 2011*) om, at afslag skal meddeles og begrundes, skal et afslag på at udstede visum til et familiemedlem til en EU-borger altid fuldt begrundes, og alle specifikke faktuelle og retlige årsager til den negative afgørelse skal nævnes, således at den pågældende kan træffe effektive foranstaltninger til at forsvare sig²⁵.

I afslaget skal det ligeledes angives, til hvilken rets- eller forvaltningsmyndighed der kan indgives klage, samt fristen herfor.

Der kan anvendes formularer til at give meddelelse om en negativ afgørelse, men begrundelsen skal altid indeholde alle årsager til, at den pågældende afgørelse blev truffet. Det er derfor ikke tilstrækkeligt at angive en eller flere årsager ved blot at afkrydse kasser i standardformularen i bilag VI i visumkodeksen i tilfælde af et afslag på at udstede visum til et familiemedlem til en EU-borger.

4. FAMILIEMEDLEMMER TIL EU-BORGERE, DER ANSØGER OM VISUM VED DEN YDRE GRÆNSE

Når et familiemedlem til en EU-borger, der ledsager eller slutter sig til den pågældende EU-borger, og som er tredjelandstatsborger med visumpligt, ankommer til grænsen uden det krævede visum, skal den berørte medlemsstat give vedkommende enhver rimelig mulighed for at opnå eller fremskaffe de nødvendige dokumenter inden for en rimelig tidsfrist eller få bekræftet eller på anden måde godtgjort, at den pågældende er omfattet af retten til fri bevægelighed og ophold, inden der træffes afgørelse om tilbagesendelse.

Såfremt det lykkes vedkommende at gøre dette, og såfremt der ikke er beviser for, at den pågældende udgør en trussel for den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller folkesundheden, skal der straks udstedes visum til vedkommende ved grænsen, idet der tages hensyn til ovennævnte retningslinjer.

²³ EU-Domstolens domme, sag C-503/03, Kommissionen mod Spanien, og C-33/07, Jipa.

²⁴ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0313:FIN:DA:PDF>.

²⁵ EU-Domstolens dom, sag 36/75, Rutili, og T-47/03, Sison.

B. Operationelle instrukser til Schweiz' konsulater

Retsgrundlag

Schweiz anvender ikke direktiv 2004/38/EF, men derimod aftale af 21. juni 1999 mellem Det Schweiziske Forbund og Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater om fri bevægelighed for personer ("aftalen med Schweiz").

Vaduaftalen af 21. juni 2001 ændrer konventionen af 4. januar 1960 om oprettelse af Den Europæiske Frihandelssammenslutning og udvider anvendelsesområdet for aftalen med Schweiz til også at omfatte borgere i EØS-medlemsstaterne.

1. DEFINITION AF "FAMILIEMEDLEM" I AFTALEN MED SCHWEIZ

I artikel 3, stk. 2, i bilag I til aftalen med Schweiz fastsættes det, at følgende personer skal betragtes som familiemedlemmer til EU-borgere²⁶ og schweiziske statsborgere:

- vedkommendes ægtefælle og deres slægtninge i nedstigende linje, når disse er under 21 år eller forsørges
- vedkommendes og ægtefællens slægtninge i opstigende linje, når disse forsørges af EU-borgeren eller den schweiziske statsborger
- for så vidt angår studerende, dennes ægtefælle og deres forsørgelsesberettigede børn.

1.1. Forskelle mellem direktiv 2004/38/EF og aftalen med Schweiz

Definitionen af familiemedlemmer i aftalen med Schweiz og i schweizisk national lovgivning er mindre restriktiv end definitionen i artikel 2, stk. 2, litra b), i direktiv 2004/38/EF. Schweizisk national lovgivning indrømmer også samme rettigheder til personer, der ikke falder ind under ovennævnte definitioner (se punkt 2.1 og 2.2 nedenfor). Familiemedlemmer, der rejser alene (uanset om formålet med rejsen er at slutte sig til en EU-borger eller ej) eller ledsager en EU-borger, indrømmes disse rettigheder.

Aftalen med Schweiz indeholder ikke bestemmelser om fritagelse for visumpligten for familiemedlemmer til EU-borgere. De er dog fritaget for visumpligt, hvis de er i besiddelse af et gyldigt rejsedokument og en opholdstilladelse, jf. listen over opholdstilladelser udstedt af medlemsstaterne, [bilag 2](#).

2. SÆRLIGE FRAVIGELSER FRA DE GENERELLE REGLER I VISUMKODEKSEN

Dette punkt indeholder de operationelle instrukser vedrørende de særlige fravigelser fra visumkodeksens generelle regler, der skal anvendes, når det er bekræftet, at visumansøgeren er omfattet af aftalen med Schweiz, og der ikke er fritagelse for visumpligten.

2.1. Visumgebyr

Familiemedlemmer til EU-borgere som defineret i artikel 3, stk. 2, i bilaget til aftalen med Schweiz (se ovenfor) og personer, med hvem en EU-borger har indgået et registreret partnerskab, er i henhold til schweizisk national lovgivning fritaget for at betale visumgebyr.

²⁶ Når der henvises til EU-borgere, skal det også forstås som EØS-borgere.

2.2. Hjælp til at opnå visum - behandlingstid

I henhold til artikel 1, stk.1, i bilag I til aftalen med Schweiz bistår Schweiz på alle måder familiemedlemmer til EU-borgere som defineret i artikel 3, stk. 2, i bilaget til aftalen med Schweiz (se ovenfor) med at få visum. På grundlag af national lovgivning indrømmer Schweiz også sådanne rettigheder til personer, med hvem EU-borgere har indgået et registreret partnerskab.

Følgende rettigheder indrømmes:

- visumansøgninger fra familiemedlemmer til EU-borgere som defineret i artikel 3, stk. 2, i bilaget til aftalen med Schweiz (se ovenfor) og personer, med hvem en EU-borger har indgået et registreret partnerskab, behandles hurtigst muligt
- ovennævnte personer skal ikke fremlægge bevis for personlige subsistensmidler (f.eks. kontanter, rejsechecks eller kreditkort)
- ovennævnte personer skal ikke fremlægge en invitation eller bevis for underhold og/eller indlogering.

2.3. Visumtyper

Af familiemedlemmer, der er tredjelandstatsborgere, kan det i henhold til forordning (EF) nr. 539/2001 kun kræves, at de har et indrejsevisum.

2.4. Dokumentation

For at kunne nyde godt af rettighederne i medfør af aftalen med Schweiz skal visumansøgeren bevise, at vedkommende er familiemedlem til en EU-borger (*f.eks. vielsesattest, fødselsattest eller bevis for, at vedkommende er forsørgelsesberettiget*).

2.5. Bevisbyrde

Der findes to former for bevisbyrder i forbindelse med indgivelse af en visumansøgning i medfør af aftalen med Schweiz:

For det første er det op til visumansøgeren at bevise, at vedkommende er omfattet af aftalen med Schweiz. Den pågældende skal kunne fremlægge ovennævnte dokumentation samt kunne fremlægge beviser, der dokumenterer påstanden.

Hvis den pågældende ikke fremlægger disse beviser, kan konsulatet konkludere, at ansøgeren ikke er berettiget til særbehandling i medfør af aftalen med Schweiz.

Der skal ikke nødvendigvis kræves supplerende dokumenter vedrørende rejsens formål og subsistensmidler (*dvs. bevis for indlogering eller bevis for, at omkostningerne ved rejsen er dækket*), hvilket svarer til, at familiemedlemmer til EU-borgere er fritaget for at udfylde følgende felter på visumansøgningsformularen:

Felt 19: "*Nuværende beskæftigelse*"

Felt 20: "*Arbejdsgiver og arbejdsgivers adresse og telefonnummer. For studerende anføres uddannelsesinstitutionens navn og adresse.*"

Felt 31: *"Efternavn og fornavn på den eller de inviterende personer i medlemsstaterne. Hvis dette ikke er relevant, oplyses navn på hotel(ler) og/eller midlertidigt logi/midlertidige logier i medlemsstaten/medlemsstaterne"*

Felt 32: *"Navn og adresse på det inviterende firma/den inviterende organisation"*

Felt 33: *"Rejse- og leveomkostninger under ansøgerens ophold"*.

Konsulaterne kan kræve, at de relevante dokumenter er oversat, notarielt bekræftet eller legaliseret, når originaldokumentet er udarbejdet på et sprog, som den berørte medlemsstats myndigheder ikke forstår, eller hvis der er tvivl om dokumentets ægthed.

2.6. Meddelelse af og begrundelse for afslaget

Visumansøgeren skal informeres om afgørelsen og begrundelsen for afslaget på visumansøgningen ved brug af standardformularen. I medfør af schweizisk national lovgivning nyder familiemedlemmer til EU-borgere godt af samme ret til at klage som andre visumansøgere.

DEL IV: ANSØGNING OM VISUM VED DE YDRE GRÆNSER

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 35 og 36 samt bilag IX, del 1 og 2

1. ANSØGNING OM VISUM VED DE YDRE GRÆNSER

1.1. Kan der indgives ansøgning om visum ved grænsen?

Generelt skal der ansøges om visum forud for den forventede rejse på den kompetente medlemsstats konsulat (se [del II, kapitel 2](#)) i ansøgerens opholdsland.

Hvis ansøgeren kan forklare, at det af uforudsigelige og tvingende grunde ikke har været muligt for den pågældende at ansøge om visum i forvejen, kan ansøgningen imidlertid indgives ved grænsen. Grænsekontrolmyndighederne kan kræve, at de uforudsigelige og tvingende grunde begrundes med dokumentation. Ansøgerens tilbagerejse til hjemlandet, opholdslandet eller transitlandet gennem andre stater end medlemsstater, der fuldt ud har gennemført Schengenreglerne, skal også vurderes som værende sikker.

Eksempler på uforudsigelige og tvingende indrejsegrunde, der begrunder, at der ansøges om visum ved den ydre grænse:

- *Pludselig alvorlig sygdom hos en nær slægtning*
- *En nær slægtnings død*
- *Indrejsen er nødvendig, således at der kan ydes hastende indledende læge- og/eller psykologbehandling i den pågældende medlemsstat, navnlig efter en ulykke som f.eks. et skibbrud i farvande i nærheden af en medlemsstat eller andre rednings- og katastrofesituationer.*
- *Uventet omdirigering af et fly: I forbindelse med en flyrejse mellem Delhi og London er der planlagt et stop-over i Frankfurt lufthavn (hvilket indebærer, at passagererne ikke forlader flyet under det pågældende stop-over), men som følge af dårlige vejrforhold i Frankfurt omdirigeres flyet til Paris Charles de Gaulle-lufthavnen, og den videre flyvning vil først finde sted den efterfølgende dag.*
- *Ændringer i sidste øjeblik af flybesætningen: De personer, der ikke længer udgør en del af flybesætningen, har brug for et visum for at opholde sig på medlemsstaternes område, mens de venter på et andet fly, der skal tage dem med hjem som almindelige passagerer (enten fra samme lufthavn eller fra en anden lufthavn på medlemsstaternes område).*

Hvad angår de særlige regler for ansøgere, der er familiemedlemmer til EU-borgere eller schweiziske statsborgere, henvises til [del III](#).

1.2. Gælder der særlige regler for behandling af en visumansøgning ved grænsen?

Det er de generelle regler for behandling af og afgørelse om en visumansøgning, der gælder, når der indgives en ansøgning ved grænsen. I lyset af de omstændigheder (dvs. at det haster), hvorunder der ansøges om visum ved grænsen, bliver visse regler imidlertid irrelevante, da de forskellige faser af behandlingen (indgivelse af ansøgningen, behandling af den og endelig afgørelse) gennemføres hurtigt efter hinanden.

Anbefalet bedste praksis:

Der skal sondres mellem:

a) ekstraordinære tilfælde, hvor en tredjelandstatsborger, der har til hensigt at indrejse på medlemsstaternes område, møder frem ved den ydre grænse og ønsker at ansøge om visum der, og

b) hastetilfælde, hvor et større antal personer, der ikke havde til hensigt at indrejse på medlemsstaternes område, er tvunget til det: *f.eks. hvis et fly med Frankfurt som bestemmelsessted er nødt til at lande i Luxembourg lufthavn på grund af dårlige vejrforhold i Frankfurt; passagerne vil blive overført til Frankfurt med bus; flere hundrede af passagererne skulle kun have været i transit via den internationale del af Frankfurt lufthavn, inden de skulle fortsætte deres rejse til et bestemmelsessted i et tredjeland; de er tvunget til at ansøge om visum i Luxembourg.*

I første tilfælde a) gælder alle relevante regler, hvad angår behandling af og afgørelse om visumansøgninger, principielt, mens der i det andet tilfælde b), hvor de pågældende tredjelandstatsborgere ikke havde til hensigt at indrejse på medlemsstaternes område, men blev tvunget til det på grund af force majeure, kan fraviges fra visse bestemmelser, f.eks. ved ikke at opkræve visumgebyr.

Følgende generelle regler gælder, hvis der indgives en ansøgning ved grænsen:

1.2.1. De grundlæggende forhold i visumansøgningen:

- Indgivelse af et udfyldt og underskrevet ansøgningskema:
- Hvis den berørte medlemsstats relevante myndigheder skønner, at det i lyset af omstændighederne (f.eks. det haster meget, eller et stort antal personer, der har brug for at få udstedt et visum inden for kort tid) er muligt at indlæse alle relevante oplysninger om den enkelte ansøger direkte i den nationale visumdatabase snarere end at bede de enkelte om at udfylde ansøgningskemaet.
- Fremlæggelse af et gyldigt rejsedokument, se [del II, punkt 4.1.1](#).
- Generelt skal det rejsedokument, der fremlægges, være gyldigt i mindst tre måneder efter den forventede afrejsedato fra medlemsstaterne, men da der i hastetilfælde ofte ansøges om visum ved grænsen, kan et rejsedokument med kortere gyldighed accepteres.
- Fremlæggelse af et foto, der opfylder standarderne i specifikationerne for fotos ([bilag 11](#)).
- Indsamling af biometriske data, når det er relevant, se [del II, kapitel 5](#).
- Opkrævning af visumgebyr, se [del II, punkt 4.4](#)
- Fremlæggelse af dokumentation, herunder bevis for de uforudsigelige og tvingende indrejsegrunde, se navnlig [del II, punkt 6.2](#).
- Fremlæggelse af bevis for passende og gyldig rejsesygesikring, se [del II, punkt 6.3](#).

Der kan ses bort fra kravet om, at ansøgeren skal have en rejsesygeforsikring, hvis en sådan rejsesygeforsikring ikke er til rådighed ved det pågældende grænseovergangssted, eller af humanitære årsager.

Anbefalet bedste praksis i forbindelse med ansøgningskemaet: Grundlæggende gælder de generelle regler for ansøgningskemaet, se punkt 4.2. Hvad angår de sprogversioner af ansøgningskemaet, der er tilgængelige (se punkt 4.2.1) ved grænseovergangstederne, skal ansøgningskemaet mindst foreligge på den medlemsstats officielle sprog, ved hvis grænse ansøgningen indgives og på et af EU-institutionernes officielle sprog, f.eks. engelsk.

1.3. Hvilke visumtyper kan der udstedes ved den ydre grænse?

Et visum, der er udstedt ved den ydre grænse, skal være et ensartet visum, der giver indehaveren ret til at opholde sig på medlemsstaternes område i højst femten dage afhængigt af formålet med og betingelserne for det forventede ophold. I tilfælde af transit skal varigheden af det tilladte ophold svare til den tid, der er nødvendig i forbindelse med transit. Se også [del II, kapitel 9](#).

En tredjelandsstatsborger, der falder ind under en kategori af personer, for hvem der kræves en forudgående høring, kan principielt ikke få udstedt et visum ved de ydre grænser. Der kan imidlertid i undtagelsestilfælde udstedes et visum med begrænset territorial gyldighed for den udstedende medlemsstats område til sådanne personer ved de ydre grænser, [se del II, punkt 9.1.2](#).

1.4. Udfyldning af visummærkatet

[Se del II, kapitel 11](#).

1.5. Information af andre medlemsstats centrale myndigheder om udstedelse af et visum:

Se [del II, kapitel 10](#).

1.6. Afslag på ansøgning om visum ved de ydre grænser

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 32, stk. 1, og artikel 35, stk. 6, samt bilag VI

Når en ansøgning er behandlet, og det er blevet fastslået, at betingelserne for indrejse er opfyldt, kan der udstedes et ensartet visum.

Hvis indrejsebetingelserne ikke er opfyldt, skal det vurderes, om forholdene berettiger, at der undtagelsesvis sker en fravigelse fra den generelle regel, så der kan udstedes et visum med begrænset territorial gyldighed ([se del II, punkt 9.1.2](#)). Hvis det ikke anses for berettiget at fravige den generelle regel, gives der afslag på visumansøgningen.

Derudover skal der gives afslag på visum ved grænsen, hvis ansøgeren ikke kan fremlægge bevis for, at der foreligger uforudsigelige og tvingende indrejsegrunde.

Der skal sondres mellem afslag på indrejse og afslag på visum ved grænsen. Reglerne for afslag på indrejse er fastsat i Schengengrænsekodeksen, mens reglerne for afslag på visum er

fastsat i visumkodeksen.

1.6.1. Af hvilke grunde skal der gives afslag på visum?

Generelt skal der gives afslag på visum, hvis behandlingen af ansøgningen fører til en eller flere af følgende konklusioner:

- a) Der er ikke fremlagt tilstrækkeligt bevis for, at der foreligger uforudsigelige og tvingende indrejsegrunde, således at det ikke var muligt at ansøge om visum på forhånd.
- b) Ansøgeren har fremlagt et rejsedokument, der er falsk eller forfalsket, eller som ikke er gyldigt i tre måneder efter den forventede afrejsedato fra medlemsstaternes område.
- c) Ansøgeren har ikke fremlagt dokumentation for formålet med og vilkårene for det forventede ophold.
- d) Ansøgeren har ikke bevist, at vedkommende har tilstrækkelige subsistensmidler til hele det forventede ophold eller til at kunne rejse tilbage til hjem- eller bopælslandet eller til transit til et tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse, eller at den pågældende er i stand til at skaffe sig disse midler på lovlig vis.
- e) Ansøgeren har allerede opholdt sig på medlemsstaternes område i 90 dage i den igangværende periode på 180 dage på grundlag af et ensartet visum eller et visum med begrænset territorial gyldighed
- f) Ansøgeren er en person, der er indberettet til SIS med henblik på at nægte vedkommende indrejse.
- g) Ansøgeren anses for at udgøre en trussel for medlemsstaternes offentlige orden, nationale sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser, navnlig når den pågældende er indberettet som uønsket i medlemsstaternes nationale databaser med henblik på at give afslag af nævnte grunde.
- h) Ansøgeren har ikke fremlagt bevis for, at vedkommende i givet fald har en passende og gyldig rejsesygeforsikring.
- i) Der er begrundet tvivl om ægtheden af den dokumentation, der er fremlagt af ansøgeren, eller om rigtigheden af indholdet, om troværdigheden af de udsagn, der er fremsat af ansøgeren, eller om dennes hensigt om at forlade medlemsstaternes område inden udløbet af det visum, der ansøges om.

1.7. Skal den pågældende person have meddelelse om afslaget og årsagerne hertil?

Retsgrundlag: *Visumkodeksen, artikel 32, stk. 2, 3 og 4, og bilag VI*

Når en grænsekontrolmyndighed giver afslag på en visumansøgning, skal den udfylde en standardformular med henblik på at meddele og begrunde afslaget, idet årsagen/årsagerne skal præciseres, og forelægge formularen for den berørte tredjelandstatsborger, se [bilag 25](#).

2. VISA UDSTEDT TIL SØFOLK I TRANSIT VED DE YDRE GRÆNSER

Der kan udstedes visum til søfolk ved de ydre grænser med henblik på transit, hvis de pågældende af uforudsigelige og tvingende grunde ikke har kunnet ansøge om visum på forhånd, og hvis de passerer grænsen for at påmønstre, påmønstre igen eller afmønstre et skib, hvor de pågældende personer skal arbejde eller har arbejdet som søfolk.

Det skal bemærkes, at for denne særlige kategori af personer er "uforudsigelige og tvingende" grunde en relativt hyppig foreteelse som følge af uforudsigelige ændringer, f.eks. som følge af vejrforholdene, af sejlplanen for det skib, som søfolkene skal påmønstre, påmønstre igen eller afmønstre.

Eksempler på uforudsigelige og tvingende indrejsegrunde og deraf følgende ansøgning om visum ved grænsen:

- *En sømand får af sin skibsagent at vide, at han skal påmønstre et skib i Rotterdam havn (Nederlandene) den 4.11. Han modtager denne besked den 1.11., mens han endnu arbejder på et andet skib. Han afmønstrer dette skib den 2.11 og rejser med fly til Nederlandene den 3.11.*
- *En sømand fra Filippinerne, der bor i en lille landsby på en ø nogle hundrede kilometer fra ambassaden, får den 1.5. besked af sin skibsagent om, at han skal påmønstre et skib i Rotterdam havn (Nederlandene), der afsejler havnen den 8.5.*
- *En sømand får af sin skibsagent at vide, at han skal påmønstre et skib i Rotterdam havn (Nederlandene) den 4.11. Han modtager denne besked den 1.11., mens han endnu arbejder på et andet skib, der skal være i Piræus (Grækenland) den 2.11. Han ansøger derfor om visum ved Grækenlands ydre grænse, hvor han vil indrejse på medlemsstaternes område, inden han tager et fly til Nederlandene.*

Eksempler på, at en sømand ansøger om visum ved grænsen, men ikke kan bevise, at der foreligger uforudsigelige og tvingende indrejsegrunde:

- *En sømand fra Filippinerne, der bor i en lille landsby på en ø nogle hundrede kilometer fra ambassaden, arbejder på et krydstogtskib med regelmæssig fartplan, som forlader Rotterdam havn (Nederlandene) hver tredje måned på samme dag og tidspunkt.*
- *En sømand fra Filippinerne, der bor i en lille landsby på en ø nogle hundrede kilometer fra ambassaden, får den 1.5. besked af sin skibsagent om, at han skal påmønstre et skib i Rotterdam havn (Nederlandene), der afsejler havnen den 28.5.*
- *En indisk sømand rejser fra Brasilien til Barcelona (Spanien) om bord på et skib. Sømanden har arbejdet på skibet i 6 måneder, da det anløber havn i Barcelona. I løbet af de 6 måneder lå skibet ikke til kaj i nogen havn længe nok til, at sømanden kunne ansøge om et Schengenvisum, og det spanske konsulat i Mumbai ville ikke have kunnet behandle sømandens ansøgning inden dennes afrejse til Brasilien, da ansøgningen skulle være indgivet mindst tre måneder før, jf. visumkodeksens regel herom. Han har derfor ikke anden mulighed end at ansøge om visum ved Spaniens ydre grænse, inden han afmønstrer i Spanien for at flyve hjem eller begynde en ny kontrakt på et andet skib.*
- *En sømand fra Filippinerne får den 25. oktober besked om, at han skal påmønstre et skib i Det Forenede Kongerige den 1. november. Som følge af dårligt vejr er skibet imidlertid blevet omdirigeret til Le Havre (Frankrig). I dette tilfælde kan sømanden ansøge om visum ved den franske grænse.*

Inden der udstedes et visum ved grænsen til en sømand, skal de kompetente nationale myndigheder udveksle oplysninger i overensstemmelse med de specifikke operationelle instrukser, se [bilag 26](#), del 1, ved hjælp af formularen i [bilag 26](#), del 2.

De generelle regler for de visumtyper, der kan udstedes ved de ydre grænser, gælder for søfolk, men der skal tages hensyn til søfolks særlige arbejde og tillades en vis margen i forbindelse med transit.

Anbefalet bedste praksis i forbindelse med udstedelse af visa ved den ydre grænse til søfolk i transit: En sømand ankommer den 1.11. med fly til Bruxelles lufthavn (Belgien) for at påmønstre et skib med planlagt ankomst til Antwerpen havn (Belgien) den 3.11. Da skibet kan være forsinket, skal der tilføjes nogle dages margen til det tidsrum, der er nødvendigt til transit.

DEL V: ÆNDRING AF UDSTEDTE VISA

1. FORLÆNGELSE AF ET UDSTEDT VISUM

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 33

Hvis en visumindehaver, der allerede befinder sig på medlemsstaternes område, ikke kan forlade det inden udløbet af sit visum på grund af force majeure eller af humanitære årsager eller alvorlige personlige årsager, skal han sende anmodningen om forlængelse af visummet til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor han befinder sig, selv om det ikke er den medlemsstats konsulat, der har udstedt visummet.

Den berørte medlemsstats myndigheder er under visse omstændigheder forpligtet til at forlænge visummet (punkt 1.1), og i andre tilfælde kan de beslutte at forlænge visummet (punkt 1.2).

1.1. Under hvilke omstændigheder er det obligatorisk at forlænge et udstedt visum?

Gyldighedsperioden for et udstedt visum og/eller varigheden af det tilladte ophold forlænges, hvis en medlemsstats kompetente myndighed finder, at visumindehaveren har fremlagt dokumentation for force majeure eller humanitære årsager, der forhindrer vedkommende i at forlade medlemsstaternes område før udløbet af gyldighedsperioden eller varigheden af det ophold, hvortil der er udstedt visum.

Eksempel på force majeure:

- et flyselskabs ændring i sidste øjeblik af flyveplanen (f.eks. på grund af vejrforholdene eller en strejke)

Eksempel på humanitære årsager:

- pludselig alvorlig sygdom hos den berørte person (hvilket betyder, at den pågældende ikke er i stand til at flyve) eller pludselig alvorlig sygdom hos en nær slægtning, der bor i en medlemsstat, eller slægtingens dødsfald

I henhold til aftalerne om lempelse af visumreglerne er det obligatorisk kun at forlænge et visum på grund af "force majeure" og ikke af "humanitære årsager. Tredjelandstatsborgere, der er omfattet af aftaler om lempelse af visumreglerne, kan imidlertid også drage nytte af de gunstigere bestemmelser i visumkodeksen.

1.1.1. Kan der opkræves gebyr for at forlænge et visum på grund af force majeure eller af humanitære årsager?

Hvis et visum forlænges på grund af force majeure eller af humanitære årsager, kan der ikke opkræves gebyr.

1.2. Under hvilke omstændigheder er det ikke obligatorisk at forlænge et udstedt visum?

Gyldighedsperioden for et udstedt visum og/eller varigheden af opholdet kan forlænges, hvis visumindehaveren fremlægger dokumentation for alvorlige personlige årsager, som kan begrunde en forlængelse af gyldighedsperioden eller varigheden af opholdet.

Eksempler på alvorlige personlige årsager, der kan begrunde en forlængelse af et visum

- En namibisk statsborger rejser til Köln (Tyskland) for at hente et familiemedlem, der har fået foretaget en operation. Dagen før den planlagte afrejse, får patienten et tilbagefald og kan først forlade hospitalet to uger senere.

- En angolansk forretningsmand er rejst til Italien for at forhandle om en kontrakt med en italiensk virksomhed og besøge flere produktionssteder i Italien. Forhandlingerne varer længere end forventet, og den angolanske statsborger er nødt til at blive en uge længere end forventet.

Eksempler på personlige årsager, der ikke kan begrunde en forlængelse af et visum

- En colombiansk statsborger er rejst til Sverige for at deltage i en familiebegivenhed. Her møder han en gammel ven og ønsker at forlænge opholdet med to uger.

1.2.1. Kan der opkræves gebyr for at forlænge et visum af alvorlige personlige årsager?

Hvis et visum forlænges af alvorlige personlige årsager, skal der opkræves et gebyr på 30 EUR.

1.3. Skal der foretages en "forudgående høring", inden der træffes afgørelse om at forlænge et visum?

Hvis den visumindehaver, der ansøger om en forlængelse af sit visum, er tredjelandsstatsborger eller tilhører den kategori af statsborgere, for hvem en medlemsstat kræver en "forudgående høring", skal der ikke foretages endnu en høring. Da der blev foretaget en høring inden udstedelsen af det oprindelige visum, kan det antages, at resultatet af denne høring stadig er gyldigt.

1.4. Hvor stor territorial gyldighed skal et forlænget visum have?

Generelt skal forlængelsen gøre det muligt for indehaveren at rejse til det samme område som det, der er omfattet af det oprindelige visum. Myndighederne i den medlemsstat, der er ansvarlig for forlængelsen af visummet, kan dog begrænse den territoriale gyldighed af det forlængede visum. Det modsatte kan aldrig være tilfældet, dvs. at et visum, der oprindeligt havde begrænset territorial gyldighed, forlænges til ophold til hele medlemsstaternes område.

1.5. Hvor langt skal det ophold, som det forlængede visum omfatter, være?

Generelt må forlængelsen af et visum ikke resultere i et samlet ophold, der varer længere end 90 dage i en periode på 180 dage.

1.6. Hvilken form skal forlængelsen have?

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 27 og artikel 33, stk. 6, samt bilag X

Forlængelsen af visa skal have form af en visummærkat i den ensartede udformning ([bilag 19](#)), og mærkaten skal udfyldes i overensstemmelse med [kapitel 11 og bilag 20](#).

1.7. Hvad skal kontrolleres, når en anmodning om forlængelse af et visum vurderes?

Hvis den kompetente myndighed finder, at de årsager, der er fremlagt for at begrunde anmodningen om en forlængelse af visummet, er tilstrækkelige, skal følgende kontrolleres:

- Er ansøgerens rejsedokument stadig gyldigt tre måneder efter den forventede afrejsedato?
- Har ansøgeren tilstrækkelige subsistensmidler i det supplerende tidsrum, opholdet varer?
- Har ansøgeren fremlagt bevis for en rejsesygeforsikring for det supplerende tidsrum, opholdet varer?

Hvis visummet forlænges på grund af force majeure (jf. punkt 1.1), behøver den kompetente myndighed ikke foretage denne kontrol.

DETTE PUNKT FINDER KUN ANVENDELSE, NÅR FORLÆNGELSEN VEDRØRER ET VISUM, DER ER Udstedt ET STED, HVOR VIS ER TAGET I BRUG:

1.8. Skal der indlæses oplysninger om forlængelse af et visum i VIS?

Når et visum er blevet forlænget, skal de relevante oplysninger indlæses i VIS.

2. ANNULLERING AF ET Udstedt VISUM

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 34 og bilag VI

Et visum skal annulleres, hvis det bliver åbenlyst, at betingelserne for udstedelsen ikke var opfyldt på det tidspunkt, da det blev udstedt, navnlig hvis der er alvorlig grund til at tro, at visummet er udstedt på svigagtigt grundlag.

Et visum skal i princippet annulleres af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der udstedte det. Et visum kan annulleres af de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat; myndighederne i den medlemsstat, der har udstedt visummet, skal underrettes om en sådan annullering.

Eksempel: En russisk statsborger med visum til én indrejse, som er udstedt af det italienske konsulat i Moskva, ankommer til Bruxelles lufthavn (Belgien) og har ikke bevis for, at han eller hun har et fly videre fra Bruxelles til en italiensk lufthavn.

Det kan antages, at det visum er opnået på svigagtig vis, og de belgiske myndigheder skal annullere det og informere de italienske myndigheder herom.

Eksempel: En indisk statsborger med et visum til flere indrejser med 90 dages gyldighed, som

er udstedt af det italienske konsulat i Delhi med henblik på, at den pågældende skal deltage i et sommerkursus på et italiensk universitet, arbejder ulovligt på en restaurant i Tyskland. Finanskontrolmyndigheden for ulovlig beskæftigelse gennemfører en undersøgelse og afslører den pågældendes aktivitet.

I dette tilfælde skal de tyske myndigheder annullere visummet.

2.1. Årsager til annulleringen

Det forhold, at en visumindehaver ikke kan fremlægge et eller flere af de dokumenter, der indgår i den dokumentation, der er omhandlet i [punkt 6.2.1], eller at vedkommende, da han eller hun møder op ved grænsen, ikke kan bevise, at han eller hun er i besiddelse af tilstrækkelige subsistensmidler, skal ikke automatisk føre til en afgørelse om at annullere visummet, navnlig hvis visummet er udstedt af en anden medlemsstat, men den pågældende skal nægtes indrejse.

Eksempel: *En ukrainsk statsborger med et visum til flere indrejser, der er udstedt (med henblik på forretningsrejser) af det ungarske konsulat i Uzhgorod (Ukraine), flyver fra Kiev (Ukraine) til Rom (Italien) med henblik på turisme, og han kan ikke bevise, at han er i besiddelse af de nødvendige subsistensmidler til sit ophold i Italien. Det er indlysende, at han allerede har brugt sit visum til forretningsformål i Ungarn, og visummet er stadig gyldigt.*

I dette tilfælde skal visummet ikke annulleres, men der skal gives afslag på indrejse.

Hvis visumindehaveren ved grænsekontrollen ikke kan bevise, hvad formålet med den pågældendes rejse er, skal der iværksættes en yderligere undersøgelse for at vurdere, om den pågældende har fået visummet på svigagtig vis og udgør en risiko, hvad angår ulovlig indvandring. Om nødvendigt vil der blive optaget kontakt med de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der har udstedt visummet. Visummet skal kun annulleres, når det kan bekræftes, at det er opnået på svigagtig vis.

2.2. Hvordan skal annulleringen markeres?

Annulleres et visum, skal det påføres et stempel med teksten "ANNULLERET", og det optisk variable kendetegn ved visummærkatens sikkerheds-elementet "kipeffekt" og udtrykket "visum" gøres ubrugeligt ved brug af et skarpt instrument. Formålet er at forhindre, at det optisk variable kendetegn fjernes fra visummærkatens og misbruges.

Anbefalet bedste praksis i forbindelse med de(t) sprog, der anvendes i stemplet og oplysningerne om annullering af visummet:

For at alle medlemsstaternes relevante myndigheder kan forstå betydningen af stemplet, kan ordet "annulleret" være anført på den medlemsstats nationale sprog, som foretog annulleringen, og f.eks. på engelsk. Se også punkt 4.

DETTE PUNKT FINDER KUN ANVENDELSE, NÅR ANNULLERINGEN VEDRØRER ET VISUM, DER ER UDSTEDT ET STED, HVOR VIS ER TAGET I BRUG:

2.3. Skal der indlæses oplysninger om annulleringen af et visum i VIS?

Når et visum er blevet annulleret, skal de relevante oplysninger indlæses i VIS.

2.4. Skal den pågældende person have meddelelse om annulleringen og årsagerne hertil?

Når de kompetente myndigheder har annulleret et visum, skal de udfylde standardformularen med henblik på at meddele og begrunde annulleringen, idet årsagen/årsagerne skal præciseres, og forelægge formularen for den berørte tredjelandsstatsborger, se [bilag 25](#).

Anbefalet bedste praksis: Når en medlemsstat har annulleret et visum, der er udstedt af en anden medlemsstat, anbefales det at fremsende oplysningerne ved brug af formularen i [bilag 30](#).

2.5. Har den pågældende ret til at klage over en afgørelse om annullering?

Personer, hvis visum er blevet annulleret, skal have ret til at klage. Klagesagen skal føres mod den medlemsstat, der har truffet afgørelsen om annullering. Når den berørte person gives meddelelse om annulleringen, skal vedkommende informeres om proceduren i tilfælde af, at han eller hun ønsker at klage.

3. INDDRAGELSE AF ET UDSTEDT VISUM

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 34 og bilag VI

Et visum skal inddrages, hvis det bliver åbenlyst, at betingelserne for udstedelse ikke længere er opfyldt. Et visum skal i princippet inddrages af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der har udstedt det. Et visum kan inddrages af de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat; myndighederne i den medlemsstat, der har udstedt visummet, underrettes om en sådan inddragelse.

Eksempel: Et visum skal inddrages ved grænsen, hvis visumindehaveren er blevet omfattet af en indberetning i Schengeninformationssystemet (SIS), siden visummet blev udstedt.

Et visum kan inddrages efter anmodning fra visumindehaveren. En anmodning skal fremsættes skriftligt. De kompetente myndigheder i de medlemsstater, der har udstedt visummet, underrettes om en sådan inddragelse.

3.1. Årsager til inddragelsen

Det forhold, at en visumindehaver ikke kan fremlægge et eller flere af de dokumenter, der indgår i den dokumentation, der er omhandlet i [del II, punkt 6.2](#), eller at vedkommende, da

han eller hun møder op ved grænsen, ikke kan bevise, at han eller hun er i besiddelse af tilstrækkelige subsistensmidler, skal ikke automatisk føre til en afgørelse om at inddrage visummet, navnlig hvis visummet er udstedt af en anden medlemsstat.

3.2. Hvordan skal annulleringen markeres?

Inddrages et visum, skal det påføres et stempel med teksten "INDDRAGET", og det optisk variable kendetegn ved visummærkatens sikkerhedselementet "kipeffekt" og udtrykket "visum" gøres ubrugeligt ved brug af et skarpt instrument. Formålet er at forhindre, at det optisk variable kendetegn fjernes fra visummærkatens og misbruges.

Anbefalet bedste praksis i forbindelse med de(t) sprog, der anvendes i stemplet og oplysningerne om annullering af visummet:

For at alle medlemsstaternes relevante myndigheder kan forstå betydningen af stemplet, kan ordet "inddraget" være anført på det nationale sprog i den medlemsstat, som foretog inddragelsen, og f.eks. på engelsk. Se også punkt 4.

DETTE PUNKT FINDER KUN ANVENDELSE, NÅR INDDRAGELSEN VEDRØRER ET VISUM, DER ER UDSTEDT ET STED, HVOR VIS ER TAGET I BRUG:

3.3. Skal der indlæses oplysninger om inddragelsen af et visum i VIS?

Når et visum er blevet inddraget, skal de relevante oplysninger indlæses i VIS.

3.4. Skal den pågældende person have meddelelse om inddragelsen og årsagerne hertil?

Når de kompetente myndigheder har inddraget et visum, skal de udfylde standardformularen med henblik på at meddele og begrunde inddragelsen, idet årsagen/årsagerne skal præciseres, og forelægge formularen for den berørte tredjelandsstatsborger, se [bilag 25](#).

Anbefalet bedste praksis: Når en medlemsstat har inddraget et visum, der er udstedt af en anden medlemsstat, anbefales det at fremsende oplysninger ved brug af formularen i [bilag 30](#).

3.5. Har den pågældende ret til at klage over en afgørelse om inddragelse?

Personer, hvis visum er blevet inddraget, skal have ret til at klage, medmindre inddragelsen blev foretaget på visumindehaverens anmodning. Klagesager føres mod den medlemsstat, der har inddraget visummet. Når den berørte person gives meddelelse om inddragelsen, skal vedkommende informeres om proceduren i tilfælde af, at han eller hun ønsker at klage.

4. OVERSÆTTELSE AF "ANNULLERET" OG "INDDRAGET"

EN	ANNULLED	REVOKED
BG	АНУЛІРАНА	ОТМЕЕНА
ES	ANULADO	RETIRADO
CS	NEPLATNÉ	ZRUŠENO
DA	ANNULLERET	INDDRAGET
DE	ANNULLIERT	AUFGEHOBEN
ET	TÜHISTATUD	KEHTETUKS TUNNISTATUD
EL	ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ	ΑΝΑΚΑΛΕΙΤΑΙ
FR	ANNULÉ	ABROGÉ
HR	PONIŠTENO	UKINUTO
IT	ANNULLATO	REVOCATO
LV	ANULĒTA	ATCELTA
LT	PANAİKINTA	ATŠAUKTA
HU	MEGSEMMISÍTVE	VISSZAVONVA
MT	ANNULLATA	REVOKATA
NL	NIETIG VERKLAARD	INGETROKKEN
PL	UNIEWAŻNIONO	COFNIĘTO
PT	ANULADO	REVOGADO
RO	ANULAT	REVOCAT
SK	ZRUŠENÉ	ODVOLANÉ
SL	RAZVELJAVLJENO	PREKLICANO
FI	MITÄTÖN	KUMOTTU
SV	UPPHÄVD	ÅTERKALLAD

NO	ANNULLERT	INNDRATT
----	-----------	----------

DEL VI: LISTE OVER RELEVANT LOVGIVNING

• EU-ret:

- [Konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985](#) mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, undertegnet i Schengen den 19. juni 1990 ([EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19](#))
- [94/795/RIA: Rådets afgørelse af 30. november 1994](#) om en fælles aktion vedtaget af Rådet på grundlag af artikel K.3, stk. 2, litra b), i traktaten om Den Europæiske Union vedrørende rejselempelser for skoleelever fra tredjelande med bopæl i en medlemsstat ([EFT L 327 af 19.12.1994, s. 1](#))
- [Rådets forordning \(EF\) nr. 1683/95 af 29. maj 1995](#) om ensartet udformning af visa ([EFT L 164 af 14.7.1995, s. 1](#)), ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 334/2002 af 18. februar 2002 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 af 29. maj 1995 om ensartet udformning af visa ([EFT L 53 af 23.2.2002, s. 7](#))
- [Rådets forordning \(EF\) nr. 856/2008 af 24. juli 2008](#) om ændring af forordning (EF) nr. 1683/95 om ensartet udformning af visa for så vidt angår visumnummerering ([EUT L 235 af 2.9.2008, s. 1](#))
- [Europa-Parlamentets og Rådets beslutning 2119/98/EF af 24. september 1998](#) om oprettelse af et net til epidemiologisk overvågning af og kontrol med overførbare sygdomme i Fællesskabet ([EFT L 268 af 3.10.1998, s. 1](#))
- [Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder \(EFT C 364 af 18.12.2000, s. 1\)](#)
- [Rådets forordning \(EF\) nr. 539/2001 af 15. marts 2001](#) om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav ([EFT L 81 af 21.3.2001, s. 1](#)), som ændret ved:
 - [Rådets forordning \(EF\) nr. 2414/2001 \(EFT L 327 af 12.12.2001, s. 1\)](#)
 - [Rådets forordning \(EF\) nr. 453/2003 \(EUT L 69 af 13.3.2003, s. 10\)](#)
 - [Rådets forordning \(EF\) nr. 851/2005 af 2. juni 2005](#) om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav, med hensyn til gensidighedsmekanismen ([EUT L 141 af 4.6.2005, s. 3](#)).
 - [Rådets forordning \(EF\) nr. 1932/2006 af 21. december 2006](#) om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav ([EUT L 405 af 30.12.2006](#), berigtigelse: [EUT L 29 af 3.2.2007, s. 10](#))
 - Rådets forordning (EF) nr. 1244/2009 af 30. november 2009 om ændring af forordning (EF) nr. 539/2001 om fastlæggelse af listen over de

tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (EUT L 336 af 18.12.2009, s. 1-3)

- [Rådets forordning \(EF\) nr. 333/2002 af 18. februar 2002](#) om ensartet udformning af ark til påføring af visum udstedt af medlemsstater til personer, hvis rejsedokumenter ikke anerkendes af den medlemsstat, der udarbejder det pågældende ark ([EFT L 53 af 23.2.2002, s. 4](#))
- [Rådets forordning \(EF\) nr. 1030/2002 af 13. juni 2002](#) om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandstatsborgere ([EFT L 157 af 15.6.2002, s. 1](#))
- [Rådets forordning \(EF\) nr. 693/2003 af 14. april 2003](#) om indførelse af et særligt, forenklet transitdokument (FTD) og et forenklet jernbanetransitdokument (FRTD) samt om ændring af de fælles konsulære instrukser og Den Fælles Håndbog ([EUT L 99 af 17.4.2003, s. 8](#))
- [Rådets forordning \(EF\) nr. 694/2003 af 14. april 2003](#) om ensartet udformning af forenkledede transitdokumenter (FTD) og forenkledede jernbanetransitdokumenter (FRTD) som omhandlet i forordning (EF) nr. 693/2003 ([EUT L 99 af 17.4.2003, s. 15](#))
- [Rådets afgørelse af 8. marts 2004](#) om indgåelse af aftalememorandummet mellem Det Europæiske Fællesskab og Folkerepublikken Kinas nationale turistadministration om visumspørgsmål og dermed forbundne anliggender vedrørende turistgrupper fra Folkerepublikken Kina (ADS) ([EUT L 83 af 20.3.2004, s. 12](#))
- [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004](#) om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område ([EUT L 229 af 29.6.2004, s. 35](#))
- [Europa-Parlamentets og Rådets forordning \(EF\) nr. 562/2006 af 15. marts 2006](#) om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) ([EUT L 105 af 13.4.2006, s. 1](#))
- [Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 896/2006/EF af 14. juni 2006](#) om indførelse af en forenklet ordning for personkontrol ved de ydre grænser på grundlag af medlemsstaternes ensidige anerkendelse af visse opholdstilladelser udstedt af Schweiz og Liechtenstein i forbindelse med transit gennem deres område ([EUT L 167 af 20.6.2006, s. 8](#))
- [Europa-Parlamentets og Rådets forordning \(EF\) nr. 1931/2006 af 20. december 2006](#) om fastsættelse af regler for lokal grænsetrafik ved medlemsstaternes ydre landgrænser og om ændring af Schengenkonventionen ([EUT L 405 af 30.12.2006, berigtigelse EUT L 29 af 3.2.2007, s. 3](#))
- [Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 582/2008/EF af 17. juni 2008](#) om indførelse af en forenklet ordning for personkontrol ved de ydre grænser, som bygger på, at Bulgarien, Cypern og Rumænien ensidigt anerkender visse dokumenter som ligestillede med deres nationale visa i forbindelse med transit gennem deres område ([EUT L 161 af 20.6.2008, s. 30](#))
- [Europa-Parlamentets og Rådets forordning \(EF\) nr. 810/2009 af 13. juli 2009](#) om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) ([EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1](#)). [Europa-Parlamentets og Rådets forordning \(EU\) nr. 265/2010 af 25. marts 2010](#) om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og

forordning (EF) nr. 562/2006, hvad angår bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold (EUT L 85 af 31.3.2010, s. 1)

- [Europa-Parlamentets og Rådets forordning \(EU\) nr. 1091/2010 af 24. november 2010](#) om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (EUT L 329 af 14.12.2010, s. 1).
- [Europa-Parlamentets og Rådets forordning \(EU\) nr. 1211/2010](#) af 15. december 2010 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (EUT L 339 af 14.12.2010, s. 6).
- Kommissionens forordning (EU) nr. 977/2011 af 3. oktober 2011 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 977/2011 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) (EUT L 258 af 4.10.2011, s. 9).
- Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 154/2012 af 15. februar 2012 om ændring af forordning (EF) nr. 810/2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) (EUT L 58 af 9.2.2012, s. 3).
- Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 610/2013 af 26. juni 2013 om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengenrænsekodeks), konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen, Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 og (EF) nr. 539/2001 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008 og (EF) nr. 810/2009 (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 1).
- Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1289/2013 af 11. december 2013 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 74).

• **International ret:**

- [Konventionen af 7. december 1944 om civil luftfart \(ICAO-konventionen\), bilag 2 og 9](#)
- [Den europæiske menneskerettighedskonvention af 4. november 1950 og tilhørende protokoller](#)
- [ILO-konventionen af 19. juni 2003 om søfarendes identitetsdokumenter \(nr. 185\)](#)
- [Aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer \(EFT L 114 af 30.4.2002, s. 6\)](#)
- [http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:22002A0430\(01\):DA:HTMLRådets](http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:22002A0430(01):DA:HTMLRådets)

- [afgørelse 2007/840/EF af 29. november 2007](#) om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Ukraine om lempelse af reglerne for udstedelse af visa ([EUT L 332 af 18.12.2007, s. 68](#))
- Retningslinjer for gennemførelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Ukraine om lempelse af reglerne for udstedelse af visa
 - [Rådets afgørelse 2007/340/EF af 19. april 2007](#) om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Russiske Føderation om lettelse af udstedelsen af visa til kortvarigt ophold ([EUT L 129 af 17.5.2007, s. 27](#))
 - Fælles retningslinjer for gennemførelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Russiske Føderation om lettelse af udstedelsen af visa til kortvarigt ophold
 - [Rådets afgørelse 2007/821/EF af 8. november 2007](#) om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Albanien om lempelse af reglerne for udstedelse af visa ([EUT L 334 af 19.12.2007, s. 85](#))
 - Udkast til retningslinjer for gennemførelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Albanien om lempelse af reglerne for udstedelse af visa
 - [Rådets afgørelse 2007/822/EF af 8. november 2007](#) om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Bosnien-Hercegovina om lempelse af reglerne for udstedelse af visa ([EUT L 334 af 19.12.2007, s. 97](#))
 - Retningslinjer for gennemførelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Bosnien-Hercegovina om lempelse af reglerne for udstedelse af visa
 - [Rådets afgørelse 2007/823/EF af 8. november 2007](#) om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Montenegro om lempelse af reglerne for udstedelse af visa ([EUT L 334 af 19.12.2007, s. 109](#))
 - Udkast til retningslinjer for gennemførelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Montenegro om lempelse af reglerne for udstedelse af visa
 - [Rådets afgørelse 2007/824/EF af 8. november 2007](#) om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien om lempelse af reglerne for udstedelse af visa ([EUT L 334 af 19.12.2007, s. 125](#))
 - Udkast til retningslinjer for gennemførelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien om lempelse af reglerne for udstedelse af visa
 - [Rådets afgørelse 2007/825/EF af 8. november 2007](#) om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Montenegro om lempelse af reglerne for udstedelse af visa ([EUT L 334 af 19.12.2007, s. 137](#))
 - Udkast til retningslinjer for gennemførelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Montenegro om lempelse af reglerne for udstedelse af visa
 - [Rådets afgørelse 2007/827/EF af 22. november 2007](#) om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Moldova om lettelse af udstedelsen af visa ([EUT L 334 af 19.12.2007, s. 169](#))

- Retningslinjer for gennemførelsen af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Moldova om lettelse af udstedelsen af visa.
- [Rådets afgørelse 2011/117/EF af 18. januar 2011](#) om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Georgien om lettelse af udstedelsen af visa (EUT L 52 af 20.6.2011, s. 34).
- [Rådets afgørelse 2011/157/EU af 24. februar 2011](#) om indgåelse af aftalen mellem Den Europæiske Union og Den Føderative Republik Brasilien om visumfritagelse for kortvarige ophold for indehavere af diplomatpas, tjenestepas eller officielt pas (EUT L 66 af 12.3.2011, s. 1).
- Rådets afgørelse 2013/296/EF af 13. maj 2013 om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Ukraine om lettelse af udstedelsen af visa (EUT L 168 af 20.6.2013, s. 1)
- Rådets afgørelse 2013/297/EF af 13. maj 2013 om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Ukraine om lettelse af udstedelsen af visa (EUT L 168 af 20.6.2013, s. 10)
- Rådets afgørelse 2013/521/EU af 7. oktober 2013 om indgåelse af aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Kap Verde om lempelse af reglerne for udstedelse af visa til kortvarigt ophold til statsborgere i Republikken Kap Verde og Den Europæiske Union (EUT L 282 af 24.10.2013, s. 1)
- Rådets afgørelse 2013/628/EF af 22. oktober 2013 om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Armenien om lettelse af udstedelsen af visa (EUT L 289 af 30.10.2013, s. 1).